

கஸ்கி

KALKI

மே 3, 1953

4 அணு

வெண்மையாக

சலவை செய்யப்
பட்டுள்ளன

பிரகாசமாக

சலவை செய்யப்
பட்டுள்ளன

ஸன்லைட்
சோப்பினால் தான்

துணிகளை
அடித்துத் துவைக்காமலே
வேள் மையாகவும்
பிரகாசமாகவும்
சலவை செய்றது!

கலைக் பொருளடக்கம்

மலர் 12 }
இதழ் 10 }

1953 மே 3

{ விஜய ஆ
ர்த்தா 21a

வழிகாட்டும் மின்னொளி!	(தலையங்கம்)	...	3
புத்திராலிக் குஞ்சு!	(கார்ட்டூன்)	...	4
பாகிஸ்தான் பஸ்ஸை நின்றுது	5
அட்டைப்பட விளக்கம்	5
தஞ்சைக் கலைக் கண்காட்சி	ரா. கி.	...	6
பொன்னியின் செல்வன்	கல்வி	...	11
மலர்நன் (வெள்ளித்திரை)	18
வாழப் பிறந்தவன்	20
குறுநகை போதுமடி!	வெங்கு	...	21
பெண் பாசம்	ராமபிரியா	...	24
ஆரோக்கிய ரகசிய விழா	போட்டோ: எம். டி. கணேஷ்	...	26
இசை உலகில் ஒரு நியாகி	30
வெள்ளிக் கிண்ணம்	கே. ஆர். கௌஸல்யா	...	33
புது வாழ்வு	அங்கு	...	38
நான்கு உள்ளங்கள்	எஸ். ஆறுமுகம்	...	42
என் படைத்தாய்?	ரா. வி.	...	48
நமிழ்க் களஞ்சியம்	டி. கே. சி.	...	51
பறியோயிற்று!	கௌசிகன்	...	54
இரும்புத் திரை	ஜெயமணி	...	59
துணை போனவன்	கடகம்	...	62
நந்திரம் பளித்தது	கோமதி சுப்ரமணியம்	...	67

"கல்வி"யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்கள் ; சம்பவங்களும் கற்பனையே.

- அலுப்பு சலிப்பில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நாடகம்!
- பல பிரமுகர்கள் பார்த்துப் பிரமிப்படைந்த நாடகம்!
- நாடு நகரத்திலிருந்து தேடி வந்து பார்க்கும் நாடகம்!
- எல்லோரும் பார்க்க வேண்டிய இணையற்ற நாடகம்!

2-5-1953 அன்று

30-4-1953 முதல்

80-வது நாள்!

12-வது வாரம்!

ஸ்ரீமத் சம்பூர்ண ராமாயணம்

நவாப் டி. எஸ். ராஜமாணிக்கமும்

மற்றும் இருதூற்றைம்பது நடிக்க நடிக்கையும் நடிக்கின்றனர்

சென்னை, நேளும்பேட்டை, காங்கிரஸ் மைதானத்தில்
(தினசரி மாலை 6-30 மணிக்கு)

டிக்கட் விவரம்

பிர்வடு 2-8-0, முதல் வகுப்பு 1-8-0, 2ம் வகுப்பு அறு 12, காலி அறு 6

அமைப்பாளர்: தி ஸ்டேஜ்

நாடகம் முடிந்ததும் ஸ்பெஷல் பஸ்கள் கிடைக்கும்

ஜீபிடர்-
லாவண்யா

மனிதன்

உணர்ச்சிப் பெருக்கால்
உலைக்களத்தில் விழுந்து
அழியாச்செல்வத்தைப்
பற்கொடுத்துவிட்டேனே
என்று அவற்றின் அவற்றின்!

நடிகர்கள்:
K.ராமநாத்
நெய்யப்பன்
நெய்யப்பன்

சென்னை: ஸ்ரீ சிறீ சிறீ... சித்ரா... ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
(தேவஸ்யம்)

மற்றும் தென்னாடுக்கும்
நடைபெறுகிறது!

வழிகாட்டும் மின்னொளி!

மார்ஷல் ஸ்டாலின் ஜீவநசையுடன் இருந்தபோது அவர் பூமண்டலத்திலேயே மகா அதிசய புகழாராக விளங்கினார்.

இந்த உலகத்திலே சென்ற முப்பது வருஷங்களில் எத்தனையோ மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன; எத்தனையோ மன்னர்கள் முடியிழந்து அஞ்ஞாத வாசம் செய்தனர்; வல்லமை பொருத்திய எத்தனையோ சர்வாதிகாரிகள் வீழ்ச்சியுற்றனர்; செல்வாக்குள்ள எத்தனையோ மந்திரி சபைகள் கவிழ்ந்தன.

ஆனால் முப்பது வருஷ காலம் வரையில், மூச்சு நிற்கும் வரையில், ஆடாமல் அசையாமல் ஒரு மாபெரும் வல்லரசின் ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்ந்திருந்த பெருமை உடைய சரித்திரத்திலே ஸ்டாலின் ஒருவருக்குத்தான் உரியது.

சமீப திட்டங்கள், எதிர்ப்புகள், கட்சி வேற்றுமைகள், அபிப்பிராய பேதங்கள் எல்லாம் ஸ்டாலினுக்கு கண்டு அஞ்சி ஓடி ஒளிந்தனவே யன்றி, ஸ்டாலின் அவற்றைக் கண்டு அஞ்சவில்லை.

ஆனால், இதெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் ஆச்சரியமான சம்பவம் இப்போது நிகழ்ந்திருக்கிறது. -

மார்ஷல் ஸ்டாலின் வாழ்க்கை அவர் மகா அதிசய மனிதர் என்பதை நிரூபித்தது போல, அவரது மரணமும் அவர் இணையற்ற அதிசய மனிதர் என்பதை நிரூபித்திருக்கிறது.

ஒரு தனி நபரின் மரணமானது, அவர் காலமான ஒரு சில நாட்களுக்குள் உலகத்திலேயே புரட்சிகரமான மாறுதலை உண்டு பண்ணுமாயின், அது அதிசயக் கத்தக்க விஷயம் அல்லவா?

ஸ்டாலின் காலமானபின் அவரது ஸ்தானத்தில் ருஷ்யாவின் பிரதம மந்திரி பதவியை ஏற்ற ஸ்டாலினுக்கு நாம் நிகழ்த்திய முதல் பிரசங்கத்தில் உலக சமாதானமே ருஷ்யாவின் இலட்சியம் என்று கூறினார்.

அவரது மேற்படி பிரசங்கம் உலக நாடுகளிடையே அதிக உற்சாகத்தை உண்டு பண்ண விட்டது. அதை வெறும் சம்பிரதாயப் பேச்சாகவே உலகம் கருதியது.

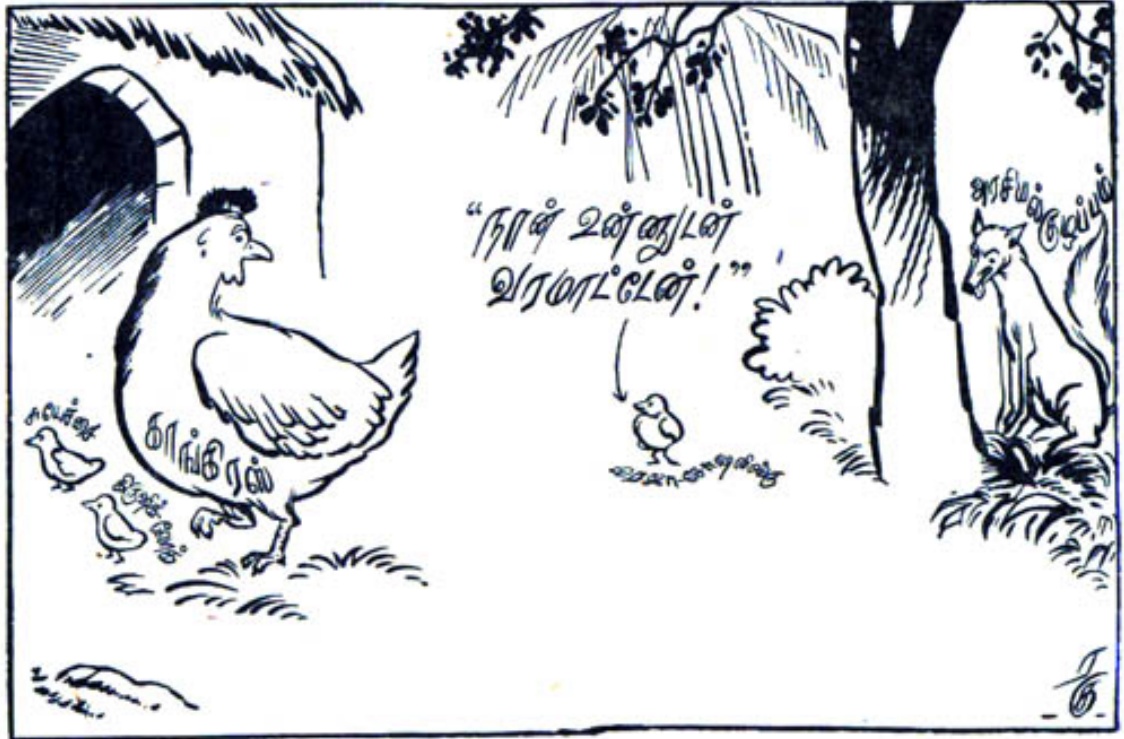
ஆனால் அதன் பின் ருஷ்யாவில் அடுக்காடுக்காக நிகழ்ந்துள்ள சம்பவங்கள், கருமேகங்களால் சூழப்பட்டு இருண்டு கிடந்த உலக அரசியல் வானத்தில் மின்னொளி போல் உலக சமாதானப் பாதையைக் காட்டுவதாக இருக்கின்றன; உலக நாடுகளுக்கு நம்பிக்கையை அளிப்பதாக இருக்கின்றன.

ருஷ்யப் பிரதம மந்திரி ஸ்டாலினுக்கு நாம் நிகழ்த்திய பல பிரசங்கங்களிலும், உலக சமாதானமே ருஷ்யாவின் நோக்கம் என்பதைச் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றித் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார்.

சென்ற சில நாட்களாக ருஷ்ய சர்க்கார் எடுத்து வரும் பல நடவடிக்கைகள் ருஷ்யத் தலைவர்களின் பேச்சு வெறும் பகட்டுப் பேச்சு அல்ல என்பதை நிரூபிக்கின்றன.

1. கொரியா சமாதானத்துக்கு முட்டுக் கட்டையாக இருந்த யுத்தக் கைதிகள் பிரச்சனை சம்பந்தமாக ருஷ்யா தனது பிடிவாதத்தைத் தளர்த்த முற்பட்டிருக்கிறது. அதன் பலனாக, கொரியா சம்பந்தமான சமரசப் பேச்சு வார்த்தைகள் மறுபடியும் ஆரம்பமாகி யிருக்கின்றன.

2. ஜெர்மனியின் ஒரு பகுதி ருஷ்யாவின் ஆதிக்கத்திலும் மற்றப் பகுதி பிரிட்டிஷ், அமெரிக்க வல்லரசுகளின் ஆதிக்கத்திலும் இருக்கின்றன அல்லவா? அங்கு பிரிட்டிஷ், அமெரிக்கர்களுக்கும் ருஷ்யர்களுக்கும் அடிக்கடி சில்லறைச் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டு வந்தன. இனி அத்தகைய சச்சரவுகள் ஏற்படாமல் தடுத்து, சமரச

பிரஜா — சோஷலிஸ்டுக் கட்சி காங்கிரஸ்டன் சேருவது என்பது இயலாத காரியம் என்று ஆச்சார்ய கிருபாளானி கூறியிருக்கிறார்.

மான முடிவு காண்பதற்காக குஷ்யத் தளபதி அமெரிக்கத் தளபதியை அழைத்திருக்கிறார்.

3. ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் பிரிட்டிஷ் அமெரிக்கர்கள் ஆதரிக்கும் தீர்மானங்களை யெல்லாம் எதிர்ப்பதையே தனது கடமையாகக் கொண்டிருக்க குஷ்யா, இப்போது மேற்படி எதிர்ப்பைக் கைவிட்டு ஒத்துழைக்க முன் வந்திருக்கிறது.

4. வட கொரியாவில் இதுவரையில் சிறைப் படுத்தியிருக்க பிரிட்டிஷ், அமெரிக்க சிவில்லியன்களை யெல்லாம் குஷ்யா யாதொரு சிபந்தனையுமின்றி விடுதலை செய்து வருகிறது.

5. எஸ்பெரன்டோ மகாராணியின் முடிசூட்டு விழா என்போது கடைபெற விருக்கும் பிரிட்டிஷ் கடற்படைப் பலவியில் கலந்து கொள்வதற்காக குஷ்யா தன் புத்தக் கப்பல்களை அனுப்பத் தீர்மானித்திருக்கிறது.

6. ஆய்லோ - அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தைச் சென்ற பல வருஷங்களாக இடைவிடாது கண்டித்து வந்த குஷ்யப் பத்திரிகைகள், மாஸ்கோ ரேடியோ எல்லாம் இப்போது தங்கள் தொலியை மாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஐசன்ஹோவர் சில தினங்களுக்கு முன் வெளியீட்டுள்ள உலக சமாதானத் திட்டத்தையும் குஷ்யா ஆதரிக்கலாம் என்ற நிலைமை இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஜெனரல் ஐசன்ஹோவர் தமது திட்டத்தில் சில புள்ளி விவரங்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

ஒரு வேடி குண்டு விமானத்தை நீர்மாணிப்பதற்கு ஏற்படும் செலவைக் கொண்டு மூப்பது பெரிய கல்விச் சாலைகளை அமைக்கலாம்; ஒரு போர்

விமானத்தை நீர்மாணிக்கும் செலவைக் கொண்டு ஐந்து லட்சம் பறை கோதுமை உற்பத்தி செய்யலாம்; ஒரு சிறிய புத்தக் கப்பலைக் கட்டுவதற்கு ஏற்படும் செலவைக் கொண்டு எண்ணூயிரம் ஜனங்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கலாம் என்று ஐசன்ஹோவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இப்போது வல்லரசுகளிடம் எத்தனை ஆயிரம் புத்த விமானங்கள் இருக்கின்றன? எத்தனை ஆயிரம் போர்க் கப்பல்கள், கீர் மூழ்கிகள், டாங்கிகள், பிரங்கிகள் இருக்கின்றன?

உலகத்தில் உள்ள பொது ஜனங்களின் உணவையும் உடைகளையும் திருடியே மேற்படி புத்த சாதனங்கள் தயாரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்று ஐசன்ஹோவர் உருக்கமாகக் கூறியிருக்கிறார்.

பஞ்சத்தைவும், பட்டினியையும் ஒழித்து உலக மக்களுக்கு ஆண்கத் வாழ்க்கையை அளிக்க வேண்டிய செல்வமும், தொழிலாளர்களின் உழைப்பும், விஞ்ஞானிகளின் ஆராய்ச்சியும், ராஜதந்திரிகளின் மேதைமையும் நாசகரமான புத்தத்துக்காக உபயோகிக்கப் படுவது பெரும் விபரீதம் அல்லவா?

தமது திட்டத்தை குஷ்யா அங்கீகரிக்காவிடில், உலக சமாதானத்துக்காக குஷ்யா வகுக்கும் திட்டம் என்ன என்றும் ஜெனரல் ஐசன்ஹோவர் கேட்டிருக்கிறார்.

இவ்வாறாக, குஷ்யாவின் மனமாற்றம், போர் வீரரும் உலகமே பிரமிக்கத் தக்க ஆயுத பலம் வாய்ந்த அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியுமான ஜெனரல் ஐசன்ஹோவரைக்கூட போர்க் தனவாட்களை வெறுக்கும்படி செய்திருக்கிறது; உலகில் புத்த பீதியாகிற இது அகன்று சமாதான ஒளி தோன்றும்படி செய்திருக்கிறது.

பாகிஸ்தான் பல்லவி நின்றது

LIT இல்தான் சர்க்கார் மத்திய கேள்வியில் உள்ள முஸ்லிம் காடுகளுடன் உறவு கொண்டாட முற்பட்டார்கள். முஸ்லிம் காடுகளின் பிரதம மக்கிளிகள் அடங்கிய மகாநாட்டைக் கூட்டுவதற்கு அவர்கள் பெருமுயற்சி செய்தனர். கடைசியில் அந்த முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை.

அதற்கு மாறாக, மேற்படி காடுகள் பாகிஸ்தானைக் காட்டிலும் இந்தியாவினிடம் அதிக கடையும் கம்பிக்கையும் கொண்டிருக்கின்றன என்பது பல சந்தர்ப்பங்களிலும் வெளியாகியது.

அது போலவே, மற்ற வெளி காடுகளிலும் இந்தியாவின் மதிப்பு அதிகமாயிருக்கிறது. பாகிஸ்தானின் துவேஷப் பிரசாரத்தினால் இந்தியாவின் பெருமைகளைக் குலைக்க முடியவில்லை.

எனவே, பாகிஸ்தான் சர்க்கார் இப்போது இந்தியா விஷயமாகத் தங்களுடைய அடிப்படை யான கோரிக்கையையே மாற்றிக் கொள்ளும்படியான சிப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கான அறிவுறுத்தல் தென்படுகின்றன.

பாகிஸ்தானின் புதிய பிரதம மக்கிளி ஜனப் முகமது அலி பாகிஸ்தானின் கல்வெட்டைத் தையும் கட்டையும் தெரிவித்து ஜவாஹர்லால் நேருவுக்குச் செய்தி அனுப்பியுள்ளார்.

ஜனப் முகமது அலியைப் பத்திரிகைப் பிரதிநிதி போட்டி கண்டு பேசியபோது, அவர் ஜவாஹர்லால்ஜியை மூத்த சகோதரர் என்று குறிப்பிட்டார். பாகிஸ்தான்—இந்தியாவின் சகோதர பாவத்தில் தமக்குள்ள கம்பிக்கையைத் தெரிவித்தார். இந்தியா—பாகிஸ்தான் பிரச்சனைகள் யாவையும் சிடுகை பாவத்தினாலும், சமாதானமாகவும், கருவாசாகவும் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும் என்று.

பாகிஸ்தான் தலைவர்கள் இந்தியாவைத் தங்களுடைய விரோதி என்று அடிக்கடி கூறி வந்தனர். ஆனால், பாகிஸ்தான் புதிய பிரதம மக்கிளி

முகமது அலி அக்தப் பல்லவியைக் கையிட முன் வந்திருப்பது போற்றத் தக்கது.

LIT ரத காடு பாகிஸ்தானைத் தனது விரோதியாக எக்காலத்திலும் கருதியதில்லை. இருதரது வருஷ காலமாக இந்தியாமீது ஆதிக்கம் செலுத்தி, இந்தியர்களைச் சொல்லொணாக்கக் கஷ்ட கஷ்டங்களுக்கு உட்படுத்திய பிரிட்டிஷாரையே இந்தியர்கள் விரோதிகளாகக் கருதவில்லை. அப்படியிருக்க, நேற்ற வரையில் ஒரு நாட்டில் சகோதரர்களைப் போல் இருந்த பாகிஸ்தானியர்களை இந்தியர்கள் விரோதிகளாகக் கருதவதாகக் கூறுவது அபாண்டமாகும்.

இந்தியா எக்காரணம் கொண்டும் பாகிஸ்தான் மீது போர் தொடுக்கப் போவதில்லை. அதுபோல் பாகிஸ்தானும் இந்தியாமீது போர் தொடுக்கப் போவதில்லை என்று பிரகடனம் செய்யும்படியான மாதங்களுக்கு முன் ஜவாஹர்லால்ஜி கேட்டதற்குப் பாகிஸ்தான் சர்க்கார் இணங்கவில்லை.

ஆனால் இப்போது ஜனப் முகமது அலி, பாகிஸ்தான் விரும்புவது சமாதானமேயன்றி யுத்தம் அல்ல என்று குறிப்பிட்டிருப்பது மிகவும் திருப்தி அளிக்கக் கூடியதாகும்.

பாகிஸ்தான்—இந்தியா பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் விஷயமாகக் கூடிய சீக்கிரம் ஜவாஹர்லால்ஜியைச் சமரசப் பேச்சைத் தொடங்குவதற்குத் தயாராக இருப்பதாக ஜனப் முகமது அலி கூறி யிருக்கிறார்.

பாகிஸ்தானின் மனமாற்றத்துக்கு அறிவுறுத்தலாக ஜனப் முகமது அலி, சேன்ற பல வருஷங்களாகப் பாகிஸ்தான் சிறையில் கஷ்டப்பட்டு வரும் எல்லைப் புற காத்தி கான் அப்துல் கபார்களை விடுதலை செய்தால் இந்தியா—பாகிஸ்தான் சமரசப்பேச்சு வெற்றி பெறவதற்கான சூழ்நிலை உண்டாகும்.

அட்டைப்பட விளக்கம்

நெஞ்சிற் கவலையெனாம் நீங்கத் திருமுக்கந்தின்
புஞ்சிரிப்பைக் காட்டி எம்மைப் போற்றும் இளமதியோ! —கவிமணி

அவர் 'கோட்டை மாட்டிக் கொண்டு ஆசைக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்தச் சமயத்தில் அவருக்குத் தெரிந்த நண்பர்கள், சர்வ உரிமையுடன் வீட்டுக்குள் துழைந்து விட்டார்கள்.

இம்மாதிரி தான் சேன்ற பத்து நாட்களாக நடந்த வருகிறது. அதாவது ஊரிலிருந்து அவருடைய ஐந்து மாதக் குழந்தை வந்ததிலிருந்து, அண்டை அயலிருப்பவர்கள், கமாராகத் தெரிந்தவர்கள், கண்ணகத் தெரிந்தவர்கள் எல்லோரும் குழந்தையைப் பார்த்துக் வந்தவண்ணமாக இருக்கிறார்கள்! அவரையோ, அவர் நேரத்தையோ யாரும் பொருட்படுத்தவதாகத் தெரியவில்லை.

இதோ பாரும்போன! அந்தக் குழந்தைகாரர், "என்னப்பா! பிள்ளையைப் பெற்று விட்டோம் என்ற கவிமணி! நாங்கள் வந்திருக்கிறோமே என்று கொஞ்சங்கூட வட்டியம் செய்யாமல் ஆசைக்கு நேரமாகி விட்டது என்று துடிக்கிறோமே! நீ கழுத்தைப் பிடித்து கேட்டித் தன்னினாலும் நாங்கள் போக மாட்டோம்!" என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறுகிறார்.

ஆனால் அவர்களுடன் கூட வந்த அந்த அம்மான், தொட்டிலில் குளித்து, குழந்தையை, "கட்டி மூத்தே! செங்கும்பே! சிரீராஜா, சிரி!" என்று கொட்டுகிறாளுகிறார்! கம்பாரதப் பெண் குலத்தின் இயற்கையான இயல்பை இவ்வாறு வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

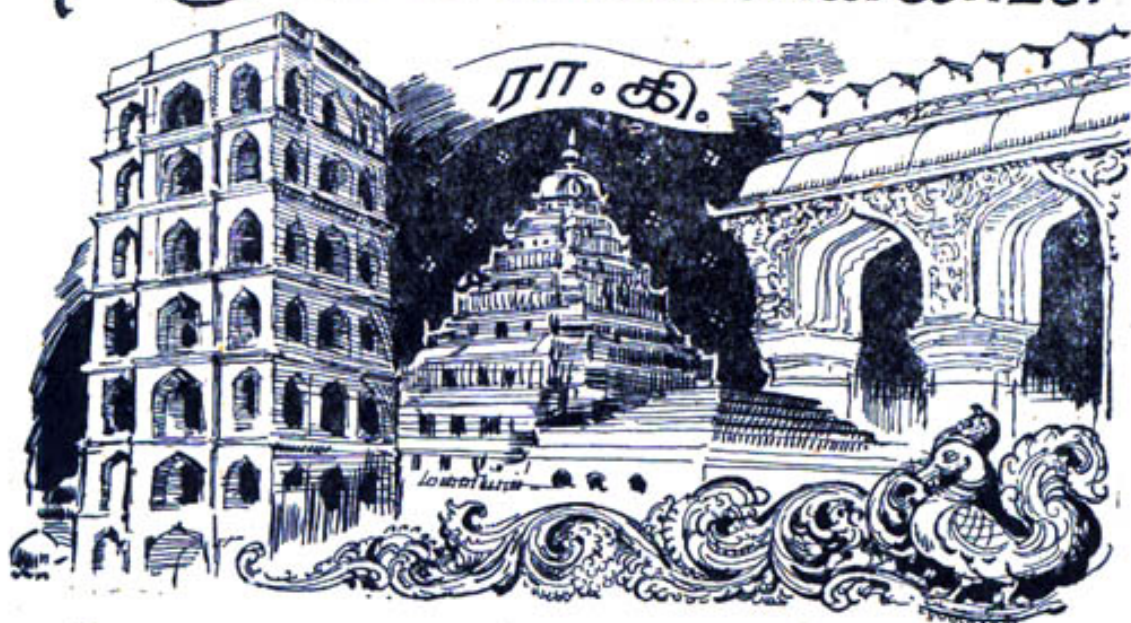
அவள் பக்கத்தில் 'கருப்பில் மெத்த அழகியாக விளங்கும் அந்தப் பெண், பிள்ளைத் தடவி விட்டுக் கொண்டு, அமுத்தலாக நிற்கிறார்! அவள் மனத்தில், "ஒண்ணும் தெரியாத குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு என்ன அட்டகாசம் வேண்டிக் கிடக்கிறது. கத்த அகாசிக ஐடங்கள்!" என்று எண்ணம் போதும்! அவள் கவநாகிப்பே பெண்ணல்லவா! அப்படித்தான் நினைப்பாள்!

குழந்தையைப் பெற்ற தாயர்—கோட்டு அணிக் திருப்பவருக்கு வலப்புறத்தில் நிற்கும் மாத—இயற்கைக்கேட்டு உள்எம் பூசிக்கிறார். அந்தப் பூரிப்பு அவள் இதழ்களில் பிரதிபலிக்கிறது.

அடுத்த வீட்டுப் பையனுக்குத் தானும் இம் மதிப்பில்லி கலக்த கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசை. ஆனால் உள்என வந்தால் யாராலும் ஏதாவதும் சொல்லாக்கினா என்ற அச்சம்.

அடடட! இன்னொன்று பார்த்தீர்களா! குழந்தை பிறக்கும் போதே ஆறு வயது பையனுக்குப் பிறக்கப் போகிறார் என்று, தகப்பனார் ஆடும் குற்றையை அல்லவா வாங்கிப் போட்டிருக்கிறார்! புருஷர்களின் புத்திசாலித் தனத்தை என்னவென்று சொல்ல, போங்கள்!

சூர்சைசக் கலைக்கண்காட்சி

கோயமுத்தூர் மாவட்டக்காரர் ஒருவரும் தஞ்சை ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர் ஒருவரும் கல்வியெழுந்தார்கள். முன்னவர் நம் மாஜி கல்வி மந்திரி ஸ்ரீ டி. எஸ். அவிசாசினியம் செட்டியார். இன்னொருவர் வேதாரண்யம் தேச பக்தர் சீதார் ஏ. வேதரத்தினம் பிள்ளை. இருவரும் கண்பாக்களானாலும் சில துறைகளில் அவர்கள் கருத்து வேற்றுமை கொள்வதுண்டு; பரிசீலனாக வாதமிட்டுக் கொள்வதும் உண்டு.

ஒரு சமயம் தஞ்சையில் இருவரும் ஒரே பொதுக் கூட்டத்தில் பேச வேண்டியது. ஸ்ரீ டி. எஸ். அவிசாசினியம் தஞ்சை ஜில்லா மாவட்டத்தினரைச் சற்று மட்டித்தட்டி விடும்பினர். "அப்பப்பா! இந்தத் தஞ்சை ஜில்லாக்காரர்கள் மிக்க தற்பெருமைக்காரர்கள். தரும்பைத் தூண்கித் தட்டியல் படுத்தவர்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் மலை என்பது மருக்குக்கும் கிடையாது. ஆனால் ஓர் ஊருக்குச் 'சையி மலை' என்ற பெயரைச் சூட்டி காட்டுக்கும் விளம்பரப்படுத்தி விடுகிறார்கள். அங்கே போய்ப் பார்த்தால் குட்டு வெளியாகிறது. மலையும் இல்லை, ஒன்றுமில்லை. வெறும் மண்மேடு தான் இருக்கிறது!" என்றார்.

பிறகு சீதார் ஏ. வேதரத்தினம் பேசும்படி கேர்ந்தது. "ஆமாம்; செட்டியார் கூறியது உண்மைதான். தஞ்சை மாவட்டத்தில் மலை கிடையாது. ஆனால் இங்கே கலை உண்டு. ஒன்றிரண்டு சிறிய மலைகள் இருக்கிறதேவலாம். அவற்றை அற்புதமான சிலைகள் ஆக்கிவிட்டோம். கோயமுத்தூரில் மலை இருக்கிறது; ஆனால் கலை மருக்குக்கும் கிடையாது!" என்று சீதார் ஏ. வேதரத்தினம் சக்கைப் போடு போட்ட பொது பொது, தஞ்சை ஜில்லாக்காரர்கள் குதூகலப்பட்டது இயல்பே உல்லவா!

தஞ்சை ஜில்லா மாவட்டத்தினரிடம் தரும்பைத் தூண்கித் தற்பெருமை அடித்துக் கொள்ளும் இயல்பு இருக்கலாம்; இன்னும் பல குறைபாடுகளும் இருக்கலாம். ஆனால் தஞ்சை ஜில்லாவின் கலை வளத்தைப் பற்றி மட்டும் அவர்கள் தற்

பெருமை யடித்துக் கொள்ளினார்கள் என்றே, மிகைப் படுத்திச் சொல்லினார்கள் என்றே குற்றம் சாட்ட முடியாது. மிகைப் படுத்திச் சொல்வ தற்கு இடமே இல்லை. எவ்வளவு அதிகமாகப் புகழ்ந்தாலும், தற்பெருமை பேசினாலும், அவை உண்மைக்குச் சற்று குறைவாகத்தான் இருக்கும்.

சேன்ற மாதத்தில் தஞ்சை நகரில் நடந்த கலைக் கண்காட்சியைப் பார்க்கக் கொடுத்த வைத்தவர்கள் மேலே கூறியிருப்பதை அவசியம் ஒப்புக் கொள்வார்கள். இதுவரை பாராதவர்கள் இனிமேல் கூட அந்தக் கண்காட்சியின் முக்கியமான பகுதியைத் தஞ்சை அரண்மனை சரஸ்வதி மகாலில் சுற்றியுள்ள மண்டபங்களில் பார்த்து மகிழலாம்.

"முக்கியமான பகுதி" என்று நான் குறிப்பிடுவது, பழந்தமிழ் நாட்டின் இணைபற்றி சிற்பக் கலைத் திறன் கடை விட்டு ஒளிரும் தெய்விகச் சிலைகள் கோவில் கொண்டிருக்கும் பகுதியைத்தான்.

முன்னொரு சமயம், ஐந்தாண்டுக்கு முன்பு, சரஸ்வதி மகால் புத்தககாலைவைப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றிருந்தபோது, அந்த நூல் நிலையத்தைச் சுற்றியுள்ள அழகிய மண்டபங்களில் பின்னாக்கு முட்டைகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்க்க கேர்ந்தது. பின்னாக்கு முட்டைகளுக்கு கிடையில் பெருச்சாளிகள் அங்கு மிங்கும் ஓடி ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கொண்டிருந்தன.

அந்த மண்டபங்கள் இப்போது தேவர் தேவியர்கள் வீற்றிருக்கும் கலைக் கோவில்களாக விளங்குவதைப் பார்த்துப் பெரு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. மண்டபத்தில் துழைந்ததமே கர்த்தன விசயகர் கடனம் செய்யும் காட்சியைப் பார்க்க கேர்ந்தது. விசயகரே கடனம் புரிந்தார் என்றால், கடராஜப் பெருமான் வேறு என்ன செய்யார்! எத்தனை விதத் தோற்றங்களில், எத்தனை விதவிதமான குமியி சிரிப்பு மலர்ந்த திருமுகத்துடன், எப்படி செயல்படும் வந்தவர்களை வா என்று

அழைத்து, 'எப்போது வந்தீர்!' என்று கேட்டு அருள் புரிவலாமோ, அப்படி யெல்லாம் அருள் புரியும் அவத முத்திரைகளுடன், ஆங்காங்கு ஆண்கள்த நடனம் ஆடிக்கொண்டிருந்தார். இன்னும் பார்வையைக் கரம் பிடிக்க உவந்த திருமணக் கோலத்துடன் சிவபெருமான் காட்சி தந்தார். ஐஐ சம்பாரம் புரிந்த உக்கிர சொருத்தில் தரிசனம் தந்தார். திரிபுரத்தை எரித்த நெற்றிக் கண்ணில் அனல் வீசும் வடிவத்தில் தோன்றினார். சீவரி பத்தினிகளின் உள்ளங்களை நீலை குழியச் செய்த பிஷாடன மோகன ரூபத்தில் கமது உள்ளங்களையும் கவர்த்து, பார்த்த கண்கள் பார்த்தபடி ல்தம்பித்து நிற்கச் செய்தார். இன்னும் அந்தக் கலைக் கோவிலில் வள்ளியை மணந்த முருகனும், ரதியுடன் குலாவிய மன்மதனும், சதுர்முகப் பரிமலாவும், காரதரும், தும்புருவும், — இவ்விதம் எல்லாத் தேவர் தேவியர்களும் பற்பல கோலங்களில் காட்சி தந்தார்கள்.

கல்லிலே செய்த சிலைகள் தான்; வெண்கலத்திலும் பஞ்சலோகத்திலும் வார்த்து எடுத்த விக்ரகங்கள் தான். ஆனால் எல்லாம் ஐவகளை பொருத்திருக்கு ருக் நின்ற கேவலம் மனிதர்களாகிய கம்முடன் மனமுவந்து பேசி அருள் புரிந்தன.

ஆலயங்களிலே விக்ரகங்களைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் அபிஷேகங்கள், அலங்காரங்கள் முதலியவை காரணமாக, அவற்றின் சிற்பக் கலை அழகை இம்மாதிரி ல்வச்சமான வடிவங்களில் பார்த்து அதுபவிக்க முடிந்த நிலை.

மியூசியங்களில் சிலைகள் வைத்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம். அங்கே யெல்லாம் பலசரக்குக் கடைகளில் பழைய ஓட்டை உடைசல் செப்புப் பித்தளைச் சாமான்களைப் போட்டு வைத்திருப்பது போல் போட்டு வைத்திருப்பார்கள்.

தஞ்சைக் கலைக் காட்சியில் சிலை வடிவங்களையும் செப்பு விக்ரகங்களையும் துலக்கித் துப்புரவு செய்து, வரிசைப்படுத்தி, அவற்றின் கலைச் சிறப்பு நன்கு நிகழ்த்து விளங்குமாறு வைத்திருந்தது போல் வேறெங்கும் பார்த்ததில்லை.

ஒவ்வொரு சிலைக்கும் அழகிய மேடை அமைத்தும், விசாலமாக இடம் விட்டும் வைத்திருந்தார்கள். சேர்த்து வைக்க வேண்டியவற்றைச் சேர்த்தும், பிரித்து வைக்க வேண்டியவற்றைப் பிரித்தும் வைத்திருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு சிலையை யொட்டியும், அது எந்த தெய்வத்தின் வடிவம், எங்கே கண்டு எடுத்தது என்ற விவரங்களுடன், பழக் தமிழ் நூல்களிலிருந்து ஒவ்வொரு சிலை வடிவத்துக்கும் பொருத்தமான கவிதை வரிகளையும் எழுதி யிருந்தார்கள்.

கமது பழைய கலைகளிலும், முக்கியமாக சிற்பக் கலையிலும், அளவில்லாத ஆர்வங்கொண்டு அந்தக் கலைகளைப் பற்றி நன்கு ஆராய்ந்து தெரிந்து கொண்டவர்கள் தான் இத்தகைய கலைக்காட்சியை அமைத்திருக்க முடியும்.

அப்படிப்பட்ட கலை அன்பர்கள் யார் என்று விசாரித்த போது, கல்வது, — கொஞ்சம் பொறுங்கள்! இங்கே வேறொரு விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டியதாயிருக்கிறது.

"பிலகேள்விகள்; ஒரே பதில்" என்ற நலைப் புடன் சென்ற பொதுத் தேர்தலுக்கு முன் "கல்வி"யில் வெளியான கட்டுரை கேயர்கள் பலருக்கு நினைவிருக்கலாம்.

இப்பொழுதெல்லாம் தஞ்சையில் எந்தக் கேள்வி கேட்டாலும் சாதாரணமாக ஒரே பதில் கிடைப்பது வழக்கமாக யிருந்து வருகிறது.

கண்காட்சி மைதானத்தில் நின்று, ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் பின்னுக்கு மூட்டைகள் அடுக்கி வைத்திருந்த இருளடைந்த மண்டபங்கள் இப்போது கலைக்கூடங்களாக விளங்குவதையும், ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் கலைக்காட்சியைக் காண வந்து கொண்டிருப்பதையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மண்டப வாசல்களுக்கு மேலே "ராஜராஜன் திருவாசல்" "ரகுநாதன் திருவாசல்", "சரபோஜி திருவாசல்" என்று எழுதித் திகழ்த்தது என் கவனத்தைக் கவர்த்தது. பக்கத்தில் நின்ற ஒருவரைப் பார்த்து, "இந்த வாசல்களுக்கு இந்தப் பெயர்கள் அளித்தது யார்?" என்று கேட்டேன். "கம்முடைய கலைக்கூடப் பழனியப்பாதான்!" என்று பதில் வந்தது. "இந்த வாசல்களை அமைத்தது யார்?" என்று கேட்டேன். அதற்கும் "வேறு யார்? கலைக்கூடப் பழனியப்பாதான்" என்றார்.

இம்மாதிரியே "இந்தக் கலைக் காட்சியை நடத்துவது யார்?" "இந்த மண்டபங்களைத் துப்புரவு செய்தவர் யார்?" "இந்தச் சிற்பச் சிலைகளைச் சேகரித்தவர் யார்?" என்ற கேள்விகளுக்கும் மேலே சொன்ன ஒரே பதில் தான் வந்தது.

பிறகு தொடர்ந்து "தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தவர் யார்?" "சோழ குலத்தை உண்டாக்கியவர் யார்?" "உலகத்தைச் சிருஷ்டித்தவர் யார்?" என்றெல்லாம் கேட்டேன். எவ்வகையோ கவனமாயிருந்த அந்த மனிதர் "எல்லாம் நமது கலைகடர் பழனியப்பாதான்! வேறு யாரால் இந்தக் காரியங்களெல்லாம் செய்ய முடியும்!" என்று ஒரே போடாகப் போட்டார்.

இந்த மனிதரைப் போல் நினைப்பவர்கள் இன்னும் பலர் தஞ்சாவூரில் இருப்பதாக அறிந்து கொண்டேன். எனது பழைய நண்பரும், சரஸ்வதி மஹால் காரியதரிசிபுமான ஸ்ரீ எஸ். கோபாலன் பி. ஏ. பி. எல். அவர்களைக் கேட்டேன். அவர் மேற்கண்டவாறு "ஸ்ரீ பழனியப்பாதான் உலகத்தையே சிருஷ்டி செய்தவர்!" என்று சொல்லும் அளவுக்குப் போகவில்லை. ஆனால் "கலெக்டர் பழனியப்பா இருந்திரா விட்டால், இது ஒன்றும் நடந்திராது!" என்று மட்டும் கூறினார். ஸ்ரீ எஸ். கோபாலன் கலைக் கண்காட்சியின் இரு காரியதரிசிகளில் ஒருவராகையால், அவர் சொல்லுவதை நம்பத்தானே வேண்டும்!

"கலைகடர்" என்ற உத்தியோகப் பதவியைக் குறிப்பிடும் வார்த்தையில் "கலை" என்று வந்திருப்பதே, கலைகடர் பழனியப்பாவின் கலைப் பற்றுக் காரணமாகத்தான் என்று இன்னொரு சிபேகிதர் தீவிரமாக வாதம் செய்தார். "கலைகடர்" என்பது ஆங்கில வார்த்தை; "Kalyani" என்று பொருள் என்பதை நான் எடுத்துக் காட்டியபோது, "அப்படியானால் அதுவும் ஒருவிதத்தில் பொருத்தத்தான்; கலைக் கண் காட்சிக்குச் சில கலைச் சேஷியர் என்று பொருள் கொள்ளுங்கள்" என்றார் அந்த சிபேகிதர்.

ஆனால் கலெக்டர் பழனியப்பா கலை விழா ஆரம்பத்தில் செய்த பிரசங்கத்தில் உண்மையை ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டு விட்டார். இந்த உலகத்தைச் சிருஷ்டி செய்தவரும் தாம் இல்லை, இந்தக் கலைக் காட்சியைத் தொடங்கியவரும் தாம் இல்லை என்று பரிசுஷமாக ஒப்புக் கொண்டு, இரண்டுக்கும் சிருஷ்டிகர்த்தா நான்முகப் பிரம்மாதான் என்று ஐயத்திரிபறத் தெரிவிப்படுத்தினார்.

தஞ்சைக் காலத்தில் உள்ள கருத்தடாங்குடியில் ஒரு வாய்க்காலின் கரையில் சதுர்முகப் பிரம்மாவின் சிலை ஒன்று மண்ணில் பாதி புதைத்து விடத்தாம். அதை யாரோ வெளிநாட்டைச் சேர்ந்த கலை அன்பர் ஒருவர் அடித்துக் கொண்டு போக விரும்பினாராம். அப்போது அந்த ஊரார் விழிப்படைந்து "எங்கள் பிரம்மாவைக் கொடுக்க மாட்டோம்" என்று சொன்னார் களாம். அந்தப் பிரம்மாவின் சிலையை என்ன செய்கிறது என்ற கேள்வியிலிருந்து, இத்தகைய கலைக் கண் காட்சியை அமைக்கும் யோசனை உதயமாயிற்றும், தஞ்சை ஜில்லாதான் சிற்பக் கலையின் நிலைகளை யிறந்தோ! பிரம்மாவைப் போல்; இன்னும் எத்தனையோ தேவர்களும் தேவிகளும் ஆங்காங்கே புதைத்தும் புதைபாமலும் கேட்பாரற்றுக் கிடந்தார்கள். அத்தகைய சிலைகளை யெல்லாம் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுச் சேகரித்துக் கொண்டு வந்து, தலக்கித் துப்புரவு செய்து, முக்கியமான அங்கங்களில் பழுது ஏற்பட்டிருந்தவைகளைப் பழுது பார்த்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித் தனி மெடை அமைத்து, விளக்கங்கள் எழுதி, இந்த சீகரந்த கலைக் காட்சியை நீர்மாணித்திருக்கிறீர்கள். கலெக்டர் பழனியப்பா அவர்கள் மேற்கொண்ட இந்த முயற்சியில் உத்தியோகஸ்தர்கள் அனைவரும்

ஒத்துழைத்தார்கள். முக்கியமாக என்ஜினியரில் இலாகாவைச் சேர்ந்தவர்கள் சிறந்த பணி ஆற்றினார்கள். உத்தியோகப் பற்றில்லாத பிரமுகர்கள் பலரும் உதவி செய்தார்கள். இப்படி எத்தனையோ பேருடைய ஒத்துழைப்பின் பலனாக இந்தக் கலைக் காட்சி உருவாயிற்று என்னாலும், முக்கியமாக இரண்டு பேரைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். சிற்பக் கலை ஆராய்ச்சியில் வெறுகாலமாக ஈடுபட்டுப் பல அரிய கட்டுரைகள் வரைந்திருக்கும் ஸ்ரீ பால்சுரத் தொண்டைமான் சில காலமாகத் தஞ்சை ஜில்லாவில் உத்தியோகம் பார்த்து வருவது சிற்பக் கலை செய்த அதிர்ஷ்டம் என்றே சொல்லலாகும். அவர் தம்முடைய உதவிக்குக் காரைக் குடியிலிருந்து சாஷாத் சா. கணேசன் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டார். பிறகு, கேட்பாயனே! ஸ்ரீ சா. கணேசன் தம்முடைய கம்பிரமான குரலில் அழைத்தா ரென்றால், மண்ணில் புதைத்து விடத்த கற்சிலைகள் உயிர்த்து எழுந்து வெளிவந்து அந்தந்தப் பிடங்களில் அமர்ந்து, தத்தம் வரலாற்றைக் கூறத் தயாராகி விடலா!

ஆம்; சென்ற சில ஆண்டுகளில் நாடெங்கும் எத்தனையோ கண் காட்சிகள், பொருட் காட்சிகள், கலைக் காட்சிகள் நடந்திருக்கின்றன. அவற்றில் எதுவும் சிற்பக் கலை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் தஞ்சைக் கலைக் காட்சிக்கு இணையாகாது என்று நிபந்தமாகச் சொல்லலாம்.

மற்றப்படி சித்திரக் கலைக் காட்சிகள், கைத் தொழிற் பொருள்களின் காட்சிகள், நாடகங்கள், நடனங்கள், இசை சிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் மற்ற இடங்களில் நடப்பது போலவேதான் தஞ்சைக் கண் காட்சியிலும் நடை பெற்றன.

இன்னும் ஒரே ஒரு தனிச் சிறப்பை மட்டும் குறிப்பிட வேண்டும். நாடகங்களும், பிரபல இசை சிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்ற திறந்த வெளி அரங்கம் மிக அழகாக அமைத்திருந்தது. சரஸ்வதி மகாலுக்கு எதிரே, நாலு பக்கமும் உயர்ந்தோங்கிய எழில் மாடகூடங்கள் சூழ்ந்திருந்த இடத்தை இதற்கு உபயோகப் படுத்தி யிருந்தார்கள். ஒரு ஸ்தூலியில் சிறிது இடம் காலியாக இருந்தது. அதில் அழகிய அரங்க மேடையை அமைத்திருந்தார்கள். எங்கிருந்தோ இளங் காற்று வந்து ஹீலு ஹீலு வென்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. தேவலோகத்தில் இத்திராதி தேவர்களும் தேவிகளும் இம்மாதிரி சபையில் வீர்த்திருத்ததான் அரம்பை, ஊர்வசி முதலியவர்களின் நடனங்களைப் பார்த்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

புலோகத்தில் மனித வர்க்கத்தினர் கமமாக இருப்பதைக் கண்டால் தேவர்களுக்குப் பொறுப்பில்லை. "கமக்குப் போட்டியாகப் புலோகத்தில் ஓர் அரங்கம் அமைத்திருக்கிறீர்களாமே! அது உண்மைதானா!" என்று பார்ப்பதற்காக, முன் லுயது நான் ஸ்ரீ டி. கே. சகோதரர்களின் நாடகம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, தேவர்கள் வருகையை முன்னிட்டுக் கொண்டு வந்து விட்டார்களாம். ஒரு மணி நேரம் சக்கையாக மழை பொழிந்து திறந்த வெளி அரங்கத்தைத் தொந்திரவுக் குள்ளாக்கி விட்டதாம். இதனால் நாடகத்தை இரண்டு மணி நேரம் தள்ளிப் போடும் படி நேர்ந்ததாம்.

ஏதோ, நாடகம் சிறிது நேரம் தடைப்பட்டும் போனால் போகட்டும். அது காரணமாக, ஏற்பு மாதத்தில், புதிய தமிழ் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் தென் தமிழ் நாடெங்கும் இரண்டு நாள் அமோகமாக மழை பொழிந்து பூமி குளிர்த்த தல்வலா!

1-5-53 முதல் நடைபெறுகிறது!

உமா ரிக்சர்
ஓம் பில்ம்ஸ்

பனக்கார்

உடரக்டர்
K.S.கோபாலகீரஷ்ணன் BA.
உடகளிகல் உடரக்டர்
ஜீத்தன் பானர்ஜி
சங்கீத உடரக்டர்
S.V.வெங்கட்ராமன்
ஸ்டூடியோ
நியூடோன்

V.நாகையா·T.R.ராஜகுமாரி·M.G.ராமச்சந்தர்
மோகன்...மங்களம்... சீதாராமன்... K.K.செல்லம்.....
C.V.V.பந்துவு... இந்திரா ஆச்சார்யா... T.S.குரைராஜ்
அங்கமுத்து... தங்கவேலு... T.S.ஜெயா... ரேணுகா
மற்றும் பலர்

விரைவில் வருகிறது

வசனம் பாடல்கள்
T.M.P.புத்.மருதகாசு

சங்கீதம்
பாண்டுரங்கம்

பின்னணி
வசந்ததாமாள்

.....ஜீக்கீ.....

.....ராஜா.....

பழக்குப்பயழி

உ. ரீமைகளுக்கு :

ஜே. ஆர்தர் ரங்க் பிஸிம் டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்ஸ் (இந்தியா) லிமிடெட், மதராஸ்-2
லீலோன் டி. எப். எம். என். : லீலோன் தியேட்டர்ஸ் லிமிடெட், கோழும்பு

ஓயாந்நீயின்

செல்வன்

அத்தியாயம் 12.

தாமகேது மறைந்தது!

நெடு நேரத்துக்கு அப்பால் பழுவேட்டரையருக்குச் சிறிது நின்றவு வந்த போது, அவர் ஒரு பயங்கரமான போர்க்களத்தில் இருப்பதைக் கண்டார். வான்கள் ஒன்றோடொன்று மோதி ஜண ஜண வென்று ஓங்கார ஒலி கிளப்பின. ஒரு பக்கத்தில் ஐய பேரிகைகள் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றுடன் சேர்ந்து ஆயிரக் கணக்கான குரல்கள் "மகா ராஜாதிராஜ பாண்டிய மன்னர் வாழ்க! பாண்டிய விரோதிகள் வீழ்க!" என்று கோஷமிட்டன. இன்னொரு பக்கத்தில் ஆயிரக்கணக்கான குரல்கள் "கங்க மன்னன் விழுந்து விட்டான்! ஓடுங்கள்! ஓடுங்கள்!" என்று கூக்குரலிட்டன. ஓடுகிறவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தும் குரல்கள் சிலவும் கேட்டன.

அப்போது திடீரென்று ஒரு கணம் போர்க்களத்தில் நிச்சப்தம் நிலவியது. பழுவேட்டரையர் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். இரண்டு கால்களையும் இழந்த விஜயாலய சோழனை இன்னொரு நெடிதுயர்ந்த ஆஜானுபாகுவான மனிதன் தன் தோள்களிலே தூக்கிக் கொண்டு வந்தான். தோள் மீது அமர்ந்திருந்தவன் இரண்டு கரங்களிலும் இரண்டு ராட்சத வான்களை ஏந்திக் கொண்டிருந்தான். "சோழ வீரர்களே! நில்லுங்கள்! பல்லவர்களே! ஓடாதீர்கள்! ஆறிலும் சாவு! நூறிலும் சாவு! என்னைப் பின் தொடர்ந்து வாருங்கள்! எதிரிகளைச் சின்னா பின்னம் செய்வோம்!" என்று அவன் கோஷித்தான். ஓடத் தொடங்கியிருந்த சோழ—பல்லவ வீரர்கள் விஜயாலய சோழனைப் பார்த்து விட்டு, அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு விட்டு நின்றார்கள். அவர்களுடைய முகங்களிலே

சோர்வும் பிதியும் நீங்கி மீண்டும் தீரமும் வீரக் களையும் தோன்றின. பின் வாங்கியவர்கள் முன்னேறத் தொடங்கினார்கள். இந்த அதிசய மாறுதலுக்குக் காரணமாயிருந்த விஜயாலய சோழனை மீண்டும் பழுவேட்டரையர் பார்த்தார். அவனைத் தோளிலே தாங்கிக் கொண்டிருந்த வீரனையும் பார்த்தார். அதிசயம்! அதிசயம்! அப்படித் தாங்கிக் கொண்டு நின்ற வீரன் தாமதான் என்பதைக் கண்டார். அந்தப் பழுவேட்டரையர் ஒரு கையால் தம் தோளின்மீதிருந்த இரு காலும் இல்லாத விஜயாலய சோழனைப் பிடித்துக் கொண்டு இன்னொரு கையில் பிடித்திருந்த நீண்ட கத்தியைச் சுழற்றிக் கொண்டே எதிரிகளிடையே புகுந்தார். அவர்கள் இருவரும் போன இடமெல்லாம் பாண்டிய வீரர்களின் தலைகள் தரையில் உருண்டு விழுந்தன.

போர் நிலைமை அடியோடு மாறி விட்டது. பாண்டிய சைனியம் சிதறி ஓடியது. சோழ பல்லவர்கள் வென்றார்கள். எட்டுத் திக்கும் அதிரும்படி ஐயபேரிகைகள் முழங்கின. பல்லவ சக்கரவர்த்திக்கு முன்னால் விஜயாலய சோழர் அமர்ந்திருந்தார்! அவருக்கு அருகில் பழுவேட்டரையர் நின்றார். பல்லவ சக்கரவர்த்தி சோழ மன்னரைப் பார்த்து, "வீராதி வீரரே! உம்மாலே இன்று தோல்வி வெற்றியாயிற்று! இனிச் சோழ நாடு சுதந்திர நாடு! நீரும் உமது வீரப் புதல்வன் ஆதித்தனும் உங்கள் சந்ததிகளும் என் றென்றும் சுதந்திர மன்னர்களாகச் சோழ நாட்டை ஆளுவீர்கள்!" என்றார். உடனே விஜயாலய சோழர் தமக்கருகில் நின்ற பழுவேட்டரையரைப் பார்த்து, "அத்தான்! தங்களாலேதான் இந்த

வெற்றி நமக்குக் கிட்டியது. சுதந்திர சோழ நாட்டின் சேநாதிபதியாகவும் தனாதிக்காரியாகவும் உம்மை நியமிக்கிறேன். உமது சந்ததிகளும் சோழ குலத்துக்கு உண்மையாயிருக்கும் வரையில் தனாதிக்காரிகளாகவும் சேநாதிபதிகளாகவும் இருப்பார்கள்!" என்றார். பழுவேட்டரையரின் காயங்கள் நிறைந்த முகம் பெருமிதத்தால் மலர்ந்தது.

திடீரென்று அந்த முகத்தில் கடுங்கோபம்தோன்றியது. அந்தப் பழைய பழுவேட்டரையர் இந்தப் புதிய பழுவேட்டரையரைப் பார்த்தார். "அட பாவி! துரோகி! சண்டாளா! என் குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாரிக் காம்பே! ஆறு தலைமுறையாகச் சேர்த்த அருமையான வீரப் புகழை யெல்லாம் நாசமாக்கிக் கொண்டாயே? சிநேகிதத் துரோகமும் எஜமானத் துரோகமும் செய்தாயே? சோழ குலத்தின் பரம்பரைப் பகைவர்களுக்கு உன்னுடைய வீட்டிலே இடங்கொடுத்தாயே? உன்னுடைய பொக்கிஷத்திலிருந்து பொருள் கொடுத்தாயே? உன்னால் அல்லவோ இன்று சோழ குலத்துக்கு இறுதி நேரப் போகிறது! நீ நாசமாய்ப் போவாய்! உனக்கும் உன் குலத்துக்கும் உன்னால் உற்ற பழி உலகம் உள்ள அளவும் மாறவே மாறாது!" என்று சபித்தார். சபித்த பழுவேட்டரையரின் கண்களில் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது.

பிறகு மற்றும் பல பழுவேட்டரையர்கள் வந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் செய்த வீரச் செயல்களைக் கூறினார்கள். ஒவ்வொருவரும் பழுவேட்டரையரைச் சபித்தார்கள். பின்னர் எல்லாரும் சேர்ந்து சபித்தார்கள். "சண்டாளா! குலத் துரோகமும் இராஜத் துரோகமும் செய்து விட்டாயே? நாங்கள் உயிரைக் கொடுத்துச் சம்பாதித்த வீரப் புகழை யெல்லாம் நாசமாக்கி விட்டாயே! உன் புத்தி ஏன் இப்படிப் போயிற்று?" என்றார்கள்.

பழுவேட்டரையர்கள் மறைந்தார்கள். கொடும்பாளூர் வேளிர்களும் திருக்கோவலூர் மலையமான்களும் வந்தார்கள். தன்னந்தனியே நின்ற பழுவேட்டரையரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். "சீச்சீ! நீயும் ஒரு மனிதனா? சோழர் குலத்தை நீயும் உன் பரம்பரையுந்தான் தாங்கி வந்தது என்று பெருமை அடித்துக் கொண்டாயே? இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய்? சோழ குலத்துக்கு நீ யமனாக மாறி விட்டாயே? பாதகா! உன் பவிஷு

எங்கே?" என்று கூறி எக்காளம் கொட்டிச் சிரித்தார்கள்.

அவர்களுக்குப் பின்னால் கூட்டமாக நின்ற சோழ நாட்டு மக்கள் கல்லையும் மண்ணையும் வாரிப் பழுவேட்டரையர் மீது எறியத் தொடங்கினார்கள். அச்சமயம் சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி அந்தக் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு பலமற்ற கால்களினால் தள்ளாடி நடந்து வந்தார். வேளிர்களையும் மலையமான் களையும் மற்றவர்களையும் கோபமாகப் பார்த்தார். "சீச்சீ! என்ன காரியம் செய்கிறீர்கள்? வீராதி வீரரான பழுவேட்டரையர் மீது கல்லையும் மண்ணையும் எறிகிறீர்கள்? அவரையா துரோகி என்கிறீர்கள்? பழுவேட்டரையரின் துரோகத்தினால் நானும் என் குலமும் அழிந்து போனாலும் போகிறோம். நீங்கள் யாரும் அவரைக் குற்றம் சொல்ல வேண்டாம்! தனாதிக்காரி! வாறும் என்னுடன் அரண்மனைக்கு!" என்றார். ஜனக் கூட்டம் கலைந்து போயிற்று. சுந்தர சோழரும் மறைந்தார். தம்பி காலாந்தக கண்டர் மட்டும் பழுவேட்டரையர் முன்னால் நின்றார். "அண்ணா! நம்மிடம் இவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாரே சக்கரவர்த்தி! அவருக்குத் துரோகம் செய்யலாமா? அவருடைய குலத்தை அழிக்க வந்த பெண் பேயை நம் அரண்மனையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கலாமா?" என்றார். உடனே அவரும் மறைந்தார்.

வந்தியத்தேவனும் கந்தமாறனும் அவர்களை யொத்த வாலிபர்களும் பெரிய பழுவேட்டரையரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். "மீசை நரைத்த கிழவா! உனக்கு ஆசைமட்டும் நரைக்கவில்லையே? பெண் மோகத்தினால் அழிந்து போனாயே? உன் உடம்பிலுள்ள அறுபத்துநாலு புண்களும் இப்போது என்ன சொல்லுகின்றன? அவை வீரத்தின் பரிசான விழுப் புண்களா? அல்லது துரோகத்தின் கூலியான புழுப் புண்களா?" என்று கேட்டுவிட்டுக் கலகல வென்று சிரித்தார்கள். அவர்களைக் கொல்லுவதற்காகப் பழுவேட்டரையர் தம் உடை வாளை எடுக்க முயன்றார். ஆனால் உடைவான் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் அதைக் காணவில்லை.

இச்சமயத்தில் குந்தவைப் பிராட்டி வந்தாள். வாலிபர்களை நோக்கிக் கைய மர்த்திச் சிரிப்பை நிறுத்தினாள்.

"பாட்டா! இவர்களுடைய விஷையாட்டுப் பேச்சைத் தாங்கள் பொருட்படுத்த

வேண்டாம். தங்கள் அரண்மனையில் உள்ள பெண் வேடங் கொண்ட விஷப் பாம்பைத் துரத்தி விடுங்கள்! எல்லாம் சரியாகி விடும்!" என்றார்.

அவர்கள் மறைந்தார்கள். பழுவேட்டரையர் குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் வரத் தொடங்கினார்கள். பத்துப் பேர், நூறு பேர், ஆயிரம் பேர், ஆறு தலை முறையைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்து, அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். "ஐயையோ! உனக்கு இந்தக் கதியா நேரவேண்டும்! நம்முடைய வீரக் குலத்துக்கு உன்னால் இந்தப் பெரும் பழியா ஏற்பட வேண்டும்! நாங்கள் எங்கள் கணவன்மார்களையும் அண்ணன் மார்களையும் தம்பி மார்களையும் பத்து மாதம் சுமந்து உடற்ற பிள்ளைகளையும் சோழ நாட்டுக்காகப் போர்க்களம் துக்கு அனுப்பி வைத்தோமே? அவர்கள் இரத்தம் சிந்தி உயிரைக் கொடுத்துப் பழுவூர் வம்சத்துக்கு இணையில்லாப் புகழைத் தேடித் தந்தார்களே? அதையெல்லாம் ஒரு நொடியில் போக்கடித்துக் கொண்டாயே?" என்று கதறினார்கள்.

"பெண்களே! வாயை மூடிக்கொண்டு அந்தப் புரத்துக்குப் போங்கள். என்னால் ஒரு பழியும் உண்டாகாது!" என்று பழுவேட்டரையர் கஷ்டப்பட்டுப் பதில் கூறினார். அப்போது அந்தப் பெண்கள் ஒரு திசையில் சுட்டிக் காட்டினார்கள். யமதர்மராஜன் எருமைக்கடா வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டு கையில் வேலும் பாசக் கயிறும் எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். பழுவேட்டரையரை நெருங்கினான். போகிற போக்கில், "பழுவேட்டரையா! உனக்கு மிக்க வந்தனம்! சுந்தர சோழனுடைய உயிரையும் அவனுடைய மக்கள் இருவர் உயிரையும் ஒரே நாளில் கொண்டு போக உதவி செய்தாய் அல்லவா? உனக்கு என் நன்றி!" என்று கூறினான் யமதர்ம ராஜன்.

"இல்லை, இல்லை! நான் உனக்கு உதவி செய்யவில்லை; செய்ய மாட்டேன்! உன்னைத் தடுப்பேன்! யமனே! நில்! நில்!" என்று பழுவேட்டரையர் அலறினார். யமனைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக விரைந்து செல்ல முயன்றார். ஆனால் அவரை ஏதோ ஒரு சக்தி பிடித்து நிறுத்தியது. ஏதோ ஒரு பெரிய பாரம் அவரை அழுக்கியது. நின்ற இடத்திலிருந்து அவரால் நகர முடியவில்லை.

"பார்த்தாயா! நாங்கள் சொன்னது சரியாய்ப் போய் விட்டதே!" என்று கூறிவிட்டுப் பழுவேட்டரையர் குலப்

பெண்கள் ஓ வென்று சத்தமிட்டுப் புலம்பினார்கள். அவர்களில் பலர் ஒப் பாரி வைத்து அழுதார்கள்.

அவர்களுடைய அழுகரலின் சத்தம் நிமிடத்துக்கு நிமிடம் அதிகமாகி வந்தது. பழுவேட்டரையரால் அதைச் சகிக்க முடியவில்லை. அவர் பேச முயன்றார்; ஆனால் அழுகைச் சத்தத்தில் அவர் பேச்சு மறைந்து விட்டது.

அழுகையையும் புலம்பலையும் கேட்கச் சகிக்கவில்லை. இரண்டு கைகளினாலும் செவிகளைப் பொத்திக் கொள்ள முயன்றார். ஆனால் அவருடைய கைகளும் அசைவற்றுக் கிடந்தன. அவற்றை எடுக்கவே முடியவில்லை.

ஐரு பெருமுயற்சி செய்து கரங்களை உதறி எடுத்தார். அந்த முயற்சியிலே அவருடைய கண்ணிமைகளும் நிறந்து கொண்டன. சட்டென்று நினைவு வந்தது. அத்தனை நேரமும் அவர் அநுபவித்தவை மனப் பிரமையில் கண்ட காட்சிகள் என்பதை உணர்ந்தார். ஆனால் ஓலக் குரல் மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. சற்றுக் கவனித்துக் கேட்டார். அவை பெண்களின் ஓலக் குரல் அல்ல; நரிகளின் ஊளைக் குரல்!

அவர் நினைவு இழந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் இலேசாகக் காதில் விழுந்த சம்பாஷணை ரூபகத்துக்கு வந்தது.

"கிழவன் செத்துப் போய் விட்டான்!" என்றது ஒரு குரல்.

"நன்றாகப் பார்! பழுவேட்டரையருடைய உயிர் ரொம்பக் கெட்டி. யமன் கூட அவன் அருகில் வரப் பயப்படுவான்!" என்றது மற்றொரு குரல்.

"யமன் பயப்பட்டாலும் நரி பயப்படாது. கொஞ்ச நஞ்சம் உயிர் மிச்சமிருந்தாலும் நரிகள் சரிப்படுத்திவிடும். பொழுது விடியும்போது கிழவனின் எலும்புகள்தான் மிச்சமிருக்கும்!"

"நல்ல சமயத்தில் நீ பிளந்த மண்டபத்தைத் தள்ளினாய். இல்லாவிடில் நான் அந்தக் கதியை அடைந்திருப்பேன். கிழவன் என்னைக் கொன்றிருப்பான்!"

"எங்கே? மண்டபத்தை நகர்த்த முடியுமா, பார்க்கலாம்!"

சற்றுப் பொறுத்து, "துளிக்கூட அசையவில்லை! ஒரு பகைவனுடைய பள்ளிப் படையைக் கொண்டு இன்னொருவனுக்கும் வீரக் கல் நாட்டி விட்டோம்" என்று கூறிவிட்டு மந்திரவாதிகலகல வென்று சிரித்தான்.

“சிரித்தது போதும், வா! படகு பிய்த்துக் கொண்டு ஆற்றோடு போய் விடப் போகிறது. அப்புறம் கொள் ளிடத்தைத் தாண்ட முடியாது!”

இந்த வார்த்தைகளை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு பழுவேட்டரையர் தம் முடைய நிலை இன்னதென்பதை ஆராய்ந்தார். ஆம்; அவர்மீது பள்ளிப்படை மண்டபத்தின் ஒரு பாதி விழுந்து கிடந்தது. அதன் பெரிய பாரம் அவரை அழக்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் மூச்சுவிட முடிகிறது. எப்படி? நல்ல வேளையாக, மண்டபத்தோடு விழுந்த மரம் அவர் தோளின்மீது படிந்து அதன்பேரில் மண்டபம் விழுந்திருந்தது. மண்டபத்தை யொட்டியிருந்த மரந்தான் அவர் உயிரைக் காப்பாற்றியது. மண்டபம் நேரே அவர் மேல் விழுந்திருந்தால் மார்பும் தலையும் நொறுங்கிப் போயிருக்கும்.

கிழவனார் தம்முடைய உடம்பின் வலிமையை எண்ணித் தாமே ஆச்சரியப்பட்டார். அந்தப் பெரிய பாரத்தை இத்தனை நேரம் சுமந்தும் தம்முடைய உயிர் போகவில்லை யென்பதை உணர்ந்து கொண்டார். ஆனால் இவ்வளவு கெட்டியான உயிரை இன்னமும் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியுமா?

ஆம்; எப்படியாவது காப்பாற்றிக் கொண்டே யாகவேண்டும். காப்பாற்றிக் கொண்டு சோழ குலத்துக்கு நேரவிருந்த அபாயத்தைத் தடுக்க வேண்டும். அப்படித் தடுக்காவிட்டால் அவருடைய குலத்துக்கு என்றும் அழியாத பழி இவ்வுலகில் ஏற்படுவது நிச்சயம். வானுலகத்துக்குப் போனால் அங்கேயும் அவருடைய மூதாதையர்கள் அனைவரும் அவரைச் சப்பிப்பார்கள். ஆகையால், எந்தப் பாடுபட்டாவது இந்த மரத்தையும் மண்டபத்தையும் அப்புறப்படுத்தி எழுந்திருக்க வேண்டும். ஐயோ! எத்தனை நேரம் இங்கே இப்படி நினைவு இழந்து கிடந்தோமோ என்னமோ தெரியவில்லையே! இதற்குள் ஒருவேளை நாம் தடுக்க விரும்பும் விபரீதங்கள் நேரிட்டிருக்குமோ?

இதற்கிடையில் நரிகளின் ஊளைக்குரல் நெருங்கி நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. நரிகள் மூச்சு விடும் சத்தம் அவர் தலைக்கு அருகில் கேட்டது! ஆகா! இந்த நரிகளுக்குக் கூடவா பழுவேட்டரையனைக் கண்டு இளக்காரமாகப் போய் விட்டது? பார்க்கலாம் ஒரு கை!

பழுவேட்டரையர் ஒரு கையினால் மட்டும் அல்ல. இரண்டு கைகளினாலும் பார்க்கத் தொடங்கினார். தம் உடம்பில் மிச்சமிருந்த பலம் முழுவதையும் பிரயோகித்து அவர்மீது விழுந்து கிடந்த மரத்தைத் தூக்க முயன்றார். மரம் சிறிது சிறிதாக உயர், உயர் அதன்மேல் நின்ற மண்டபப் பாதை நகர்ந்து சரியத் தொடங்கியது. இடையிடையே அவர் செய்த ஹூங்காரங்கள் நெருங்கி வந்த நரிகளை அப்பால் நகரும்படி செய்தன.

ஒரு யுகம் எனத் தோன்றிய ஒரு நாழிகை முயன்ற பிறகு அவரை அழக்கிக் கொண்டிருந்த மரமும் மண்டபப் பாதையும் சிறிது அப்பால் நகர்ந்து அவரை விடுதலை செய்தன.

அந்த முயற்சியினால் அவருக்கு ஏற்பட்ட சிரமங்காரணமாகச் சிறிது நேரம் அப்படியே கிடந்தார். பெரிய நெடு மூச்சுகள் விட்டார்.

ஆகாசத்தை அண்ணந்து பார்த்தார். மண்டபத்துக்குச் சமீபமாகலாலும் புயலில் மரங்கள் பல விழுந்து விட்டிருந்த படியாலும் வான வெளி நன்றாகத் தெரிந்தது. இப்போது கரு மேகங்கள் வானத்தை மறைத்திருக்கவில்லை. வைரப் பொறிகள் போன்ற எண்ணற்ற நட்சத்திரங்கள் தெரிந்தன. இலேசான மேகங்கள் அவற்றைச் சிறிது மறைத்தும் பின்னர் திறந்து விட்டும் அதி வேகமாகக் கலைந்து போய்க் கொண்டிருந்தன.

சட்டென்று வானத்தில் வட நிசையில் தோன்றிய ஒரு விசித்திரமான நட்சத்திரம் அவருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அடடா! சில நாளைக்கு முன்பு அவ்வளவு நீளமான வாலைப் பெற்றிருந்த தாமகேதுவா இப்போது இவ்வளவு குறுகிப் போயிருக்கிறது? அந்த நட்சத்திரத்தின் ஒரு முனையில் சுமார் ஒரு அடி நீளம் வெளிறிய புகைத் திரள்போல நீண்டிருந்தது. பத்து நாளைக்கு முன்புகூட வானத்தின் ஒரு கோணம் முழுதும் நீண்டிருந்த வால் இப்படிக்குறுகிவிட்ட காரணம் என்ன?... ..

வானத்திலிருந்து பார்வையை அகற்றிச் சுற்று முற்றும் பார்த்தார். நரிகள் இன்னும் போகவில்லை யென்பதைக் கண்டார்! பத்து, இருபது, —ஐம்பது நரிகள் இருக்கும். அவற்றின் கண்கள் நெருப்புத் தணல்களைப் போல் காட்டின் இருளில் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன. கிழவன் எப்போது சாகப் போகிறான் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தன

போலும்! போகட்டும்! அவ்வளவு மரியாதையாவது பழுவேட்டரையனிடம் இந்த நரிகள் காட்டுகின்றனவே!...

திடீரென்று வானமும் பூமியும் அந்த வனப்பிரதேசம் முழுவதும் ஒளி மயமாயிற்று. பழுவேட்டரையனின் கண்கள் கூசின. அது மின்னல் அல்ல. வேறு என்னவாயிருக்கக் கூடும்? வானத்தை நோக்கினார். ஜாஜ்வல்யமாகப் பிரகாசித்த ஒரு தீப்பந்தம்வான வட்டத்திலே ஒரு கோணத்தில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கக் கண்டார். அதன் பிரகாசம் அவருடைய கண்களைக் கூசச் செய்தது. கண்ணை ஒரு கணம் முடிவிட்டுப் பிறகு திறந்து பார்த்தார். அந்தத் தீப்பந்தம் சிறிதாகிப்போயிருந்தது; வர வர ஒளி குறைந்து வந்தது; திடீரென்று அது மறைந்தே விட்டது. பழையபடி இருள் சூழ்ந்தது.

இந்த அதிசயம் என்னவாயிருக்கும் என்று பழுவேட்டரையர் சிந்தித்துக் கொண்டே மீண்டும் வானத்தை நோக்கினார். குறுகிய தூமகேது சற்று முன் இருந்த இடத்தைப் பார்த்தார். அங்கே அதைக் காணவில்லை. ஆகா! தூமகேது தான் விழுந்து விட்டது! இதன் கருத்து என்ன? இதன்விளைவு என்ன? உலகத்தில் ஏதேனும் விபரீதம் நடக்கப்போவதற்கு அறிகுறியாக இராஜ குடும்பத்தினர் யாருக்காவது விபத்து நேரிடுவதற்கு அடையாளம். வால் நட்சத்திரம் மறையும்போது அரச குலத்தைச் சேர்ந்த யாரேனும் மரணம் அடைவார்கள்.— இது வெகுகாலமாக மக்களிடையே பரவியிருக்கும் நம்பிக்கை. அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் கிடையாது என்று சொல்லுவோரும் உண்டு. அதன் உண்மையும் போய்மையும் நாளைக்குத் தெரிந்துவிடும். நாளைக்கா? இல்லை! இன்றைக்கே தெரிந்து போய் விடும்...! அதோ கீழ்வானம் வெளுத்து விட்டது! பொழுது புலரப்போகிறது! இன்று இரவுக்குள் மூன்று இடங்களில் மூன்று விபரீத பயங்கர நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறக்கூடும். அவை நடக்கப்போகும் விவரம் நமக்கு மட்டும் தெரியும். அவற்றைத் தடுக்கும் சக்தியும் நமக்குத்தான் உண்டு. தடுப்பதில் வெற்றி பெற்றால் தூமகேது விழுந்த அபசகுனத்தைக் கூட வெற்றி கொண்டதாகும். இல்லாவிடில்.....அதைப் பற்றி எண்ணவே பழுவேட்டரையரால் முடியவில்லை. தடுத்தேயாக வேண்டும்! சோழர் குலத்

தைச் சேர்ந்த மூவரையும் காப்பாற்றியேயாக வேண்டும்.

தமது முதல் கடமை, மிக முக்கியமான கடமை ஆதித்த கரிகாலனைக் காப்பாற்றுவதுதான்! அவனுக்கு விபத்து வந்தால் அதன் பழி தன் தலையில் நேராக விழும். ஆகையால் கொள்ளிடத்தைத் தாண்டிக் கடம்பூருக்கு உடனே போய்ச் சேர வேண்டும். அதற்கு முன்னால், குடந்தைக்குச் சென்று தஞ்சைக்கும் நாகைக்கும் எச்சரிக்கை அனுப்பிவிட்டுப் போவது நல்லது. பின்னர், விதிவசம் போல் நடந்துவிட்டுப் போகிறது. தாம் செய்யக் கூடியது அவ்வளவுதான்!

பழுவேட்டரையர் எழுந்திருக்க முயன்றார். உடம்பெல்லாம் ரணமாக வலித்தது. மரம் விழுந்திருந்த இடம் மார்பில் பொறுக்க முடியாத வேதனையை உண்டாக்கிற்று. ஒரு கால் முறிந்து விட்டது போல்தோன்றியது. தேகம் முழுவதும் பல்வேறு காயங்கள் பட்டிருந்தன.

அவற்றை யெல்லாம் அந்த வீரக் கிழவர் பொருட்படுத்தவில்லை. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு ஒரு பெரு முயற்சி செய்து எழுந்து சினார். சுற்று முற்றும் பார்த்தார். நல்ல வேளையாக, அவருடைய மரணத்துக்காகக் காத்திருந்த நரிகள் அதற்குள் ஓடிப்போய் விட்டிருந்தன. தூமகேது விழுந்தபோது உண்டான ஒளி வெள்ளத்தைக் கண்டு மிரண்டு அவை ஓடிப் போயின போலும்!

குடந்தை நகரம் அங்கிருந்து எந்தத் திசையில் இருக்கலாம் என்பதை ஒருவாறு நிர்ணயித்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். திடமாகக் கால்களை ஊன்றி வைத்து நடக்கத் தொடங்கினார்.

வழியெல்லாம் புயல் அடித்து மரங்கள் விழுந்து கிடந்தன. பெரு மழையினாலும் கொள்ளிடத்து உடைப்பினாலும் வெள்ளக் காடாக இருந்தது. இந்த இடையூறுகளை யெல்லாம் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் பழுவேட்டரையர் நடந்தார். உள்ளத்தின் கொந்தளிப்பு உடலின் சிரமங்களை யெல்லாம் மறந்து விடச் செய்தது. ஆனாலும் நேரம் போய்க் கொண்டே இருந்தது. பொழுது விடிந்து இரண்டு ஜாம நேரம் ஆன சமயத்தில் குடந்தை நகரை அவர் அணுகினார். அந்த மாநகரின் மத்தியப் பிரதேசத்துக்குப் போக அவர் விரும்பவில்லை. அவரை இந்தக் கோலத்தில் பூர்த்தால் ஜனங்கள் வந்து சூழ்ந்து கொள்வார்கள். என்ன, ஏது என்று கேட்பார்கள். அவர் செய்ய விரும்பிய

காரியத்தைத் துரிதமாகவும் திறமை யாகவும் செய்ய முடியாமற் போய்விடும்.

ஆகையினால் நகரின் முனையிலேயே, ஜன நெருக்கமில்லாத இடத்தில், யாரை யாவது பிடித்து, தஞ்சைக்கும் நாகைக் கும் ஓலை அனுப்ப வேண்டும். பிறகு ஒரு வாகனம் சம்பாதித்துக் கொண்டு கடம் பூருக்குக் கிளம்ப வேண்டும்.

துர்க்கை அம்மன் கோவிலுக்கு அருகி லுள்ள ஜோதிடரின் ஞாபகம் அவருக்கு வந்தது. ஆம்; அது தனிப்பட்ட பிர தேசம். அக்கம் பக்கத்தில் வேறு வீடுகள் இல்லை. ஜோதிடர் தகுந்த மனிதர்; இயல்பு படைத்த மனிதர். இராஜ குடும் பத்துக்கும் முதன் மந்திரிக்கும் வேண்டி யவர். அதனால் என்ன? யாரா யிருந் தாலும் இந்தக் காரியத்தைச் செய் வார்கள். இராஜ குடும்பத்துக்கு வேண்டி யவராக யிருப்பதால் இன்னும் ஆர்வத் துடன் செய்வார். ஆகா! ஜோதிடருக்கு உண்மையில் ஜோதிடம் தெரியுமா, ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் உண்மை உண்டா என்பதையும் இச்சமயத்தில் பரிசோதித்துப் பார்த்து விடலாம்.

அம்மன் கோவிலையும் ஜோதிடர் வீட் டையும் பழுவேட்டரையர் அணுகிச் சென்றார். கோவிலுக்கு முன்னிலிருந்த நெடிய பெரிய மரம் புயலில் முறிந்து விழுந்து கிடந்தது முதலில் அவருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அடுத்தாற் போல் கோவிலை அடுத்து நின்ற இரட் டைக் குதிரை பூட்டிய ரதத்தின் பேரில் அவருடைய பார்வை விழுந்தது. அது விசித்திரமான அமைப்புள்ள ரதம். அந்த ரதத்தின் மேற்பகுதி ஓர் ஓடத் தைப் போல் அமைந்திருந்தது. வெள்ளம் வரும் காலங்களில் அவசரமாகப் பிர யாணம் செய்ய நேர்ந்தால் இம்மாதிரி ரதங்களை உபயோகப் படுத்துவார்கள். பெரிய நதிகளைக் கடக்கும்போது திட ரென்று. நதியில் வெள்ளம் அதிகமாகி விட்டால் ஓடத்தை ரதத்திலிருந்து தனி யாகக் கழற்றி விடலாம். குதிரைகளை அவிழ்த்து விட்டால் அவை நீந்திப் போய்க் கரை ஏறி விடும். ரதத்தில் வந்தவர்கள் ஓடத்தைத் தள்ளிக் கொண்டு போய்க் கரை சேரலாம்.

இத்தகைய ரதங்கள் சோழநாட்டில் அபூர்வமாகத்தான் உண்டு. இது யாருடைய ரதமாயிருக்கும்? அரண்மனை ரதமாக இருக்க வேண்டும்; அல்லது முதன் மந்திரியின் ரதமாக இருக்க வேண்டும். இதில் வந்தவர்கள் இப்போது

ஜோதிடர் வீட்டுக்குள் ஜோதிடம் கேட் டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் போலும்! அவர்கள் யாராக இருக்கும்? ரத சாரதி யைக் கேட்கலாமா? வேண்டாம்! அவன் தம்மைப் பார்த்து மிரண்டு போனாலும் போவான். ஜோதிடர் வீட்டுக்குள் நேரே பிரவேசித்துப் பார்த்து விடுவதே நலம். அங்கே வந்திருப்பவர்கள் யாரா யிருந்தாலும், இந்த ரதத்தைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டால், கடம்பூர் திரும்பிச் செல்ல வசதியாக இருக்கும் அல்லவா?

ஜோதிடர் வீட்டு வாசலுக்குப் பழு வேட்டரையர் வந்தபோது உள்ளே பெண் குரல்கள் கேட்டன. கிழவருக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. யாருடைய குரல்? ஏன்? இனையிராட்டி குந்தவையின் குரல்போல அல்லவா இருக்கிறது? அவள் எதற்காக இங்கே வந்தாள்? இந்தச் சமயம்பார்த்தாவர வேண்டும்?... முதலில் இப்படி எண்ணியவர் உடனே மனத்தை மாற்றிக் கொண்டார். அவ் விதமானால், இனைய பிராட்டியாக இருந்தால், ரொம்ப நல்லதாய்ப் போயிற்று. பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போலாயிற்று. குந்தவை தேவியின் காதில் விஷயத்தைப் போட்டு விட்டால் தம்முடைய பாரமே நீங்கியது போலாகும். அவளுடைய தந்தைக்கும் தம்பிக்கும் நிகழக் கூடிய ஆபத்தைப் பற்றிக் குறிப்பாகச் சொல்லி விட்டால், பிறகு அந்தச் சாமர்த்தியசாலியான பெண் வேண்டிய முன் ஜாக்கிரதை எடுத்துக் கொள்வான். பிறகு தாம் நிம்மதியாகத் திரும்பிக் கடம்பூருக்குப் போகலாம். அங்கேயல்லவா தம்முடைய முக்கியமான கடமை இருக்கிறது?

பழுவேட்டரையர் ஜோதிடர் வீட்டு வாசலில் பிரவேசித்தபோது, முன்னொரு தடவை நாம் பார்த்திருக்கும் அதே காவல்காரன், — ஜோதிடரின் சீடன் — அவரைத் தடுத்து நிறுத்தினான். பழுவேட்டரையர் அப்போதிருந்த கோலத்தில் அவரை அவனால் அடையாளங் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. ஆகையினாலேயே "நில்!" என்று அதட்டும் குரலில் கூறிவிட்டுத் தடுத்தான். பழுவேட்டரையர் ஒருமுறை ஹுங்காரம் செய்துவிட்டு அவன் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினார். சீடன் குட்டிக்கரணம் அடித்துக்கொண்டு போய் விதியில் விழுந்தான். பழுவேட்டரையர் மதயானையைப் போல் பூமி அகிர நடந்து ஜோதிடரின் வீட்டுக்குள் புகுந்தார். (தொடரும்)

எந்த இடத்திலும், எந்த சமயத்திலும்,
எதை ஓட்டினாலும் நீங்கள் பயர்ஸ்டோனை

நம்பலாம் - -

Firestone

நீடித்த உழைப்பு
அதிக பந்தோபஸ்து
மிக சிக்கனம்
கொண்டது

கார் அல்லது ட்ரக், ட்ராக்டர் அல்லது கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் வெஹிகிள் அல்லது மோட்டார் சைக்கிள் எதுவா யிருந்தாலும் உங்கள் தேவைக்கு பொருத்தமான ஒரு பயர்ஸ்டோன் டயர் இருக்கிறது. 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மிக பத்திரமானதும் நீண்ட நாட்கள் உழைக்கும் பயர்ஸ்டோன் டயர்கள் தயாரிப்பில் ஏற்பட்ட சிறந்த அனுபவமே, பிரத்யேகச் செவ்விலாசம் கிடைக்கும் ஒரு உயர்தரமான சரக்குக்கு உத்தரவாதமாகும். இப்பொழுது, முன்பைவிட அதிகமாகவே, உங்களுக்கு பயர்ஸ்டோன் டயர்களின் கடுதலான மதிப்பு அம்சங்கள் தேவை.

தி பயர்ஸ்டோன் டயர் & ரப்பர் கம்பெனி ஆப் இந்தியா லிமிடெட்

“இந்த மகா பாவிக்குச் சற்றும் தயை காட்டாதீர்கள், டாக்டர்! உலகத்தை விட்டே ஒழிந்து போகிறேன், டாக்டர்! நான் உயிர் வாழத் தகுதி யில்லாதவன், டாக்டர்! நான் மனிதனே அல்ல, டாக்டர்!” என்று கதறினான் மோட்டார் விபத்தில் அடிபட்டு ஒரு காலை இழந்து விட்ட ராஜன்.

“நண்பரே, ஏன் இவ்வளவு வீரத்தி! வாழ்க்கை கசந்து போவதற்கு நீர் அப்படி என்னதான் செய்து விட்டீர்? கொஞ்சம் அமைதியா யிருந்து சொல்லும், நண்பரே!” என்று கேட்டார் டாக்டர் கருமார்.

கண் குழிந்து, முகம் வெளுத்து, மீசை தாடி முளைத்து, உருமாறிப் போயிருந்த சித்திரக் கலைஞன் ராஜன், கண்ணீரும் கம்பலாயுமாகத் தன் நெஞ்சறிந்த குற்றத்தை, ஒரு அபலைப் பெண்ணுக்குத் தான் இழைத்து விட்ட அநீதியை, என்றும் அகற்ற முடியாத தன் கனங்கத்தை மனம் விட்டுச் சொன்னான்.

யாசீடம் கலைஞன் ராஜன் தன் கதையைச் சொன்னான்? எவளுடைய வாழ்வை அவன் கறைப்படுத்தி விட்டானோ, அந்த அபலைப் பெண்ணின் அருமைக் கணவனிடமே அந்தக் கதையைச் சொல்லி விட்டான்.

இதயம் இடிந்தபோன டாக்டர் கருமார் பிற்பாடு என்ன செய்கிறார்? “சக்தரீப்பக் கோளாறினாலும் குழ்சிவியினாலும் ஒரு முறை குற்றம் செய்தவர்களை மன்னிப்பவரின் பணிதான்” என்று தாம் பிறகுக்குக் கூறிய உபதேசத்தைத் தாமே கடைப்பிடிக்கிறாரா? அவ்விதம் கடைப்பிடிக்க முயலும்போது அவர் உள்ளம் இடிந்து, உடைந்து, வேதனைத் தீயில் வேகாமல் இருக்க முடியுமா?

இத்தகைய அசாதாரணமான ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்தி அதைச் சமாளித்து வெற்றிகரமாக ஒரு படத்தை முடிப்பது என்பது இலேசான காரியம் அல்ல. இதற்கு மூன்று வெளியான எந்தத் தமிழ்ப் படத்திலும் இவ்வளவு நெருக்கடியான நிலைமையை வெற்றிகரமாகச் சமாளித்திருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. “மனிதன்” என்னும் படத்தில், ஸ்ரீ டி. கே. எஸ். சகோதரர்களின் உணர்ச்சி ததும்பும் நடிப்பும், ஸ்ரீ ராமநாதின் டைரக்டஷன் நிறமையும் சேர்ந்து அத்தகைய செயற்களும் செயலைச் சாதித்து விடுகின்றன.

ஆங்கிலத்தில் ‘Problem Story’ என்று சொல்லுவார்கள். இந்த விதக் கதைகளில் சமூக வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சிக்கலான—தம்மச்சுக்கடமான—ஒரு பிரச்சினையைக் கிளப்பி அதன் சியாயா சியாயங்களைப் பற்றி விவாதிக்கப்படும். சாதாரணமாக உலகில் ‘குற்றம்’ என்று கருதப்படும் காரியம் சக்தரீப்ப குழ்சிவியின் காரணமாக ஏற்படும்போது, அது உண்மையில் குற்றம் ஆகுமா? குற்றத்தான் என்றால், அதற்குப் பொறுப்பாளி குற்றம் செய்த நபரா, அல்லது குற்றத்துக்குரிய குழ்சிவியா அல்லது அந்தச் சூழ்சிவியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த சமூக வாழ்வின் போக்கா?—

அத்தகைய நிலைமையில் குற்றம் செய்தவர்களை யும் சாதாரண உலக மரபின்படி தண்டிக்க வேண்டியதுதானா? குற்றம் தண்டிக்கப்பட வேண்டியதுதான் என்றால், அதில் ஏழைக்கும் பணக்காரனுக்கும் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வேற்றுமை காட்டலாமா?

இப்படிப்பட்ட பிரச்சனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேலாட்டில் இப்பலன், பேர்ணர்ட்டிஷா முதலிய பிரபல ஆசிரியர்கள் நாடகங்கள் எழுதி யிருக்கிறார்கள். சில நாடகங்களில் பிரச்சனையைக் கிளப்பி விட்டுப் பதிலும் கூறுவார்கள்; வேறு சில நாடகங்களில் பிரச்சனையைக் கிளப்பி விட்டு மக்களின் சிந்தனையைத் தூண்டுவதுடன் நின்று விடுவார்கள்.

அம்மாதிரி ஒரு முக்கியமான சமூகப் பிரச்சனையைக் கிளப்பி அதன் சியாயா சியாயங்களை விவாதிப்பது “மனிதன்” என்னும் கதை. முன்காலத்தில் நம் புண்ணிய பாரத பூமியில் இம்மாதிரி பிரச்சனை கிளம்புவதற்கே இடம் கிடையாது. இந்த நாளிலோ மேலாட்டு நாகரீகம், ஆங்கிலக் கல்வி, உத்தியோக வாழ்க்கை, பெண்களின் கதந்திரம் இவற்றுடனே ஹாலிவுட் படங்களும் சேர்ந்து படையெடுத்து நம் சமூக வாழ்க்கையில் பற்பல புதிய சிக்கல்களையும் பிரச்சனைகளையும் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றன.

ஆகையால் “மனிதன்” கதையில் வருவது போன்ற பிரச்சனைகள் கிளம்புகின்றன. அவற்றை விவாதித்து முடிவு காண வேண்டிய அவசியமும் ஏற்படுகிறது.

“மனிதன்” கதையை நாடகமாகச் சென்ற சில காலமாக ஸ்ரீ டி. கே. எஸ். சகோதரர்கள் நாடக மேடையில் நடித்துப் பிரபலப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். நாடகம் ஸ்ரீ டி. கே. எஸ். சகோதரர்களின் நடிப்புத்திறமை நன்றாக விட்டுப் பிரகாசிப்பதற்கு ஏற்றதாயிருந்தது. ஆனால் நாடகத்தின் விஷயம் வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு இடமாயிற்று. இம்மாதிரி

'பிரச்சனை'யை வைத்து எழுதப்படும் கதை அல்லது நாடகத்தின் நோக்கமே வாதப் பிரதி வாதங்களை எழுப்பிச் சிந்தனையைத் தூண்டுவதுதான் அல்லவா? அந்த நோக்கம் நாடகத்தின் மூலம் நன்கு சிறைவேறியது.

இப்போது வெளியாகியிருக்கும் "மனிதன்" திரைப்படம் நாடகத்தை விடப் பல அம்சங்களில் அபிவிருத்தி அடைந்து சிறந்து விளங்குகிறது. கதைப் போக்கில் பிற்பகுதியில் செய்திருக்கும் மாறுதல்கள் நாடகக்கதையின் சில குறைபாடுகளை நீக்கியிருக்கின்றன.

உதாரணமாக, டாக்டர் சுகுமாரன் சீமையி லிருந்து வந்து இறங்கிய உடனே, டில்லியி லிருந்து அவனுக்கு அழைப்பு வந்து போய் விட்டதாகவும், அதனால் நாறு வருஷம் பிரிந்திருந்த மனைவியை அவன் பார்க்க முடியவில்லை பென்றும் நாடகத்தில் வரு கிறது. இது அவ்வளவு எளிதில் நம்பக் கூடியதாயில்லை. திரைப் படத்தில் டாக்டர் சுகுமாரன் கப்பலிலிருந்து பம்பாய்த் துறை முகத்தில் இறங்கி ரயில்வே ஸ்டேஷ னுக்கு அவசரமாகப் போகும்போது அவன் ஏறியிருந்த டாக்ஸி சித்திரக் கலைஞன் ராஜன் மீது மோதி விடுகிறது. இதிலிருந்து கதை முடிவுக்குரிய சிகழ்ச்சிகளும் மோதி அடித்துக் கொண்டு வருகின்றன. இந்த மாறுதல் கதையை நம்பக் கூடியதாய்ச் செய்வதுடன் 'டெம்போ'வையும் அதிகமாக்குகிறது. இவ் விதமே மற்ற மாறுதல்களும் கதைக்கு இயற் கைத் தன்மையையும் அவசியமான விருவிருப் பையும் கொடுக்கின்றன.

மணமான மங்கையை மாசு படுத்திய கலைஞனின் பாத்திரத்தை ஸ்ரீ டி. கே. சண்முகம் ஏற்று நடிக்கிறார். சித்திரக்கார னாக வந்து குடும்பப் பெண்ணின் உள்ளத் தில் சலனத்தை ஏற்படுத்தும் போதும், கிழவுனை மணக்க அவனது பால்ய சினைநிதி பிரேமாவின் தவறான பிரேமையை உதறித் தள்ளிய போதும், களங்கம் அடைந்த சாவித் திரியின் உள்ளப் பண்பின் எதிரொலியைக் கேட்டு நடுங்கி ஊரைவிட்டே ஓடியபோதும், மணம் அறிந்த குற்றத்தினால் மணம் மாழ் கித் துடி துடித்துத் தலையில் கட்டைகளி னால் அடித்துக் கொண்டு மாடிப்படியிலிருந்து விழுந்து உயிர் துறந்த போதும் அவருடைய நடிப்புக் கலை சுடர் விட்டு ஒளிக்கிறது.

மன்னிக்க முடியாத, அநுதாபங் காட்ட முடியாத, மாபெருக் தவறிழைத்த பாத் திரத்தை ஏற்று நடிக்கும் ஸ்ரீ டி. கே. சண் முகம் இந்தப் படத்தில் செயற்க் கருஞ் செயலைச் சாதித்து விடுகிறார். அதாவது குற்றம் செய்த பாவிக்குப் படம் பார்க்க்பவர் களின் அநுதாபத்தை சம்பாதித்து விடு கிறார். கேமிராக்க் கருவியும் அவருக்கு மிக்க உதவி செய்திருக்கிறது. ஸ்ரீ சண்முகத்தின் ஒரு முகத்தை ஆறு விதமாக மட்டுமன்றி, அறுபது வித உணர்ச்சி மயமான பாவங்க ளுடன் பற்பல கோணங்களிலிருந்து படம்

பார்க்க்பவர்களுக்குக் காட்டிக் கல்நெஞ்சங் களையும் கரையச் செய்து விடுகிறது.

"மன்னிப்பவன்தான் மனிதன்" என்னும் மூதுரையின் ஆதர்ச புருஷனாக, "மனிதன்" படத்தின் கதாநாயகனாக ஸ்ரீ டி. கே. பகவதி நடிக்கிறார். ஒரு மனிதன் எந்நாளும் கேட்டுச் சகிக்க முடியாத மாசு படிந்த ஓர் உண்மைக் கதையைக் கேட்கும் போது அவர் நடிப்பு பிரமாதமாக இருக்கிறது.

மனைவி சாவித்திரியின் உயிர் பிரியும் தரு ணத்தில், "நான் உன்னை மன்னித்துவிட்டேன், சாவித்திரி!" என்றிருர் டாக்டர் சுகுமார்.

"நீங்கள் என்னை மன்னித்து விடலாம். ஆனால் என் உள்ளம் என்னை ஒரு நாளும் மன்னிக்காது!" என்று கூறிச் சாவித்திரி உயிர் துறக்கிறார்.

பாரதப் பெண் குலத்தின் மனப்பண்பை அழுத்தமாக எடுத்துக் காட்டிக் கதையின் தரத்தையே உயர்த்திக் கொடுக்கும் இடம் இது. இந்த இடத்தில், சாவித்திரியாக நடிக் கும் ஸ்ரீமதி கிருஷ்ணகுமாரி மிகவும் உருக்க மாக, உள்ளத்தைத் தொடும் விதத்தில் நடித் திருக்கிறார். முன் கட்டங்களில், கண்ணை கணவனைப் பிரியும் போதும், கடல் கடந்து சென்ற கணவனை கினைத்துக் கண்ணீர் விடும் போதும், ராஜனின் சித்திரங்களில் சிந்தை யைப் பறிகொடுத்த போதும் ஸ்ரீமதி கிருஷ்ண குமாரி சிறப்பாக நடித்திருக்கிறார்.

"மனிதன்" நாடகத்தைப் பற்றி ரவிகர் களிடையே கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட ஓர் அம்சம் காரணமாக யிருந்தது. பருவ கால எழுச்சியின் பேரிலும், சூழ்ச்சியின் பேரிலும், உணர்ச்சி வேகத்தின் பேரிலும், ஆண் பெண் சமத்துவத்தின் பேரிலும் பழியைப் போட்டு, ஒரு பெண் தன் கற்பைப் பறி கொடுத்தது அவ்வளவு பேரிய குற்றமல்ல என்று சிறு பிக்கப் பார்க்கிறார்களோ என்ற சந்தேகம் நாடகம் பார்க்கும்போது ஏற்பட்டது.

அத்தகைய சந்தேகத்துக்குத் திரைப்படக் கதையில் அணுவளவும் இடம் வைக்கவில்லை. சூழ்ச்சி எதுவாயிருந்தாலும், உணர்ச்சி வேகம் எப்படியிருந்தாலும், குற்றம் செய்த வர்கள் அதன் பயங்கரமான விளைவுகளை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்பது அழுத் தம் திருத்தமாக வற்புறுத்தப்படுகிறது.

"பாவத்தின் கூலி மரணம்" என்பது விவிலிய வேதத்தின் வாக்கு. இத்தத் திரைப் படத்தில், பாவம் செய்த ஆணும், பெண்ணும் பச்சாத்தாபத்தினால் துடிதுடித்து இறக் கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல; அவர்களுடைய பாவச் செயலிலே பிரந்த, ஒரு பாவமும் அறியாத, சின்னஞ்சிறு சிசுவும் சாகிறது.

கலைஞன் ராஜன் தான் குற்றம் செய்த இடத்திலிருந்து அக்குற்றத்தை மறந்து வாழ் வதற்காகத் தேசாந்திரம் போகிறார். கிரீம னுஷ்யமான சாலையில் தன்னந்தனியாக அவன் போன போதிலும், அவனுடைய மனச்சாட்சி அவனை விடாமல் கிழிப்போல் துரத்திக் கொண்டு போகிறது. இத்தக்

காட்சியைப் பார்த்தவர்கள் எவரும் சூழ்நிலையின் மீது பாரத்தைப் போட்டுக் குற்றம் செய்யத் துணிய மாட்டார்கள்.

ஸ்ரீ ராமநாதன் அவர்களுடைய 'டைரக்ஷன்' நிறமை இந்தப் படம் முழுவதிலும் காணப்பட்ட போதிலும், கலைஞன் ராஜனை அவனுடைய மனச்சாட்சி துரத்தி அடிக்கும் கட்டத்தில் தலைசிறந்து விளங்குகிறது.

கல்லும் கரைந்துருகும் கதை என்பதற்காக "மனித"னைப் பார்க்கும் மனிதர்கள் அப்படியே கரைந்து உருகிப் போய்விடக் கூடாது அல்லவா? அதற்காக இந்தப் படத்தில் ஆங்காங்கு ஹாஸ்யங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. நடனக் காட்சியில் ஒரு சிறு வேடிக்கை நிகழ்ச்சி. வயதானவனை மணந்த ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து மற்றப் பெண்கள்,

"பல்லு விழுந்தவன் பெண்டாட்டி-இந்தப் பகட்டு ஏனடி சீமாட்டி?"

என்று கேட்டுப் பரிசுசிக்கின்றனர்.

அதற்கு அந்தப் பெண்,

"யாரடி திழுவன் பெண்டாட்டி-இங்கே யாரடி நான்தான் ராஜாத்தி"

என்று தன் செல்வ நிலையைச் சொல்லிக் கேலியாகவே பதில் அளிக்கிறாள். பழைய ஹாஸ்யமானாலும் புதிய மோஸ்தரில் உருவெடுத்த வந்து களிக்கச் செய்கிறது.

'பரண்டு' ராமசாமியும், வேலைக்காரக் கருப்பையாவும், இப் படத்தில் தங்களுக்கு இயல்பான ஹாஸ்யத்தைக் கையாண்டு எல்லோரையும் சிரிக்க வைக்கின்றனர்.

வாழப் பிறந்தவள்

ஆம்; தோ வாழத்தான் பிறந்தாள்; சாகப் பிறக்க வில்லை!

சின்னஞ்சிறு வயதில், கன்னிப் பருவத்தில் தனக்குக் கல்யாணமாகி விட்டது, தன் கணவன் தன்னை அழைத்துக் கொள்ள வில்லை என்னும் பேரிடி போன்ற செய்தியை அறிந்த போதும்; தோவின் தகப்பனார், அவளுடைய வாழ்க்கை மலருவதற்காக பாங்கர் பொன்னுசாமி முதலியாரின் காவில் விழுந்து மருமகனை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டியும் அவரால் சிராகரிக்கப்பட்ட செய்தியை அறிந்த போதும்;—தூர்த்தன் தயாநிதியினால் அடுத்தடுத்துத் துன்புறுத்தப்பட்ட போதும்;—பெற்ற தந்தையை இழந்து விட்ட போதும்;—தாயைப் பிரிந்து, தனியாகக் கணவன் வீட்டையடைந்து, அவனுக்கு மறு மணமாகி விட்டது என்னும் செய்தி வெடி குண்டைப் போல் தாக்கிய போதும்;—கணவன் வீட்டில், அவன் தங்கை நிர்மலாவின் தயவினால் வேலைக்காரியாகச் சொல்லொணக் கஷ்டங்களுக்கு உள்ளான போதும்;—தன்னுடைய ஸ்தானத்தை அபகரித்துக் கொண்டிருக்கும் சமதியும் தன் பதியும் இன்ப வாழ்க்கை நடத்துவதைப் பார்த்த போதும்;—இவ்வளவு சோதனைகளுக்கு ஆளாகியும் அவன் மனம் வந்துத்து உயிரை விட்டு விடவில்லை என்றால் அவன்

வாழப் பிறந்தவளாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதில் சந்தேகம் என்ன?

வாழப் பிறந்த தோவாக நடிக்கும் ஸ்ரீமதி டி. ஆர். ராஜகுமாரி கள்எஸ் கபடற்ற கன்னிப் பெண்ணாக நடிக்கும் போது ஒரு தோற்றத்துடன் நடித்திருக்கிறார். இனத்தெரியாத இளம் பருவத்தில்

தனக்கு விவாகமாகி விட்டது என்பதை அறிந்த போது ஒரு தோற்றமும், தன் கணவனின் இன்ப ஸ்பரிசும் கொஞ்சமும் எதிர்பாரா விதமாகக் கிடைத்தபோது ஒரு தோற்றமும்—இப்படிப் பற்பல தோற்றங்களைக் கொண்டு மிக்க உணர்ச்சியுடன் நடித்திருக்கிறார்.

தோவின் மாமனார் பாங்கர் பொன்னுசாமி முதலியாராக நடிக்கும் ஸ்ரீ கே. சாரங்கபாணி, தமக்கே உரிய பாணியில் கனஜோராக நடித்திருக்கிறார். "வாழப் பிறந்தவளை"ப் பார்க்க வந்தவர்களைச் சிரிக்கப் பிறந்தவர்களாகச் செய்யும் பணியை நன்கு செய்திருக்கிறார். பட முடிவில் பைத்தியம் பிடித்து அவர் சிரிக்கும் போது படம் பார்ப்பவர்களும் அவருடன் சேர்ந்து சிரிப்புப் பைத்தியங்களாகி விடவேண்டியிருக்கிறது.

வழக்கம் போல் வில்லன் பாஸ்யா, அந்தப் பாத்திரத்தில் தம்மைத் தவிர வேறு யாரும் அவ்வளவு சிறப்பாக நடிக்க முடியாது என்பதை சிறுபிக்கிறார்.

சமதியாக நடிக்கும் ஸ்ரீமதி பி. எஸ். சரோஜா, வாழப் பிறந்தவளுக்குத் தன் வாழ்க்கையை விட்டுக் கொடுத்து உயிரையே விட்டு விடுகிறார். வாழப் பிறந்தவளை வாழவைப்பதற்கு இவ்விதம் எத்தனையோ பேர்கள் எவ்வளவோ சிரமப்பட வேண்டியிருக்கிறது! அத்தனை சிரமங்களும் துளிக்கூடத் தோன்றாதபடி, படக் காட்சிகளின் இடை இடையே, நடனம், வேலைக்காரி மகனின் கலைப் பைத்தியம், ஸ்ரீ சாரங்கபாணியின் ஹாஸ்ய வெடிகள் எல்லாமாகச் சேர்ந்து "வாழப் பிறந்தவள்" படத்தை எல்லோரும் பார்க்கத் தகுந்த படமாக்கி யிருக்கின்றன.

குறுநகை போதுமடி!

வெங்கு

நகைகளில் எல்லாம் சிறந்த நகை எது என்று என்னைக் கேட்டீர்களானால், புன்னகை என்றுதான் சொல்வேன்!

“ஆம், காதுகளில் வைரத் தோடு, கழுத்தில் பத்து வடம் சங்கலி, கையில் எட்டு ஜதை வளைகள் அணிந்தாலும், முகத்தில் புன்னகை இல்லை யென்றால் என்னமோ மாதிரி தான் இருக்கிறது. ஏன், அந்த உருவம், அந்த தனை நகைகளைத் தாங்கும் ஒரு ‘ஸ்டான்’ டாகத்தான் மனசுக்குத் தோன்றுகிறது!”

அடுத்தாற்போல், ஒரு மங்கை பரம ஏழை அணிவதற்கு ஒரு நகை இல்லை யென்றாலும், முகத்தில் புன்னகை இருந்தால் போதும், சர்வாபாரண பூஷிதையாக மனசுக்குப் படுகிறது. இதுதான் இந்த அற்ப (புன்)நகையின் விசேஷம்!

நீங்கள் தெரு வழியாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறீர்கள், ஏதோ யோசித்த வண்ணம். இவ்வலகையே மறந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்தச் சமயம் யாரோ ஒருவர் எதிரில் வருகிறார். தூரத்திலே அவரைப் பார்த்து விடுகிறீர்கள். ஆயினும் நீங்கள் அவர் யாரோ என்ற பாவனையில் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் நடந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்! ஆனால் பத்தடி தூரத்தில் வந்ததும், எதிரில் வருபவரின் இதழ்களில் ஒரு புன்னகை அரும்புகிறது! அவ்வளவுதான் உங்கள் சிந்தனை யெல்லாம் பறந்து போகிறது! ‘இந்த மனிதனை எங்கே பார்த்திருக்கிறோம்? யார் இவர்?’ என்ற பிரச்சனை மூளையைக் குழப்பத் தொடங்கி விடுகிறது. இம் மாதிரி யனுபவம் நமக்குத் தினந்தோறும் ரயிலில், பஸ்ஸில், ஹோட்டல்களில் ஏற்படத்தான் செய்கிறது! ஒரு அற்பப் புன்னகை எவ்வளவு மனவேதனை அளிக்கும் என்று நமக்கு ஒவ்வொரு நாளும் சொந்த அனுபவ வாயிலாக அறிவுறுத்தப்படுத்தான் செய்கிறது. இருந்தாலும், நாம் சும்மா இருப்பதில்லை. நாமும், இப்படி யாரைப் பார்த்தாகிலும் வேசாகச் சிரித்து வைத்துப் பிறருக்கு வேதனை அளிக்கத்தான் செய்கிறோம்!

இத்தாலியில் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்த லினா்டோ டாவின்ஸரி! என்ற சித்திரக் கலைஞர் ஒரு பெண் (மோனாலிஸா) சிறு புன்னகை புரிவதாக ஒரு சித்திரம் தீட்டினார்! அந்தப் புன்னகையின் பொருளை உலகம் இன்னும் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறது!

என் நண்பன் சாம்புவாக்கும் எனக்கும் இந்தப் புன்னகை விஷயத்தில் மட்டும் தீவிர அபிப்பிராய பேதம்.

அவன் கல்யாண மாவதற்கு முன்பு வாடகை அறையில் குடியிருந்து கொண்டிருந்த போது சாப்பிட்டு வந்தான். அப்

பொழுதெல்லாம், ஒவ்வொரு வேளைச் சாப்பாட்டின் போதும், “ஆகா! முகத்தில் புன்னகையுடன், வளையல் அணிந்த கை பரிமாறினால் எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கும்” என்றெல்லாம் கற்பனை செய்து மகிழ்வான்!

இப்பொழுது அவன் கல்யாணமாகி, குடியும் குடித்தனமுமாக இருக்கிறான். சந்தோஷமாகவே குடித்தனம் நடத்துகிறான். ஆனால் புன்னகையைப் பற்றி அவனைக் கேட்டால் அவனுக்குச் சொல்லி முடியாத ஆத்திரம் வருகிறது; கோபம் வருகிறது.

அவன், தன் மனைவியின் முகத்தில் புன்னகையைக் கண்டானால் பயப்படுகிறான். அவள் என்ன செலவு வைக்கப் போகிறாளோ என்று அலறுகிறான்.

கால் அங்குலப் புன்னகை என்றால் சினிமாச் செலவு என்று அர்த்தமாகும். அரை அங்குலப் புன்னகை-பட்டுப் புடவை.

முக்கால் அங்குலச் சிரிப்பு—பிறந்தகப் பிரயாணம். முழு அங்குலச் சிரிப்பு (சற்று வெண் முத்துப் பற்கள் தெரிய)—பிறந்தகத்து மனிதர்கள் வருகிறார்கள்!

இப்படியொரு அட்டவணையே அவன் தயாரித்து வைத்திருக்கிறான்! பின் புன்னகையைப் பற்றி நல்லபிப்பிராயமாக சாம்புவின்னும் எப்படிக்கூற முடியும்?

நீம் சாம்பு எப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தாலும், உலகம் என்னவோ புன்னகையில் இன்னும் நம்பிக்கைதான் வைத்திருக்கிறது! இன்றைக்கு வந்திருக்கும் தினப் பத்திரிகையைத் திறந்து பாருங்கள்!

எலிஸபத் ராணி, தனக்கு மகுடாபிஷேகம் ஆகப் போகிறது என்று சிரிக்கிறார். எகிப்து அரசரோ தன்னை நாடு கடத்தி விட்டார்கள் என்று சிரிக்கிறார்

கையில் மட்டையுடன் இடது புறம் நிற்பவர், ‘டென்னிஸ் பந்தயத்தில் ஜெயித்து விட்டேன்’ என்று சிரிக்கிறார். அவர் பக்கத்திலிருப்பவரோ, ‘நான் தோற்றுப் போனேன்’ என்று சிரிக்கிறார்.

இதோ இந்தப் பக்கத்தில் புதிதாகக் கல்யாணமான சதிபதிகள் சிரிக்கிறார்கள்.

அதற்கு அடுத்த பக்கத்தில் விவாக ரத்தான சதிபதிகள் சிரிக்கிறார்கள்!

இப்படி உலகில் ஜனாதிபதிகள் சிரிக்கிறார்கள்; தலைவர்கள் சிரிக்கிறார்கள்; கிரிக்கெட் ஆட்டக்காரர்கள் சிரிக்கிறார்கள்; சினிமா நடிகர்கள் சிரிக்கிறார்கள். சதிபதிகள் சிரிக்கிறார்கள்; சதிபதிகளிடம் தண்டனை பெற்றவர்கள் சிரிக்கிறார்கள். ஏன், ‘சாம்பு உன்னை போட்டோ எடுக்கப் போகிறேன்’ என்று சொல்லுங்கள்! அவனும் ஹி ஹி என்று சிரித்துக் கொண்டு நிற்பான்!

போட்டோ எடுக்கும் காமிரா முன்னால் பாருக்கும் தங்கள் சுய சொருபத்தில் நிற்கக் கூச்சமாகத்தான் இருக்கிறது!

ராமாயணத்தில் வரும் சீதா பிராட்டியும் தன் மனமாயி காமிராவில் ராமனின் ஒரு அற்புத உருவத்தைப் போட்டோ எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள்!

சீதை அசோக வனத்தில் ராமனை நினைத்து நினைத்து உருகிக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்படி ராமனைப் பற்றி நினைக்கும்போது அவளுக்கு ஒரு காட்சி நினைவுக்கு வருகிறது.

அயோத்தியா நகரை விட்டு ராமன் காட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ஒரு ஏழைப் பிராமணர் "ராமா! எனக்கு ஏதாவதும் கொடேன்" என்று யாசித்தார். ராமன் ஒரு பசு மந்தையையே கொடுத்தார். அதைப் பெற்ற அந்தப் பிராமணருக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லையாம். இதைக் கண்ட ராமன் என்ன செய்தார்!—இறை சிரித்தான், அதாவது பொருள் பொதிந்த புன்னகை புரிந்தான்.

பரித்த செயலும் ஒழியப் படருதான் அருந்த வேத்யர்க்கு ஆன்றும் சந்தி அவர் கருத்தின் ஆரை கரையின்மை கண்டு இறை சிரித்த செய்கை நினைத்தும் செய்கையாள்

'ஆகா! என்ன ஆசை! என்ன ஆசை! என்று மனத்தில் எண்ணி ராமன் முறுவல் பூத்தானே' என்று எண்ணிய மாத்திரத்தில் சீதைக்கு அழகை வந்து விட்டதாம்!

அப்பர் பெருமான், 'என்ன மனிதத்தப் பிறவி! போதும் இந்தப் பிறவி' என்று

எண்ணி யிருந்தார். இந்தச் சமயத்தில் தில்லை வெளியில் ஆனந்தக் கூத்தாடும் ஐயனைத் தரிசனம் செய்தார். அவ்வளவுதான். அவர் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொண்டு விட்டார்! காரணம், அந்தப் பெருமானுடைய மற்ற மேலி யழகுக்களை யெல்லாவற்றையும் விட அவரை ஆட்கொண்டது அந்தக் குமிழ் சிரிப்புத்தான். அதைக் "காணப் பெற்றால் மனிதத்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே" என்று திட்டமாகக் கூறிவிட்டார்! மானில வாழ்க்கையில் அவருக்கு அபாரமான மோகமே ஏற்பட்டு விட்டது.

இந்தக் கட்டுரை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இந்த இரவில் மூன்றாம் தெருவிருக்கும் ரேடியோவிருந்து,

மாடு மனை போனுவென்ன
மக்கள் கற்றம் போனுவென்ன
கோடிச் செம்பொன் போனுவென்ன—கிவியே
குறந்தகை போதுமடி!

என்று இனிய குரலில் பாட்டு வருகிறது!

முருகப் பெருமான் மீது காதல் கொண்ட பத்தி பூண்ட—ஒரு பெண் கூறுவதாகப் பாட்டு. குமரக், கடவுளின் குறு நகைக்குக் கோடிச் செம்பொன்னும் தியாகம் செய்யச் சித்தமாக இருக்கிறாள்! புன்னகையின் மகிமையே மகிமை!

"மணி பதினொன்று ஆகிறதே! இன்னும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே! தூக்கம் வரவில்லையா! ரேடியோகூட நின்று விடப் போகிறது!" என்று முகத்தில் புன்னகை தவழ ஒரு குரல் கேட்கிறது!

நாட்டிய அரங்கேற்றம்

பம்பாய் கிமர் கம்பெனியின் புரொடொக்ஷன் மானேஜர் பி. வி. ராஜனின் புதல்வி குமாரி நிர்மலாவின் பரத நாட்டிய அரங்கேற்றம் சமீபத்தில் மாதுங்கா போதர் காலேஜில் வெகு சிறப்பாக நடந்தேறியது. அரங்கேற்ற வைபவத்துக்குப் பம்பாய்ப் பிரமுகர்கள் விஜயம் செய்து மகிழ்ந்தார்கள்.

ஜம்மியின் “லிவர்க்யூர்”

குழந்தைகளின் ஈரல் குலைக்கட்டிகளுக்கு

○○○

பிதி, மாதாந்திர விஜயம்

நோயாளிகளின் நன்மையை உத்தேசித்து கீழ்க்கண்ட ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் குறிப்பிட்ட தேதிகளில் காலை 9 முதல் 11 மணி வரையிலும் காலை 3 முதல் 5 மணி வரையிலும் எமது டாக்டர் ஆலோசனை கூறுவதற்குத் தயாராக இருப்பார். மாறுதல்கள் இருப்பின் அவ்வப்போது அறிவிக்கப்படும்.

இடம்	தேதி	விவரம் :
கரூர்	3 (காலை 3 முதல் 5 மணி வரை)	மெஸர்ஸ். சென்ட்ரல் மெடிகல் ஸ்டோர்ஸ்
ஈரோடு	4 (காலை 9 முதல் 11 மணி வரை)	மெஸர்ஸ். ஸ்ரீ கிருஷ்ணா & கம்பெனி, கெமிஸ்ட்ஸ்
சேலம்	5	மெஸர்ஸ். தி சேலம் மெடிகல் சப்ளைஸ் & பார்மலி லிமிடெட்
கோயமுத்தூர்	6	மெஸர்ஸ். ஈஸ்வர் & கம்பெனி, கெமிஸ்ட்ஸ், ராஜா தேரு
பாலக்காடு	7	மெஸர்ஸ். நாதம் & கம்பெனி, கெமிஸ்ட்ஸ்
தஞ்சாவூர்	9	ராஜா சத்திரம்
மன்னார்குடி	10	மெஸர்ஸ். மீனா கிளிவீக், காந்தி ரோடு
திருவாரூர்	11	விசாரிக்குமிடம்: மெஸர்ஸ். சுப்பய்யா மெடிகல் ஹால் அல்லது மெஸர்ஸ். தி மெடிகல் எம்போரியம், விஜயபுரம்.
நாகப்பட்டினம்	12	மெஸர்ஸ். எஸ். டி. சௌந்தரராஜ பிள்ளை & சன்ஸ், கெமிஸ்ட்ஸ்
மாயவரம் டவுன்	13	மெஸர்ஸ். ராமகிருஷ்ண வைத்தியசாலை, கிருஷ்ணராயர் சந்து
சிதம்பரம்	14	மெஸர்ஸ். நடராஜா டிஸ்பென்ஸரி
கடலூர் என். டி.	15	மெஸர்ஸ். கமலா & கம்பெனி, கெமிஸ்ட்ஸ், புதுப்பாளையம்
விழுப்புரம்	16	மெஸர்ஸ். சி. குபேந்திர செட்டி & சன்ஸ்
புதுக்கோட்டை	18	வஸந்தா லாட்ஜ்
காரைக்குடி	19	மெஸர்ஸ். ஏ. வி. & சன்ஸ். டிராவலர்ஸ் ரூம்
மதுரை	21, 22	மெஸர்ஸ். டி.என்.சி. நாகலிங்கம் பிள்ளை & சன்ஸ், கெமிஸ்ட்ஸ், வடக்கு சித்திரை தேரு
திருநெல்வேலி	24, 25	தி சந்திரா விலாஸ், போர்டிங் & லாட்ஜிங், திருநெல்வேலி ஐங்ஷன்
வேலூர்	27	மெஸர்ஸ். வி. பி. சிவம் & கம்பெனி, கெமிஸ்ட்ஸ், லாங் பஜார்

○○○

ஜம்மி வெங்கடரமணய்யா & ஸன்ஸ்
சென்னை - திருச்சிராப்பள்ளி - கும்பகோணம்

பெண் பாசம்

ராமப்பிரியா

படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டு தூக்கம் வராமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் மகாலிங்கம். மணி நான்கு தரம் அடித்து ஓய்ந்தது. தூரத்தில் எங்கேயோ சேவல் கூவும் சத்தம் லேசாகக் கேட்டது. பக்கத்தில் ஜானகியின் படுக்கை காலியா யிருப்பதைக் கவனித்த மகாலிங்கம் மனத்திற்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். அதற்கு மேலும் படுக்கையில் படுக்க மனமில்லாதவராய் எழுந்து சத்தம் செய்யாமல் ஜானகி என்ன செய்கிறாளென்று பார்க்க வேண்டி மெதுவாக உள்ளே போனார். ஜானகி வெளிரீர் அடுப்பைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். "ஜானகி! என்ன அவசரம், அதற்குள் வெளிரீர் போடுவதற்கு? மணி இப்பொழுது நாலுதானே ஆகிறது!" என்று கேட்டார்.

அவருடைய நிமிர் வரவைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத ஜானகி முதலில் திடுக்கிட்டாள். பின்னர் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு. "குழந்தை காணியில் வந்து விடுவான். அவன் வரும்பொழுது வேலை செய்து கொண்டிருக்கக் காமல் கூடியவரையில் முன்பே எல்லாம் செய்துவிட வேண்டுமென்று அடுப்பைப் பற்ற வைத்தேன். ஆமாம், நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு சிக்கிரம் எழுந்து விட்டீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"எனக்கும் குழந்தை வரப் போகிறது என்ற எண்ணத்தில் தூக்கம் வரவில்லை. அதனால்தான் எழுந்துவிட்டேன்" என்றார்.

ஜானகி நீண்ட பெருமூச்சு விட்டவாறு, "குழந்தை நித்யாவை விட்டுப் பிரிந்து கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருஷமாகிறது. பதினைந்து வருஷ காலமாய் இந்த வீட்டில் ஓடியாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தையை இரண்டு வருஷமாக எப்படி நம்மால் பிரிந்திருக்க

முடிந்தது என்று நினைக்க எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது!" என்றாள்.

"இரண்டு வருஷ காலம் அவளை விட்டு இருந்தது கூட எனக்குப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை, ஜானகி! அவள் வருவதற்கு இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் இருக்கிறதே! அதை எப்படி பொறுத்துக் கொள்வது என்று தான் புரியவில்லை!" என்று லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார் மகாலிங்கம்.

"அடுத்தாற்போல் சேகரனும் நித்யாவைப் போல நம் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தை தானே? அவளைக் காலேஜில் படிக்கும் போதெல்லாம் நாம் பிரிந்து தானே இருக்கிறோம்? ஆனாலும் நித்யாவிரிடம் இருக்கும் அளவு அஞ்ஞானமும் பாசமும் அவளிடம் நமக்கு இருக்கவில்லையே, ஏன்?" என்று கேள்விக் குறி போட்டுக் கணவரின் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினாள் ஜானகி.

மகாலிங்கம் பெரிதாகச் சிரித்துவிட்டு, "அடி பைத்தியமே! இந்தப் பெரிய பிரச்சனைக்கு ஏதாவது ஆராய்ச்சி செய்யவேணுமா, என்ன? சேகரன் ஆண் பிள்ளையான படியால் அவன் எங்கிருந்தாலும் நமது சொந்த உடைமை, ஒரு காட்டு போட்டோமானால் ஒருவருடைய உத்தரவையும் எதிர்பாராமல் உடனே வந்துவிடக் கூடிய சுதந்திரம் அவனுக்கு இருக்கிறது. நித்யா அப்படியில்லை, பாசி! அவளை என்றைக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தோமோ, அன்றைக்கே அவள் பிறருடைய உடைமை ஆகிவிட்டாள். மாப்பிள்ளை நம் ல குணமுடையவராக இருந்து அனுப்பி வைத்தால்தானே அவளை நாம் பார்க்க முடியும்? இதனால்தான் நித்யா விடத்தில் சேகரனைவிட நமக்கு அதிக பாசம் உண்டாகிறது" என்று விஷயத்தைச் சுருக்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தார்.

சிறிது நேரம் அந்தத் தம்பதிகளிடையே மௌனம் நிலவியது. அவர்களது பெற்ற மனம் ஒரே அருமைக் குமாரியான நித்யாவையே சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டது. இரண்டு வருஷம் பிரிந்த நினைவுகளை யெல்லாம் அவள் வரப்போகும் சில மணி நேரத்திற்குள் கொண்டு வரப் பார்த்தனர்.

ஜானகி நிலவியிருந்த மௌனத்தைக் கலைத்து, "நித்யாவுக்கு எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்வதென்றாலே வேப்பங்காய் மாநிரி இருக்கும். நான் தான் பலவந்தப் படுத்தி அவளைத் தேய்த்துக்கொள்ளச் சொல்லுவேன். இப்பொழுது இந்த இரண்டு வருஷமாய்க் குழந்தைக்கு யார் ஆதரவாக என்னைப்போல் இருக்கப் போகிறார்கள்? வீட்டில் யாராவது பெரியவர்கள் இருந்தாலும் தேவலை. மாப்பிள்ளைக்கு இதெல்லாம் என்ன தெரியும்? நித்யா உடம்பு இளைத்து இருக்கிறதோ, என்னமோ?" என்று கூறிப் பெருமூச்சேறித் தான். அதிக அன்பினால் அவள் கண்கள் இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் சிந்தின.

“ நம்மைப் போலவே நித்யாவும் நம் நினைவாகவே இருப்பாள் அல்லவா? ” என்று கேட்டார் மகாலிங்கம்.

“ நன்றாக இருக்கிறதே! நம்மை எப்போழுது பார்க்கப் போகிறோமென்று குழந்தை தடியாய்த் தடித்துக் கொண்டு தான் இருப்பாள். ஏன்! இன்னும் ரயில் வருவதற்கு எத்தனை நாழிகை இருக்கிறது? ” என்று கேட்டாள் ஜானகி.

மகாலிங்கம் கடிக்காரத்தைப் பார்த்து விட்டு, “ இன்னும் ஒன்றரை மணி நேரம் இருக்கிறது ” என்றார்.

“ ஏன் ஜானகி! நான் வேண்டுமானால் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போய் வரட்டுமா? ” என்று கேட்டார் மகாலிங்கம்.

“ நீங்கள் ஒன்றும் இந்தப் பனியில் அலைய வேண்டாம். கல்கத்தாவிலிருந்து நித்யாதருந்த துணியோடுதான் சென்னைக்கு வருகிறேன். சென்னையிலிருந்துதான் நம் சேகரன் அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன். நீங்கள் ரயிலுக்கு இந்தப் பனியில் எதற்காகப் போக வேண்டும்? ” என்றாள் ஜானகி.

“ உனக்கு முன்னால் நான் குழந்தையைப் பார்த்துவிடக் கூடாது என்ற எண்ணம். அதனால்தானே இப்படிச் சொல்லுகிறாய்? ” என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தார் மகாலிங்கம்.

★

மகாலிங்கம் தம்பதிகளுக்கு நித்யா இன்னமும் சின்னஞ்சிறு குழந்தையாகத்தான் இருந்தான். ‘ நித்யா வயது வந்த பெண்ணாகி விட்டாள். இனி அவளைப் பற்றிக் கவலையில்லை ’ என்று விட்டுவிட அவர்களது அன்பு மனம் இடம் தரவில்லை. பெற்றோர்களின் அரசவணப்பில் இல்லாமல் நித்யா இளைத்துத் தரும்பாகப் போயிருப்பாள் என்றும் அவளுக்குச் சரியான போஷணை இராது என்றும் அவர்கள் நினைத்தார்கள். அவர்களது மாப்பிள்ளை கல்கத்தாவில் பெரிய வேலையில் இருந்தார். அவருக்கு வீடு கிடைக்காததினால் நித்யாவைத் தருந்த துணியோடு சேர்த்து அனுப்பி விட்டுத் தந்தி கொடுத்திருந்தார். சகோதரியை அழைத்து வரச் சேகரன் சென்னைக்குப் போயிருந்தான். நித்யா வரப் போகிறாள் என்று விடே திமிலோகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நித்யா வரும் சமயமாகி விட்டபடியால் அவளை வரவேற்க வேண்டி, தம்பதிகள் இருவரும் வாசலுக்கே போய்க் காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

குறித்த நேரத்தில் நித்யாவும் சேகரனும் விடுவத்து சேர்ந்தனர். ஜானகி நினைத்தபடி நித்யா இளைத்து விடாமல் கவியாணத்தின் போது இருந்ததை விடப் பன்மடங்கு ஆரோக்கியமாகவும் நன்றாக வளர்ச்சியடைந்தும் தான் இருந்தான். நித்யாவைப் பார்த்தவுடனேயே பெற்றோர்களின் மனம் ஆனந்தத்தில் திளைத்து விட்டது. “ நித்யா! என் கண்ணை! வந்தாயா, அம்மா! ” என்று

சேகரன்.

ஜானகி பெண்ணை அணைத்துக் கொண்டு அன்பின் மிகுதியால் பேச முடியாமல் தத்தளித்தாள். மகாலிங்கம் அதுகூடப் பேச முடியாமல் பெண்ணைப் பார்த்து பார்த்தபடியே சின்று கொண்டிருந்தார்.

நித்யா வெட்கத்துடன் தாயாரின் அணைப்பினின்று தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு, “ அம்மா! உன்னையும் அப்பாவையும் பார்க்க வேண்டுமென்று எப்போதும் தோன்றும். ஒருதரம் கூட நீங்கள் அங்கு வரவில்லையே! ஏன்மா, உன் உடம்பு இளைத்துப் போய் விட்டது? ” என்று கேட்டாள்.

எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற சேகரன் நடுவில் குறுக்கிட்டு, “ அம்மா! நித்யாவுக்கு யாரைப் பார்த்தாலும் இளைத்துப் போன மாதிரி இருக்கிறது. என்னையும் அப்படித்தான் கேட்

“ஆரோக்கிய இரகசியம்”
என்னும் அருமையான நூலின் வெளியீட்டு விழா 22-4-53-ல் கனம் டாக்டர் யூ. கிருஷ்ணராவ் அவர்களின் தலைமையில் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

ஸ்ரீ வி. என். குமாரஸ்வாமி அவர்கள் டாக்டர் யூ. கிருஷ்ணராவை வரவேற்ற காட்சியையும் ஸ்ரீமதி சீதாலக்ஷ்மி குமாரஸ்வாமி அவர்கள் விழாவுக்கு வந்த வாழ்த்துச் செய்திகளைப் படித்த நிகழ்ச்சியையும் படங்களில் காணலாம்.

இந்தப் புத்தக வெளியீட்டு விழாவின்போது ஸ்ரீமான் ராமச்சந்திரராவ் மேடையீடு பல சிரமமான யோகாசனங்களைச் செய்து காண்பித்தார். ஸ்ரீ குமாரஸ்வாமி அவர்களின் சின்னஞ் சிறு குழந்தை

டான்! ஏனென்றால் அவள் இப்பொழுது நன்றாகப் பருத்து விட்டாள் அல்லவா? அதனால் எல்லாரும் இளைத்தாற் போல் அவள் கண்களுக்குத் தோன்றுகிறது!” என்று பரிகாசம் செய்தான்.

“பாரம்மா! அண்ணா என்னைப் பார்த்தது முதல் நான் பருத்து விட்டேனென்று என்னைக் கேலி செய்கிறார்!” என்று பொய்க் கோபத்துடன் தமையனைப் பற்றிப் புகார் செய்தாள் நித்யா.

“ஏண்டா, குழந்தையை அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? வயதுப் பெண் இப்படித் தானிருக்க வேண்டும்! நம் கண்ணே திருஷ்டிப்பட்டு விடும். இனி அப்படிச் சொல்லாதே!” என்று ஜானகி சேகரனைக் கடிந்து கொண்டாள்.

“ஜானகி! பேசிக் கொண்டே இருக்கிறாயே? குழந்தைக்குக் காப்பி கொண்டு வா!” என்றார் மகாலிங்கம்.

“இருங்கள், அப்பா! நான் பல் தேய்த்து விட்டு வருகிறேன். கல்கத்தாவில் ஒரே நித்திப்புப் பண்டங்கள் தான் கிடைக்கும். நான் கூட உங்களுக்காகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இதோ வந்து எடுத்துத் தருகிறேன்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே பல் தேய்க்கப் போனார் நித்யா.

“இந்தக் குழந்தை இப்படி வளைய வராமல் இரண்டு வருஷமாய் இந்த விடே களையிழந்து கிடந்தது. இப்பொழுது தான் விடே களையாய் நிறைந்து இருக்கிறது!” என்றார் மனம் நிறைந்து போன மகாலிங்கம்.

“அம்மா! நானும் ஒருவன் வந்திருப்பது நினைவு இருக்கட்டும். என்னை ஒருவரும் கவ

னித்ததாகவே தெரியவில்லையே? எனக்கும் காப்பி உண்டோ, இல்லையோ?” என்று கேட்டான் சேகரன்.

“என்ன சேகர்! இப்படிச் சொல்லுகிறாய்? நித்யா இரண்டு வருஷமாய் வராதவள் வந்திருக்கிறபடியால் மனசுக்குக் காணாததைக் கண்டதுபோல் இருக்கிறது. உன்னைக் கவனிக்காமலென்ன?” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவனுக்குக் காப்பியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான் ஜானகி.

இப்படியே வேடிக்கையும் விளையாட்டு மாகப் பத்து நாட்கள் ரிமிஷமாகக் கழிந்தன. நித்யாவைத் தரையில் கூட நடக்க விடாமல் கவனித்துக் கொண்டனர் தாயாரும் தகப்பனாரும். வாயால் பரிகாசம் செய்து கொண்டே தங்கைக்குக் காரியாள்சத்தில் தர்சானு தாசனாக நின்றார் சேகரன். இந்தனை இருந்தும் நித்யாவுக்கு ஏதோ ஒன்று முளியாக இருப்பது போலவே தோன்றியது. எது செய்தாலும், எதைப் பார்த்தாலும் அவள் கணவன் மூர்த்தியின் நினைவுதான் அவளுக்கு வந்தது. தன் பெற்றோரிடம் அவள், தானும் தன் கணவன் மூர்த்தியும் இருக்கும் அன்னியோன்வியத்தைப் பற்றிக் கூறாத நாளே கிடையாது. காளாக ஆக ‘தன் கணவர் தனிமையில் இருக்கிறாரே! ஹோட்டல் சாப்பாடு அவருக்கு ஒத்துக் கொள்ளுமோ, ஒத்துக் கொள்ளாதோ? என்ன பண்ணுகிறாரோ?’ என்ற கவலை அவளைப் பிடுங்கித் தின்றது. அதனால் அவளால்

ரகசிய விழா

தைகள், சர்வாங்காசனம், மதல்யாசனம் முதலிய ஆசனங்களைப் போட்டுக் காண்பித்தனர். தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கக் காரியதரிசி ஸ்ரீ பி. கோதண்டராமன், மாஜி நீதிபதி ஸ்ரீ பாஷ்யம் அய்யங்கார், ஸ்ரீ கே. ஏ. ஆர். ஆர் சார்யா முதலிய பிரமுகர்களும் மற்றும் பல அன்பர்களும், தாய்கள் யோகாசனத்தால் அடைந்த பயன்களை மகிழ்ச்சியோடு எடுத்துக் கூறினார்கள்.

கல்கலப்பாக இருக்க முடியவில்லை. ஒருநாள் நித்யா தன் பாலிய சினேகிதி வீட்டுக்குப் போய் வருவதாகச் சொல்லிப் போனாள்.

மகாலிங்கம் தம் மனைவியைக் கூப்பிட்டு "ஏன், ஜானகி! இப்பொழுது நம் நித்யா ரொம்ப ரொம்ப மாறிவிட்டாள், இல்லைமா?" என்று கேட்டார்.

"அவள் கல்கத்தாவில் இரண்டு வருஷம் இருந்திருக்கிறாள்ல்லவா? அந்த ஊர்ப்பாணியில் தலைக்கட்டு, புடவை எல்லாம் அவள் கட்டிக் கொள்வதால் அவள் மாறிப் போன மாதிரி உங்களுக்குத் தோன்றுகிறது!" என்றாள் ஜானகி.

"அவளுடைய நடை உடையைப் பற்றி நான் சொல்லவில்லை, ஜானகி! அவள் முன் போலக் கல்கலவென்று இருக்கவில்லையே என்று கேட்கிறேன். எப்பொழுது பார்த்தாலும் கல்கத்தாவைப் பற்றியும் ஸூத்தியைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாளே! கம்மிடம் முன் போலப் பற்றுதல் இல்லைபோல் தோன்றுகிறதே!" என்றார்.

"அப்படி யெல்லாம் சொல்வதீர்கள்! நித்யா முன் போலக் குழந்தையா? அப்பா, அம்மா என்று சதா சுற்றிச் சுற்றி வருவதற்கு? அவளும் பொறுப்புத் தெரிந்த பெண்ணாகி விட்டாளல்லவா? முன்பு குழந்தை மாதிரி இருப்பாள். இப்பொழுது வடது வந்த பெண்ணைக் கண்யமாக நடந்து கொள்வதால் உங்களுக்கு மாறிவிட்ட மாதிரி தோன்றுகிறது!" என்று சொன்னாள். ஜானகியின் மனத்திலும் நித்யா முன் போல இல்லை என்று தோன்றத்தான் செய்தது. ஆயினும்

அதை வெளியில் சொல்லிக் கொள்ள அவளது பெற்ற மனம் இடம் தரவில்லை.

நித்யா வந்து கிட்டத் தட்ட ஒரு மாதமாகி விட்டது. அவள் கணவனிடமிருந்து உடனே புறப்பட்டு வரும்படியாக ஒரு கடிதம் வந்தது. சென்னையிலிருந்து தன் சினேகிதர் ஒருவர் குடும்பத்தோடு கல்கத்தா விற்குப் புறப்பட்டு வரப் போவதாகவும், அவர்களுடனேயே புறப்பட்டு வந்தால் சௌகரியமாக இருக்கும் என்றும் ஸூத்தி எழுதியிருந்தான். மகாலிங்கமும் ஜானகியும் நித்யாவை விட்டு இவ்வளவு சீக்கிரம் பிரிய வேண்டுமே என்று மனம் கலங்கினார்கள்.

"ஓ வந்து ஒரு மாதம்தானே அம்மா ஆகிறது? அவ்வளவு தூரதேசத்திற்குப் போய் விட்டால் மறுபடியும் சீக்கிரத்தில் இந்தப் பக்கம் வரமுடியுமா? இன்னும் ஒரு மாதம் கழித்து வருகிறேனென்று மாப்பிள்ளைக்குக் கடிதம் எழுதி விடேன்!" என்றார் மகாலிங்கம் வாஞ்சையோடு. ஜானகியும் கணவர் சொன்னதை அப்படியே ஆமோதித்தாள்.

நித்யாவுக்குப் பெற்றோர்களின் அன்புக் கட்டளைக்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை. ஆனால் அடுத்த கணமே, "இல்லை அம்மா! நான் இங்கு எத்தனை நாள் இருந்தாலும் உங்களுக்கு அலுக்கப் போவதில்லை. அவர் அங்கு தோட்டில் சாப்பாடு ஒத்துக் கொள்ளாமல் திட்டாடுகிறார் என்னும் கொழுது நான் இங்கு ஆணத்தமாக உட்கார்ந்திருப்பது நியாயமாகுமா? அந்தப் பக்கமெல்லாம் நம் சாப்பாடு மாதிரியே இருக்காது. ரொட்டியும் தித்திப்புப் பண்டம்

கனம் சாப்பிட்டு அலுத்து விட்டது என்று எழுதியிருக்கிறார். மேலும் சென்னையிலிருந்து அவருடைய சிநேகிதர் குடும்பம் போகும் போது போனால் கல்கத்தாவரை கவலையில்லாமல் போகலாம். ஆகையால் நாளைக்கு நான் புறப்பட்டு விடுகிறேன்.—ஏன் அப்பா! நீங்களும் அம்மாவும் அங்கு வந்து இருக்கக் கூடாதா? என்னிடம் ஆறு மாதமும் சேகரிடம் ஆறுமாதமும் இருந்தால் போச்சு! நாலில்லாமல் அவரால் ஒரு நிமிஷம்கூட இருக்க முடியாது!" என்று பெருமை தொனிக்கக் கூறி முடித்தான்.

"சேகரனுக்கும் கல்யாணமாமி அவனையும் கவனித்துக் கொள்ள ஒருத்தி வந்த பிறகு உன்னிடம் வருகிறோம்" என்றார் மகாலிங்கம் சிரித்துக் கொண்டே.

குறிப்பிட்ட நாளில் நித்யா கல்கத்தாவுக்குப் பிரயாணமானாள். சேகரன் சென்னைவரை அவளுக்குத் துணை போனான்.

★

நித்யா ஊருக்குப் போன தினம் மகாலிங்கம் தம்பதிகள் பித்துப் பிடித்தாற் போல ஒன்றுமே பேசப் பிடிக்காதவர்களாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். "இப்படியே எத்தனை நாழிகைதான் உட்கார்ந்திருக்க முடியும்? எழுந்திருந்து சாப்பிட வாருங்கள்!" என்று கணவனைக் கூப்பிட்டாள் ஜானகி.

பூஞ்சோலை

கௌரவ ஆசிரியர் :

அழ. வள்ளியப்பா

★

தமிழ் நாட்டுச் சிறுவர் சிறுமியரின் அறிவை வளர்க்கிறது; ஒழுக்கத்தை உயர்த்துகிறது. அருமையான கதை, கட்டுரை, கவிதைகள் அடங்கியது. கண்ணகர் அட்டையுடன், எண்பது பக்கங்கள் கொண்டது.

தனிப் பிரதி அணை 4

வருட சந்தா ரூ. 3

ஏஜெண்டு இல்லாத ஊர்களுக்கு டெபார்ட் கட்டக்கூடிய ஏஜெண்டுகள் தேவை.

★

பூஞ்சோலை

135, பவழக்காரத் தெரு, த.பெ.நெ. 1803

சென்னை-1

"இல்லை, ஜானகி! எனக்கு ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை. 'பெற்ற மனம் பித்து' என்பது போல நமக்குத்தான் பாசத்தினால் மனது கிடந்து அடித்துக் கொள்கிறது. நித்யா என்னவோ கன குடியாகக் கிளம்பி விட்டாள். நாம் தான் 'நித்யா சின்னஞ்சிறு குழந்தை, நாம் இல்லாவிட்டால் அவளால் தன்னைத் தானே கவனித்துக் கொள்ளக் கூட முடியாது' என்று நினைத்து வினாக அஞ்ஞாணப் படுகிறோம். ஆனால் அவள் தானில்லாமல் மாப்பிள்ளைக்கு ஒன்றும் முடியாது என்கிறார். இரண்டு பேர் சொல்வதற்கும் காரணம் என்ன? நம்முடைய பாசமெல்லாம் நித்யாவிடத்தில் இருப்பதால் அவளைச் சின்னக் குழந்தையாகவே கருதுகிறோம். நித்யாவின் ஆசையெல்லாம் மாப்பிள்ளை யினிடத்தில் இருப்பதால் அவள் அவ்வாறு சொல்கிறார். நம்மை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமே என்றுகூட அவளுக்குத் தோன்றவில்லை" என்றார்.

ஜானகி சிரித்துவிட்டு, "கன்றாக இருக்கிறது உங்கள் பேச்சு! யாராவது கேட்டால் சிரிக்கப் போகிறார்கள். நித்யா இப்படி இருக்க வேண்டுமென்று தானே கலியாணம் செய்து கொடுத்தோம்! நம்மிடமே இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டால் ஆயிரம் பாடுபட்டு அவளுக்குக் கலியாணம் பண்ணியே இருக்க வேண்டாமே! மிதமிஞ்சி அஞ்ஞானமும் குழந்தைகளிடம் வைக்கக் கூடாது? எனக்கு மட்டும் நித்யாவைப் பிரிவது சந்தோஷமாகவா இருக்கிறது? கலியாணம் ஆகிவிட்டால் அவரவர் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருந்தால்தான் அழகு! நித்யாவுக்கு நம்மிடம் பாசம் இல்லை என்று நீங்கள் நினைப்பது தவறு. நமக்கு அவளிடம் இருப்பது போன்ற பாசத்தை அவள் அவளுடைய குழந்தைகளிடத்தில் செலுத்த முடியும். மற்றபடி அவளுக்கு நம்மிடம் இருக்கும் ஆசையும் அன்பும் எங்கே போகும்? நான் இந்த வீட்டுக்குக் கலியாணம் ஆடு வந்தபொழுது நித்யாவைவிட இரண்டு வயது சிறியவள். நினைத்த போதெல்லாம் என்னை என் அப்பா, அம்மாவிடம் நீங்கள் அனுப்பிக் கொண்டா இருந்தீர்கள்? இல்லாதபோனால் நான்தான் என் அப்பா அம்மாவைப் பார்க்கணும் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தேனா? இரண்டும் இல்லை. உலகம் தோன்றின நாளிலிருந்து இப்படித் தான் நடந்து வந்திருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் மனத்தை அலட்டிக் கொண்டு இடிந்து உட்காரலாமா?" என்று குட்டிப் பிரசங்கமே செய்து விட்டாள்.

மகாலிங்கம் அப்படியே பிரமித்துப் போய் விட்டார். "ஜானகி, தேவலியே! உனக்கு இத்தனை சாதுர்யமாகப் பிரசங்கம் செய்யத் தெரியும் என்று எனக்கு தெரியாதே! நீ சொன்ன தெல்லாம் வாஸ்தவம் தான். குழந்தை செளக்கியமாக இருக்க வேண்டும். அதிக அஞ்ஞானப்பட்டு மனத்தை அலட்டிக் கொள்ளக் கூடாது" என்று கூறினார்.

தி பாவுஸோரி பெனிமிட் சிட் பன்ஸ் லிட்.

(இந்தியாவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது)

3, சிங்கராச்சாரி தெரு, திருவல்லிக்கேணி
தபால் ஷாப்டு நெ. 414 + மதராஸ்-5
தந்தி: EVERMENS ஷாப்டு: 85934

வகுப்பு மாதச் சந்தா கீழ்க் மதிப்பு

B	ரூ. 100/-	ரூ. 2500/-
C	ரூ. 50/-	ரூ. 1250/-
D	ரூ. 25/-	ரூ. 625/-
E	ரூ. 20/-	ரூ. 500/-
F	ரூ. 15/-	ரூ. 375/-
G	ரூ. 10/-	ரூ. 250/-

25 மாதங்கள் — 25 மெம்பர்கள்

வாழ்க்கையில் வதைக்கும் முட்களைக் களைத்தெறிய நம் முன்னோர்கள்
நமக்குக் காட்டிச் சென்ற வழி — சீட்டு முறையே.

இருண்ட எதிர்கால சூழ்நிலை எதிர்த்து நினைகையில் எண்ணிறந்த
மக்களுக்கு உவகையூட்டி இன்பம் தந்து வரும்

எங்கள் மாதாந்திர சீட்டு வகைகள்

அகில இந்திய புகழ் மே மாத சீட்டு வரிசை

சேரக் கடைசி தேதி

12—5—53

3-வது வெள்ளி

ஏவங்கள்

முதல் எலத் தேதி

15—5—53

ரூ. 25க்கும் அதற்கு மேற்பட்ட தொகைக்கும் இந்தியாவிலுள்ள அங்கீகரிக்கப்
பட்ட பங்களிகளின் சேக் பெற்றுக்கொள்ளப்படும். அதற்குக் குறைந்த தொகை
களை மனியாசிட்டர் அல்லது இந்தியன் போஸ்டல் ஆர்டர் மூலம் அனுப்பலாம்.
வேண்டுவோருக்கு இலவசமாக நிபந்தனைகளும் விண்ணப்ப பரங்களும்
அனுப்பப்படும். சீராகச் சேமிப்பதற்கு உங்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கீடும்.

ஆயின் சேரம்: காலை: 9-1 மணி. மாலை: 2-6 மணி.

(பெரிடல் உத்தரவுப்பு)

எம். வி. கம்பனியம், மாதேஜித் டைரக்டர்

எழில் வாய்ந்த
கொண்டைகளையும்
பெருகும் கூந்தலையும்
கேசவர்த்தினியின்

உதவியால்
அடையுங்கள்

கேசவர்த்தினி அணு 14. ஷாம்பூ அணு 14. தபால் செலவு வேறு: எங்கும் கிடைக்கும்
தென் இந்திய ரஸாயனசாலை, கோயமுத்தூர்

இசை உலகில் ஒரு தியாகி

தென்னாட்டில் சில காலமாகக் கலைப் பைத்தியம் அதிகமாகப் பரவி வருகிறது. அதிலும் சந்தைக் கலையின் வியாபகம் மிக அதிகம். சந்தைக் கலைச் சம்பந்தத்தை அடைந்தவர்கள் பலருக்கு அது இக் உலக சம்பந்தமும் அளித்திருக்கிறது. 'விளிர்'கள் பலர் சும்மீது அவர்களைத் தரையில் கடக்கவொட்டாமல் செய்து விடுகிறார்கள்.

இவ்வகை சந்தைக் கலையினால் வாழ்க்கை வசதி பெற்றவர்களைப் பார்த்து விட்டு இன்னும் பலர் அக் கலையின்மேல் ஆர்வம் கொள்கிறார்கள். அதற்குரிய தகுதி தங்களுக்கு இருக்கிறதா என்று கூட அவர்கள் யோசிப்பதில்லை. குருட்டாம் போக்காக வந்து இறங்கி விடுவார்கள். இவர்களில் பலருக்கு எதிர் பார்த்த வெற்றி கிட்டுவதில்லை. ஆயினும், சந்தை சிட்டுசை சொல்லிக் கொடுப்பவர்களாக வேளும் அமர்ந்து காலட்சேபத்துக்குரிய ஊதியத்தை அடைகிறார்கள்.

ஆனால் சந்தைக் கலைக்குத் தொண்டு செய்வதையே தம் வாழ்க்கை இலட்சியமாகக் கொண்டு, அதை நீறாவேற்றுவதற்காகக் கஷ்ட நஷ்டங்கள் அது அதுபித்த தியாகி ஒருவர் உண்டா என்று கேட்டால், ஆம், உண்டு! இசை உலகில் அத்தகைய தியாகி ஒருவர் இருக்கத்தான் செய்கிறார். அவர் பெயர் ஸ்ரீ சங்கராமானுஜ ஐயங்கார். சந்தைக் கலையை நிவர்த்தியாகக் கொண்டவர் அல்ல. உத்தியோக வர்க்கங்களுக்குள்ளே அரசாங்கமாக விளங்கும் உத்தியோக வர்க்கத்தைச் சேர்க்குவார். அதாவது, பி. ஏ. எல். டி. பட்டம் பெற்றபள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர். ஆர்வத்தினால் சந்தைக் கலையின் உள்ளத்தையும், அறிவையும், இதுவந்தையும் ஈடுபடுத்தியவர். கோசேரி ராஜபுரம் வைத்தியநாதய்யர், வீணை தனம்மாள் ஆரியவர்களைக் குரு சிஷ்ய பாவத்தில் அனுசரித்துச் சந்தை வித்தைகளைக் கைக்கொண்டவர். வீணை வாத்தியத்தை அருமையாகக் கையாளக் கூடிய இசைக் கலை நிபுணர்.

கர்நாடக சந்தைக் கலைக்கு அவர் செய்திருக்கும் தொண்டு மகத்தானது. 'ஒப்புயமை அற்றது' என்று சொல்வதும் மிகையாகாது. அதனால் அவர் இதுவரை அடைந்த பயன் ஒன்றுமில்லை. பல ஆண்டுகளின் சலியா உழைப்புடன் தமது கைப் பொருளையும் செலவிட்டிருக்கிறார். அலட்சியமாகப் பணம் செலவு செய்யக் கூடிய தனவந்தர் அல்ல; ஏழை உபாத்தியாயர். ஆகையால், அவரை "இசை உலகில் ஒரு தியாகி" என்று கூறுவது சிறிதும் மிகைப்படுத்தவது ஆகாது.

தமிழ் மொழியில் "கலைக் களஞ்சியம்" என்னும் மாபெரும் நூல் ஒன்று தயாராகி வருகிறது. இந்தத் திருப்பணியை மேற் கொண்டிருப்பவர்கள் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தினர். உலகில் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள அறிவுச் செல்வங்களை யெல்லாம் திரட்டிச் சேர்த்துப் பத்து பெரிய புத்தகங்களாக வெளியிடப் போகிறார்கள். இந்தக் கலைக் களஞ்சியத்துக்கு நூற்றுக் கணக்கான அறிவாளிகள் கட்டுரை எழுதி உதவுகிறார்கள். பிரதம ஆசிரியர் ஒருவரும் உதவி ஆசிரியர்கள் பலரும் மூன்று வருஷங்களாக வேலை செய்து வருகிறார்கள். இந்த 1953-ம் வருஷத்தில் முதல் புத்தகம் வெளிவரக் கூடும். இந்தப் பெரிய திருப்பணிக் குப் பத்து லட்சம் ரூபாய் செலவாகலாம் என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஐந்து லட்சம் ரூபாய்

மத்திய சர்க்காரும் சென்னை சர்க்காரும் அளிக்கிறார்கள். மற்ற ஐந்து லட்சம் பொதுமக்களிடம் நன்கொடை வசூலித்துச் சேர்க்கப் படுகிறது.

இதற்கு அடுத்தடியாகச் சொல்லக்கூடிய ஒரு மாபெரும் கைக்கரியத்தைக் கர்நாடக சந்தைக் கலைக்கு ஸ்ரீ சங்கராமானுஜ ஐயங்கார் என்னும் தனிப்பட்ட மனிதர் செய்து வருகிறார். அந்த அரிய - கைக்கரியம் ஆரம்பமாகி ஆறில் ஐந்து பங்கு பூர்த்தியாகி விட்டது.

"கிருதிமணி மாலை" என்னும் அரும் பெரும் நூலின் நான்கு பாகங்கள் ஏற்கெனவே வெளிவர யிருக்கின்றன. முதல் மூன்று பாகங்களின் ஸ்ரீ தியாகராஜ லவாமிகளின் காணாது கிருதிகள் ல்வர லீலாத்திய ரீதியாக அச்சிட்டும் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. நாலாவது பாகத்தில் ஐம்பது தீஷிதர் கிருதிகள், முப்பத்து காணா தியாமா சாஸ்திரி கிருதிகள், பன்னிரண்டு கப்பராய சாஸ்திரி கிருதிகள், நார்பத்தைக்கு சேஷ்டர்க்குப் பதங்கள் வெளிவர யிருக்கின்றன.

இப்போது ஐந்தாம் பாகம் வெளிவர யிருக்கிறது. இந்த ஐந்தாம் பாகம் ஸ்ரீ முத்தசாயி தீஷிதர்க்கு ஏகபோக உரிமையாகப்பட்டிருக்கிறது. தீஷிதர் கிருதிகள் மொத்தம் 220 இதில் ல்வர லீலாத்திய ரீதியில் அச்சிட்டிருக்கிறது. நீத்தனங்களின் கருத்துரை தெளிவாகத் தரப்பட்டிருக்கிறது. கவாயி சுத்தானந்தர், ஸ்ரீ தீஷிதரின் தெய்வீகமான வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதி யிருக்கிறார்.

முந்தைய காணா பாகங்களுக்குக்கும் இல்லாத ஒரு தனிப்பெரும் சிறப்பை இந்த ஐந்தாம் பாகம் அடைந்திருக்கிறது. இமய மலைச் சாரலில் ரிஷி கேசம் என்னும் புண்ணிய சேஷத்திரத்தில், ஆசிரமம் அமைத்துக் கொண்டு, ஆத்ம சாதனைத் திறல் தாம் அடைந்த ஞான ஓளியை உலகுக் கெல்லாம் அளித்த வரும் ஸ்ரீ விவானந்த கவாயிகள் அற்புதமான முன்னுரை ஒன்று இந்த நூலுக்கு அளித்திருக்கிறார். பத்துப் பக்கங்களுக்கு மேல் கொண்ட விஸ்தாரமான முன்னுரை. கர்நாடக சந்தைத்தின் பழைய வரலாற்றையும் தற்கால நிலையையும் பற்றித் தமிழ் மொழியில் இவ்வளவு பொருள் பொதிந்த, சலமான கட்டுரை இதுவரையில் வெளிவர யிருக்கவில்லை என்று சொல்லும் மிகையாகாது. இதைக் கேளுங்கள்:—

"**** இந்த நிலையில், சந்தைக்குறைய ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் தமிழ் நாட்டு இசை உலகில் இரண்டு கவினங்கள் ஒருவிதப் புரட்சியை உண்டு பண்ணி விட்டன. ஒன்று, விவாக மார்க் கெட்டில் பாட்டுத் தெரிந்த பெண்களுக்கு ஏற்பாட்டி கிராமம். மற்றொன்று, மத்திய ஐராய் பீயக் கிராமச் சந்தைகளில் பிச்சை எடுப்பவர்கள் உரக்கக் கூவுவதற்கு உதவியாக வைத்திருந்த ஹார்மோனியம் என்ற பைச்சைக் கருவியின் படை யெடுப்பு! கிராமத்திலும் கருவியும் கைகுறுக்க ஆரம்பித்தன. காணும் குறையும் வீணையும் பிடினும் கடுமையான உழைப்பின் ஸுலமாகவே பக்குவம் பெறும். ஆனால் 'ஸரிகமப் பெட்டி'யோ, கற்பக விருட்சத்தரன்! வெள்ளைக் கட்டையின் சங்கரா பரணம் தானே குறித்து ஓடி வருகிறது! கறுப்புக் கட்டை மாத்திரம் என்ன கஷ்டம்! ...ராகங்கள் கட்டைகளிடையே அகப்பட்டிருக்க கருப்புச் சக்கையாயின. லுஸ்வர உணர்ச்சி பாழானது!....."

இவ்வகை கர்நாடக சந்தைத்துக்குச் சமீப காலத்தில் வீணைத்தகட்டை வெளிவந்துள்ள கவாயி விவா

ஸ்தீர் நமது சந்தைக் கலியின் உயர்வை எவ்வளவு நன்றாக எடுத்துக் கூறுகிறார் :
 "மறைவதைத் தடுக்கவும் அழிவதைக் காக்கவும் ஒரு கலையோடான ஸாதனம் வேண்டாமா! சங்கதிகள், கமக விசேஷங்கள், ரவைச் சொற்கள், உணர்ச்சி தரும் பும் ஸஞ்சாரிகள், கணநயம் போன்ற துட்பமான அம்சங்கள், உயர்ந்த கற்பனைகள்

லும் தென்னாட்டில் உண்டா என்பது சந்தைக்கதான். அவ்வளவு பிரம்மப் பிரயத்தனமான கைவகியத்தைக் கர்நாடக சந்தைத்துக்கு இந்த நூலாளியிடம் இயற்றி யிருக்கிறார்.

இத்தகைய சந்தைக் கலைத் தொண்டருக்கு நாம் செய்யக்கூடிய பிரதி உபகாரம் என்ன! அவரிடம் கர்நாடக சந்தை

விவரம், காலப் பிரமாணத் திட்டம், இவை கர்நாடக சந்தைத்தின் தனி உரிமை. அபிநவமாக, அப்போதைக்கப்போது ஒவ்வொரு விதச் சோலைய உள்ளதாகத் தொன்றுவது நமது ஸந்தைம். இது காரணம் பற்றியே இலக்கணச் சுத்தமாக இருந்த போதிலும் ரஸபாவ ஸ்பூர்த்தி இல்லாத சிலருடைய சந்தைத்தை அறுபவிக்க முடிவதில்லை....."

மேற்கண்டவாறு கர்நாடக சந்தைத்தின் மேன்மையை நன்கு விளக்கியுள்ள ஸ்ரீ சிவானந்த கவாயிகள், ஸ்ரீரங்க ராமானுஜய்யங்காரின் சந்தைத் திருப்பணியை எவ்வளவு சிறப்பாகப் பாராட்டி யிருக்கிறார் என்று பார்ப்போம் :—

".....இவற்றை வெல்லாம் கவனிக்கும்போது 'கருதி மணி மாலை' இந்த நூற்றுண்டுக்கே ஒரு அப்புத் திருப்பு : இதன் ஆரீயம் இதன் மூலம் அமர்தவம் அடைந்த கலா ஸேவக நூற்றி அக்ரோஷி' என்று வாழ்த்துவதற்குமேல் ஒன்றும் தோன்ற வில்லை."

இது போன்ற சந்தைக் கலைக் களஞ்சியத்தை வெளியிடுவதிலுள்ள சிரமம் எத்தகையது என்பதை ஸ்ரீ சிவானந்தர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் :—

"ஸ்ரீ தியாகராஜ கவாயிகளின் நூருவது ஆண்டு விழாவை ஒட்டி 1947-ம் வருஷம் ஏதோ பெரியதாகச் சாதித்து விடப்போவதாக விளம் பரங்கலும் தீர்மானங்களும் முடிந்தன. வழக்கம் போல் இந்த ஆடம்பரங்கள் பேரிரைச்சலோடு முடிந்து விட்டன. பாவம், யாரைக் குறைகூறுவது! காரியம் எவ்வளவு மகத்தானது! ஊர் ஊராக, ஒவ்வொருவராக, உருப்படிக்காத் தேடிச் சேகரிக்க வேண்டாமா! அது நமது நாட்டில் எளிதான வேலையா!....."

ஆம்; எளிதான வேலை இல்லைதான்! சந்தைத் துறையில் இருநிகளைப் பாடாந்தரம் செய்து வைத்திருப்பவர்கள் அவ்வளவு எளிதில் கொடுத்து விட மாட்டார்கள். சந்தை உலகத்தில் தந்தைமார்கள் இவெளில் புதல்வர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க மாட்டார்கள். குருமார்கள் தங்களை அடுத்த சீடர்களுக்குக் கற்பிக்க மாட்டார்கள். அத்தகைய சந்தைத் துறையில் ஸ்ரீ ரங்கராஜானுஜ அய்யங்காரின் இந்த சாதனை பிரமிக்கத் தக்கது என்பதில் ஐயமில்லை. இருதி மணி மாலை நலரம் பாகத்தில் ஐம்பது திசைநீர் இருநிகளை ஸ்வரப் படுத்தி வெளியிட்டிருக்கிறார். புதிய ஐந்தாம் பாகத்தில் மொத்தம் 220 இருநிகளை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆக மொத்தம் 270 திசைநீர் இருநிகள் ஸ்வரங்களுடன் அச்சாதி யிருக்கின்றன. இவ்வளவு திசைநீர் இருநிகளையும், பாடம் பண்ணிப் பாடக்கூடிய மேடை விதவான் இன்று யாரே

தே அபிமானிகள் எப்படி நன்றி செலுத்துவது! ஸ்ரீரங்க ராமானுஜய்யங்கார் எப்போதும் 'இசை உலகத் தியாதி' என்ற பெயருடனேயே விளங்கும் என்று விட்டு விடலாமா! அது அவருக்குப் பெருமையானாலும் கர்நாடக சந்தை அபிமானிகளுக்கு அழகன்று.

அரும்பாடு பட்டு, வருடக்கணக்காக உழைத்து, கைப்பொருளைச் செலவழித்து, ஆசிரியர் வெளியிட்டிருக்கும் "கிருதிமணி மாலை" புத்தகங்கள் கணிசமாக விற்பனையாகி விட்டால், அதவே அவருக்கு நாம் செய்யக்கூடிய சிறந்த கைம்மாருமாம். நம்மிடம் அவர் எதிர்பார்ப்பதும் அவ்வளவுதான். மூன்றுவது, எவ்வளவு பாகங்களில் நூற்றுக் கணக்கான பிரதிகள் விற்பனையாகாமல் தங்கி யிருக்கின்றன. ஐந்தாவது பாகம் (220 திசைநீர் இருநிகள் அடங்கியது) இப்போது வெளியாகி யிருக்கிறது. இவை விற்பனையானால், ஆசிரியர் ஆருவது பகுதியும் வெளியிட எண்ணி யிருக்கிறார். அதில், சந்தை மும்மூர்த்திகளுக்குப் பின் வந்த முக்கியமான லாஸித்ய கர்த்தாக் களின் இருநிகளையும், ஐரவாளிகள், தில்லாணுக்கள் முதலியவைகளையும் சேர்க்கப் போகிறார். அருமையான தமிழ்க் கீர்த்தனங்கள், தமிழ்ப் பதங்கள் ஆகியவையும் ஆரும் பாகத்தில் இடம் பெறும்.

சந்தைக் கலையில் ஆர்வம் கொண்ட ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் "கிருதிமணி மாலை" புத்தகங்கள் இருக்க வேண்டியது அவசியம். தலைமுறை தலைமுறை யாகப் பயன்படக்கூடிய சந்தை பொக்கிஷமாக அவை விளங்கி வருமாம்.

கர்நாடக சந்தை சபைகள் ஒவ்வொன்றும் குறைந்த பட்சம் கிருதிமணி மாலை ஒரு 'ஸெட்' வாங்கி வைக்கலாம். சந்தைக் கலை கற்பிக்கும் ஒவ்வொரு கல்வி ஸ்தாபனத்திலும் இந்த நூல்கள் இருக்க வேண்டியது அத்தியாவசியம்.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள புத்தகசாலைகளில் எல்லாம் இந்த நூல்கள் வைக்கப்பட்டால், புத்தகசாலைகளுக்கு வருவோரின் உடம்பம் அதிகமாவதைக் காணலாம். நினம் ஒரு கீர்த்தனம் பெயர்த்து எழுதிக் கொண்டு போவதற்காகச் சிறுவர் சிறுமிகள் வந்தவண்ண மிருப்பார்கள்.

இப்போது சந்தைக் கலியின் அபிவிருத்தியில் சர்க்கார் கல்வி இலாகாவும் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கி யிருக்கிறது. இந்த அருமையான நூல்கள் சர்க்கார் கல்வி இலாகாவின் கவனத்துக்கும் உரியனவாகும்.

கீழ்த் பணி மாலை ஐந்தாம் பாகம் (220 திசைநீர் இருநிகள்); விஸ்வ: கு. 12-0-0; வீணை வித்துவான் ஸ்ரீ ஆர். ரங்கராஜானுஜய்யங்கார் பி. ஏ., எல். டி., "ஸ்பீம்மி", சேட் காலனி, எழும்பூர், மதராஸ்-8

பெண்டன் பேனா வியாபாரிகளுக்கு முக்கியமான அறிவிப்பு

○○○

நம் தென்னாட்டில் உள்ள படித்த எல்லா ஆண், பெண்கள் கையிலும் அழகிய, தீண்டகால உழைப்புத் திறன் பெற்ற பிரேனேட் 88 பேனாவை அளிப்பதற்காக மாத்திரே பென் & ப்ளாஸ்டிக் கம்பெனி மீமிடேட் (பிரேனேட் 88 தயாரிப்பவர்கள்) எல்லா தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளிலும் விர்வான விளம்பரம் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கின்றனர். இதன் காரணமாக எல்லாப் பேனாக்கடைகளிலும் பிரேனேட் 88 பேனாக்களுக்குக் கிராக்கி அபரிமிதமாக ஏற்படும். அதனால் அந்த வியாபாரிகள் முன்னதாகவே மேற்படி பேனாக்களை வேண்டும் அளவுக்கு ஸ்டாக் செய்து தயாராக இருக்க வேண்டும். எங்கள் பிரேனேட் 88 பேனாவின் புதுமாதிரி விளம்பரம் இந்த இதழில் மத்தெரு இடத்தில் வெளியாகியிருக்கிறது. தயவு செய்து வியாபார விதிக் களுக்கு எங்கள் மொத்த விநியோகஸ்தர்களான கீழ்க்கண்டவர்களுக்கு எழுதவும்.

○○○

பெஸ்ட் பெண்டன் பென் டிப்போ, பம்பாய்-2

கள்ளிக்கோட்டை பண்டஸ் லிமிடெட்

(இந்தியாவில் சந்தார்க்கப்பட்டது)

தலைமை ஆபீஸ்: கள்ளிக்கோட்டை | கிளை ஆபீஸ்: 9, செம்புதாள் தெரு, மதறஸ்-1

எங்கள் மே மாத சீட்டு வரிசை - சுலப குறைந்த காலத் திட்டம்

மாதாந்திர சீட்டு வகைகள்

20 மாதங்கள் 4 வது குடியியல் சலுகைகள் | 20 சந்தாநாட்கள்
சந்தா செலுத்தும் கடைசி தேதி 15-5-53
முதல் ஏலத் தேதி: 24-5-53

வகுப்பு	மாதச் சந்தா	சீட்டுத் தொகை
C	ரூ. 100/-	ரூ. 2000/-
D	ரூ. 50/-	ரூ. 1000/-
E	ரூ. 25/-	ரூ. 500/-
F	ரூ. 20/-	ரூ. 400/-
G	ரூ. 15/-	ரூ. 300/-
H	ரூ. 10/-	ரூ. 200/-

முக்கிய கவனிப்பு:

1. தீய்கள் எவ்வாறிலும், எத்தாட்டிலும், ஆய்காய்க்கே இருந்து கொண்டே சந்தாநாட்களாக சேர்த்து கொள்ளலாம்.
2. ஆய்காய்க்கு இருந்துகொண்டே, தயார் மூலமே அல்லது வேறு யார் மூலமாகவோ, ஏலத் தேதிகளில் ஏலம் கேட்கலாம்.
3. உய்களூரிலிருந்தபடியே எங்கள் பண்டக் குட்கள் 21, 34 படி உங்கள் ஏலத் தொகையை பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

விசைத்தந்த தொகை ஏலத் மறுச் செய்து கொடுப்பவர்களுக்கு வீதிகளும், தீபத்தான்களும் இலவசமாக அனுப்பப்படும். மற்ற வீதிக் வரக்கம்போல், சீட்டில் செலுத்தக் கொடுக்கும் உரிமை கம்பெனியைச் செலுத்த (பேர்ட்ரர் உத்திரவுப்படி) எம். வி. விஸ்வநாதன், மானேஜிங் டைரக்டர்

Phone: 85596

தந்தி :

'KALLIFUNDS'

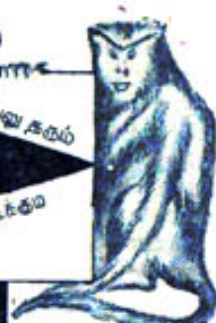

எல்லாவித பல்வகைகளுக்கும்

பல் வெண்ணை தரும்..... உபயோகியுங்கள்
நாளைக்கு வலு தரும்
கூரங்கு மார்க்
கரும்பு பல்பொடி
(REGD)
எங்கள் கிள்களும்
எல்லாவித மணம் தரும்.

3 மகமான சைக்கிள்

NOGI & CO.,
87, CHINA BAZAAR Rd, MADRAS-1

கே. ஆர். கௌஸல்யா

பிள்ளைகளுக்குப் பதினாறு வயதாக இருக்கும்போது அவளையும் கோமளத்தையும் சிர்க்கதியாக்கிவிட்டுக் கண்ணை முடிவிட்டார் ஜகந்நாதன். அவர் சம்பாதித்த வருவாயில் அவர் குடும்பம் ஏதோ கடன் வாங்காமல் காலம் தள்ளி வந்ததே தவிரக் காலனாகக் கூட அவர் மிச்சப்படுத்திச் சேர்த்து வைக்கவில்லை, அவர் இறந்து போகும் போது பால்கரன் நாட்காவது பாரத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். இயற்கையிலேயே நல்ல கபாவமும் புத்திசாலித்தனமும் வாய்ந்திருந்த பால்கரன் படிப்பில் மிகவும் துடிக்கையாக விளங்கினான். எப்படியாவது அவன் படித்து முடித்து எங்காவது வேலையிடைந்து நாலு காச சம்பாதிக்க ஆரம்பித்தால் தனக்கு விடியேற்படும் என்ற கம்பிக்கையில் வலிந்தற வாயை ஒடுக்கிப் பணம் சேர்த்து அவனைப் படிக்க வைத்தான் கோமளம். வருஷங்கள் இரண்டு உருண்டோடின. பால்கரன் ஸ்கூல் பைனலில் தேறி விட்டான்.

பரீட்சையில் தேரியதும் அவனுக்கு வேலை கொடுக்க யாரும் காத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. மிகுந்த சிரமத்தின் மேல் ஒரு கம்பெனியில் பால்சரனுக்கு வேலை கிடைத்தது.

நாட்கள் பல கடந்தன. பால்கரனுக்கும் அகல்யாவுக்கும் விவாகம் நடந்ததேறியது. பிரமாதமான அந்தஸ்தில் பிறந்தவனல்லாவிடினும் இயற்கையிலேயே நல்ல அழகு, தன்னடக்கம், நல்ல குணம் முதலிய வாய்க்கப் பெற்றிருந்த அகல்யாவைத் தன் மனைவியாக அடைந்ததில் பால்கரன் பரம திருப்தியடைந்தான். கோமளத்துக்கும் அவளை மருமகனாக அடைந்ததில் ரொம்ப திருப்தி.

இரண்டு மூன்று நாட்களாகவே கணுக்காலில் ஏதோ வலி கண்டிருந்ததால் பாதத்தை ஊன்றி வைத்து நடக்க முடியாமல் சிரமத்துடன் ஆபீசுக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தான் பால்கரன். அன்று மாலை ஆபீசிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்த அவர்களில் வலி தாங்க முடியாமல் சோர்வுடன் படுக்கையில் படுத்த விட்டான். அன்றிரவு அவனுக்கு நல்ல ஜூரம் கண்டுவிட்டது. கோமளமும், அகல்யாவும் திடுக்கிட தவிரயாத் தவித்தனர். மறுகாள் காலை ஆபீசுக்கு வீடுபோட்டுவிட்டு டாக்டரிடம் சென்று காலைக் காண்பித்தபோது கணுக்கால் எலும்பின்மேல் உள்புறமாக ஒரு கட்டி வர ஆரம்பித்திருப்பதாகவும், தாமதப்படுத்தாமல் உடனே இன்ஜெக்ஷன்கள் செய்து கொள்ள ஆரம்பித்தால் கட்டி கரைந்துவிடும் என்றும், முற்றி விட்டால் ஆபீசுவுடன் செய்து கொள்ளும்படியாய் யிருக்கும் என்றும் கூறினார்.

கல்யாணமாசிப் பூக்ககம் வந்த நாள் முதல் அகல்யாவுக்கென்று ஒரு நூல் புடவை கூட வாங்கிக்

கொடுத்ததில்லை பால்கரன். அவளும் அதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தையாவது குறையாகப் பேசியவனல்ல. அவளுடைய எளிய, பாராட்டத்தக்க மனப் பான்மைகளைக் கண்ட பால்கரன் தானாகவே அவளுக்குத் தெரியாமல் வெகு நாட்களாகவே சிறுகச் சிறுகப் பணம் சேர்த்து அதைக் கொண்டு சென்ற மாதம்தான் ஒரு பட்டுப் புடவை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அந்தப் பணம் இப்போது கையிலிருந்தால் அவளுடைய வைத்தியத்திற்கு அபலாரைக் கடன் கேட்காமல் அதைப் பயன் படுத்தலாமே என்று கூறி உன்னத மனம் உருகினான் அகல்யா. பிறகு தன் சிடுகெறி ஒருத்தி

யிடம் பணம் கடன் கேட்டு வருவதாகத் தன் கணவரிடமும், மாமியார் கோமளத்திடமும் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

விாசலுக்கும் உள்ளுக்குமாகக் கவலைபுடன் நடந்து கொண்டு அகல்யாவின் வருகையை ஆவலுடன் எதிர் கோக்கியிருந்தான் கோமளம். கட்டியின் வேதனை தாளாத பால்கரனின் ஒவ்வொரு முன்கலும் அவன் பெற்ற மனத்தில் ஊசிபோல் பாய்ந்து வேதனைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது. "பணம் கிடைக்காதாமையம்மா!" என்று ஆவலுடனும், கவலைபுடனும், உள்ளே நுழைந்த தன் நாட்டுப் பெண்ணை விசாரித்தான் கோமளம். "நல்ல வேளையாக நான் போன சமயம் அவன் அகத்துக்காரர் விட்டால் இருந்ததால் அவரைக் கேட்டு வாங்கிக் கொடுத்தான்..." என்று சொல்லித் தான் வாங்கி வந்த பணத்தை அவள் கையில் கொடுத்தான் அகல்யா.

மறு நாள் முதல் பால்கரன் டாக்டரிடம் வைத்தியம் செய்து கொள்ள ஆரம்பித்தான். கட்டியின் காரணமாக அவனுக்கு நல்ல ஜூரம் வேறு அடித்துக் கொண்டிருந்தது. மருந்து, பால், பழம் முதலியவற்றைப் பணத்தைப் பணமாகப் பாராமல் வாங்கிக் கொடுத்தான் அகல்யா. இரவும், பகலுமாகக் கண் விழித்து அவன் செய்த சிசிச்சையின் காரணமாகவும், சதா சர்க்காலமும் கோமளம் செய்து கொண்டிருந்த பிராச்சீத்தனையின் பல னைவும் ஐக்கிரம இன்ஜெக்ஷன்கள் செய்து கொண்ட பிறகு கட்டி கரைய ஆரம்பித்துவிட்டது. பால்கரனுக்குப் படிப்படியாய் வலி குறைய ஆரம்பித்தது.

அன்று மாலை கவாமி படத்திற்கு விளக்கேற்றி கமல்காரம் செய்துவிட்டு அகல்யா அவளருகில் வந்து உட்காந்து கொண்டான்.

".....வந்து நான் ஒன்று சொல்றேன்... நீங்க அதுக்காக என்னை..." என்று தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னான் அவன்.

"...என்ன சொல்லு..." என்னுள் பால்கரன்.

"நான் என் சிடுகெறி கிட்டேயிருந்து பணம் கடன் வாங்கிண்டு வந்ததாகச் சொன்னேனே...! அது பொய். உங்க பட்டியிலே நீங்க ஒரு பழைய வெள்ளிக் கிணம் வச்சிருந்தீரே! இன்றைக்கு அதை எடுத்துண்டு போய் ஒரு மார் வாடி கடையிலே விற்றுத்தான் பணம் வாங்கிண்டு வந்தேன்..." அவன் கூறி முடிப்பதற்குள் தீயை மிதித்து விட்டவன்போல் துள்ளினான் பால்கரன்.

"அகல்யா! என் கிட்டே ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்க மாட்டாயா! என்ன அசட்டுக்

காரியம் செய்குங்கட்டே! ... உம்...தவறு என் மேலேதான்...உன் கிட்டே அந்த விஷயத்தைப் பத்திச் சொல்லாம மறைச்சவச்சது என் தப்பு" என்று பதறி ய பாஸ்கரன் குள் கொட்டிப் பெரு முச்சு விட்டான்.

அகல்யா அவளை வியப்புடனும், கலவரத்துடனும் ஏறிட்டு கோக்கினார். "எந்த விஷயம்!" என்று மெதுவான குரலில் கேட்டான் அவள். பாஸ்கரன் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

"அகல்யா! அப்போது நான் எஸ். எஸ். எல். படித்தக் கொண்டிருந்தேன். எனக்குப் பரிகைக்குப் பணம் கட்டும் தேதி நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பணத்துக்காக எங்கெங்கோ அலைத்து சிரமப்பட்டதால் நிடரென்று ஒருநாள் அம்மா படுக்கையில் படுத்தாவிட்டான். தானாகவே சரியாகிவிடும் என்று அசிரத்தையாக இருந்து விட்டான் அவள். ஆனால் அதன் பயன் அவளைக் கொடிய குளிர் ஜூரத்தில் கொண்டு வைத்து விட்டது. அவள் வைத்தியத்திற்குச் செலவழிக்க ஏன் கையில் காலணு இல்லை.

ஒருநாள் பகல் பதினேழு மணி இதற்கும். அப்போதே வெய்யில் கடுமையாகக் காய ஆரம்பித்து விட்டது. நான் ஒரு தெருவின் வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். 'பணத்திற்கு என்ன செய்வது' என்ற பிரச்சனை என் மூளை யைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது. தெருத் திருப்பத்தில் இருந்த ஒரு வீட்டு வாசலில் சுமார் காலைக்கு வயதுள்ள ஒரு பெண் குழந்தை கையில் ஒரு வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் தயிர் சாதத்தை வைத்துக்கொண்டு பாதி சாப்பிடுவதும், பாதி காய்க்குப் போடுவதும் அக மெல்லலாம் பூசிக்கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தது. மேலே செல்லாமல் என் கால்கள் பின்னலிட்டன. தாயின் மேல் உள்ள கரைகடந்த பாசத்தால் ஏதோ ஒரு தீய எண்ணத்தால் உக்தப்பட்ட நான் மென்சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்தில் ஆட்கள் யாரும் இல்லை. குழந்தை நின்றுகூட விட்டதும் யாரும் வெளியே இல்லை.

குழந்தையிடம் போய் நின்று மெதுவாகவும் நயமாகவும் 'தா' வென்று கையை நீட்டினேன். குழந்தை என்னை என்ன நினைத்ததோ என்னவோ, "இந்தா" என்று என்னிடம் கிண்ணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது. கிண்ணத்திலிருந்து சோற்றை வழித்துக் கீழே போட்டு விட்டேன். அதைத் தின்பதற்காக நாய்களெல்லாம் போட்டியிடுவதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு குழந்தை நின்றுகூட சமயம் நான் மென்சுற்று அங்கிருந்து கழுவி விட்டேன். சக்து பொந்துகளெல்லாம் நுழைந்து விட்டுக்கு வந்து என் தாயாருக்குக்கூடத் தெரியாமல் என்னுடைய சினேகிதன் ஒருவன் விட்டுக்குச் சென்றேன். என் தாயாருக்கு உடம்பு கையில்லாம லிருப்பதைக் கூறி, அந்தக் கிண்ணத்தை அடகு வைத்துக் கொண்டு பணம் தரும்படி கேளுகினைன். என் முதல் மாத சம்பளம் வந்தவுடன் அதை மீட்டுக்கொண்டு விடுவதாக வாக்குறுதி யளித்துப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

விபாதி ஸும்ஸரத்தால் கண்ணைக் கூடத் திறக்காமல் படுத்திருந்த என் தாயாரிடம் இவை யொன்றையும் கூறி அதிர்ச்சி யளிக்க விரும்பவில்லை நான். கடவுளருளால் நாளா வட்டத்தில் அம்மா உடல் தேறி எழுந்த நடமாட ஆரம்பித்தான். எனக்கு முதல் மாத சம்பளம் வந்தது. என் சினேகிதனிடம் வாக்குக் கொடுத்தபடி பணம் கொடுத்து வெள்ளிக் கிண்ணத்தை மீட்டுக்

கொண்டு வந்துவிட்டேன். இனியும் அம்மாவிடம் விஷயத்தை மறைப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை யென்று அவனுடைய வைத்தியத்திற்காக, அவன் உயிரை மீட்பதற்காக நான் செய்த அந்த தீய காரியத்திற்கு என்னை மன்னித்து விடும்படி மணப் பூர்வமாக மன்னிப்பு கோரினேன். ஆச்சரியம், பயம், வருத்தம் முதலிவற்றினால் ஒருங்கே தாக்கப்பட்டு நின்றுகூடான் அவன். பிறகு 'ஏதோ ஆபத்தான சமயம் என்று தவறு செய்து விட்டாய். இனிமேல் அவலாச் சொத்தை நாம் வைத்துக் கொள்வது அழகல்ல; அதைப் போலீஸிடம் ஒப்படைத்து விடு!' என்று கூறினார். வல்து நொலைந்த எவ்வளவோ காட்களுக்குப் பிறகு அதை நான் போலீஸாரிடம் ஒப்படைத்தால், அவர்கள் அதைப்பற்றி விசாரணை யெல்லாம் ஆரம்பித்து உண்மையைக் கூறி விடும்படியாக கேர்த்து விட்டால், என் பெயருக்கு இழக்கு அல்லவா வந்தவுடும்; இதனால் என் ஆயில் வேலைக்கே ஆபத்து வந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று நான் தயங்கினேன். கடைசி யாக, அந்தத் திருட்டுச் சொத்தை நாம் எடுத்து உபயோகிக்க வேண்டாம்! அது இருப்பதாகவே மறந்து விடுவது என்று ஒரே திடமவரக்கியத்தில் அதைப் பெட்டியில் வைத்து விட்டேன். அப் படிப்பட்ட ஒரு பொருளை விற்று என் வைத்தியத் திற்காகச் செலவழித்து விட்டாயே, அகல்யா!

இதனால் மறுபடியும் எனக்கு ஏதாவது உடம்புக்கு வந்து அந்தப் பணத்தைப் போல் இரண்டு மடங்கு செலவு ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது?" என்று தயரத்துடன் கேட்டான் பாஸ்கரன்.

அதுவரையில் அவன் சொல்லி வந்தவைகளைப் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அகல்யா, "பயப்படாதீர்கள்! அப்படி யெல்லாம் ஒன்றும் நமக்கு இரட்டிப்பான செலவு

வந்து விடாது, ஏனென்றால் அது அவ்வாறு சொந்தாக இருந்தால் தானே! உங்கள் சொந்தத்தை தான் நீங்கள் எடுத்து உபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறீர்கள்" என்று புன்னகையுடன்.

"என்ன! என்னுடைய சொந்தா!" என்று விஷயம் விளங்காமல் விழித்தான் பால்கர்ன்.

"ஆமாம்! வெகு நாட்களாகக் குழந்தையிலே என்று குறைப்பட்டு எத்தனையோ பிரார்த்தனைகளால்லாம் செய்து கொண்ட பின்பு எங்கும்மாவுக்கு நான் பிரிந்தேனென்று என் பெற்றோருக்கு, அந்நிமம் என் அம்மாவுக்கு நான் மிகவும் அருமைப் பெண். தன் கண்ணில் வைத்து இமையால் மூடி என்னைக் காப்பாற்றி வளர்த்தான் அவன். எனக்கு ஆண்டு நிறைய அன்று முதல் முதலாகச் சாதம் ஊட்டுவதற்காக ஒரு வெள்ளிக் கிண்ணம் செய்ய வேண்டுமென்று மிகவும் ஆசைப்பட்டதே தன்னிடம் வெகு நாட்களாகச் சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தையும் கொடுத்த என் தகப்பனாருடன் சென்று ஒரு அழகிய வெள்ளிக் கிண்ணத்தை வாங்கி வந்தான் அவன். அந்தக் கிண்ணத்தில் ஸூது வயது வரை எனக்கு அம்மா சாதம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். எனக்குப் பிரிவு வேறு குழந்தைகள் பிரிக்காத படியால், நானுக்கு நான் வயது ஏறிக்கொண்டே வந்த போதிலும் எங்கும்மாவுக்கு நான் செல்லக் குழந்தையாகவே இருந்து வந்தேன்.

"அப்போது எனக்கு ஒன்பது வயசு. நிட. ரென்று வைகுரி போட்டு என் தாயார் என்னைப் பரிதவிக்க விட்டு விட்டுக் கண்ண மூடிவிட்டாள்.

"நிறு பெண்ணுள் என்னை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுவதற்காக என் தந்தை மறு விவாகம் செய்து கொண்டார், வந்த

புதிதில் என் மேல் பார்வதி—என் சித்தி—சொரிந்த அன்பினால் என் தாயின் மறைவைச் சிறுகச் சிறுக மறக்க முயன்றேன். ஆனால் தனக்கென ஒரு குழந்தை பிரக்கும் வரையில் தான் அவனுடைய இந்த அன்பு நீடித்திருந்தது. கஜாதா பிரந்தவுடன் அவன் தன் மாற்றுக்தாய் சபாவத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்து விட்டான். அவன் எனக்கு இழைத்த கொடுமைகளுக்கு முதல் பரிவரணது என்னுடைய அம்மா எனக்கு ஆசையோடு செய்த வெள்ளிக் கிண்ணம் தான். கஜாதாவுக்குச் சாதம் போடுவதற்காக அதை உபயோகித்துக் கொண்டு இழைக்கும் போதும், எடுக்கும் போதும் வேண்டுமென்றே அந்தக் கிண்ணத்தை 'நக்' 'நக்' கேன்று வைத்துப் பாழடிக்க ஆரம்பித்தான் போதாதற்குக் குழந்தை சபாவத்தில் கஜாதா அதைக் கீழே போட்டுத் தரையில் தேய்த்து அதில் ஏகப்பிட்டே இடங்களில் அதுக்கல்களை உண்டாக்க ஆரம்பித்தான். நான் மனசு தாளாமல் அதை வாங்கி வைக்கப் போனால், "ஏண்டி! உங்கப்பா வாங்கிக் கொடுத்த கிண்ணம் தானே அது! உனக்கெடுக்கிற பாரதியை கஜாதாவுக்கும் உண்டு!" என்று குத்தலாகக் கூறி என் வாயை அடைத்து விடுவான். என் தந்தையும் அவனுடைய சபாவத்திற்குப் பயந்து அவனை எதிர்த்து ஒன்றும் கூற முடியாமல் உங்களுக்குள்ளேயே குமுறினார்.

"இதனிடையில்தான் ஒரு நாள் சித்தியும், நானும் புறக்கடைப் பக்கத்தில் ஏதோ வேலியாக இருந்தோம். வந்து பார்த்தபோது சமையலறையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கஜாதாவைக் காணாமல் பரபரப்படைவதற்கு வந்தோம். நாய்களை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்த அவன் கையில் வெள்ளிக் கிண்ணத்தைக் காணாமல் எங்கள் மனம் 'திக்கென்றது. குழந்தையை அடட்டி மிரட்டி, கெட்டுகொடுக்கி எப்படி எப்படி எல்லாமோ கிண்ணம் எங்கே என்று கேட்டுப் பார்த்தோம். ஆனால் அதற்குப் பதில் சொல்லும்படியான அவ்வளவு விவரம் தெரியாத அந்தக் குழந்தை திருதிருவென்று விழித்து 'இல்லை' என்று கையை விரித்தது. வீட்டில் ஒரு மூலை மூடுக்கு பாக்கி வைக்காமல் நான் தேடினேன். மாலை ஆபீஸிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்த அப்பா விஷயத்தை அறிந்ததும் தாங்க முடியாத வருத்தம் அடைந்தார். கடைசியாக, 'உன் சித்தியின் கையிலும், குழந்தையின் கையிலுமாகப் பாத பாடு பட்டுச் சொட்டையாகித் தேய்வதை விட அது தொலைந்ததே மேல். 'அதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் என் கண்களில் ரத்தம் வந்து கொண்டிருந்தது' என்று விரக்தியுடன் கூறி என்னைத் தேற்றினார்.

"உங்களுக்கும் எனக்கும் விவாகமாகி நான் புகுகம் வந்த சில நாட்கள் கழித்து ஒரு நாள் அகல் மாத்தாக நீங்கள் பெட்டியிலிருந்து ஏதோ எடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது அந்த வெள்ளிக் கிண்ணம் என் கண்ணில் பட்டுவிட்டது. தாங்க முடியாத விஷயினால் தாக்கப்பட்ட என் மனம் அதைப் பற்றி உடனே உங்களிடம் கேட்டு விட்டதுடித்தது. காரணம் அந்தக் கிண்ணம் காணாமற் போன என் வெள்ளிக் கிண்ணத்தின் சாயலாக இருந்தததான். அதற்கெற்றாற்போல் நீங்கள் சட்டென்று அதை மறைத்துவிடவே நான் பேசாமல் போய்விட்டேன். அத்துடன் உங்களிடம் அதைப் பற்றி என்ன, எப்படி என்று கேட்பதற்கே என் மனம் கூசியது. அன்று உங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லை, வைத்தியத்திற்குப் பணம்

தேவை என்றவுடனே எனக்கு அந்த எண்ணம் தோன்றியது. உங்களுக்குத் தெரியாமல் உங்கள் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்து என் சந்தேகத்தைத் தெளிய வைத்துக் கொண்டு விட்டேன். அது என் வெள்ளிக் கிண்ணமேதான். அதன் பின்னால் விளிம்பில் போடப்பட்டிருந்த என் பெயரின் முதல் எழுத்து 'அ' இருந்தது. உடனே அதை எடுத்துச் சென்று மார்வாடிக் கடையில் விற்றுப் பணம் வாங்கிக் கொண்டு சிசேசிதிபிடமிருந்து கடன் வாங்கி வந்ததாகப் சொய் கூறினேன். உங்களைக் கேட்காமல் உங்கள் பெட்டியைத் திறந்தது குற்றம்தான். உங்களுக்கு உடம்பு குணமாக வேண்டுமே என்ற துடிப்பும், அது என் வெள்ளிக் கிண்ணம்தான் என்ற நிச்சயமும்தான் என்னை அத்தகைய காரியத்தைச் செய்யத் தூண்டி விட்டது!"

பால்சுரன் வியப்பினாலும், வருத்தத்தாலும் தாக்கப்பட்டுப் பேசும் சக்தியைக்கூட இழந்து ஸ்தம்பித்து உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் கண்களில் கண்ணீர் கட்டி நின்றது.

படித்துப் பாருங்கள்!

மகிழ்மூ

தோழுவின் கரம் பற்றியவன் சிவகாமி; அவன் உள்ளத்தைப் பற்றிக் கொண்ட அழகி சாரளா; சிவகாமியின் அண்ணன் மழிவாணன்; அவன் மனைவி டெஸ்டிமோனா; சிவகாமியின் மகன் அருளாளன்; மகன் அங்கயற்கண்ணி; மழிவாணனின் மகன் குமணன்—இவர்கள் இந்தக் கதையை ஆரம்பித்து முடித்து வைக்கின்றனர்.

கதையின் சுவாசஸ்யத்தை அதிகப்படுத்த இக் கவினத்தில் காதல் வருகிறது; கஷ்டம் வருகிறது; காதல் கடிதங்கள் வருகின்றன; கலப்பு மணம் வருகிறது; இதுவாபமும் மணக் குழறலும் வருகின்றன. வரம்பும் ஒழங்குமுள்ள வாழ்விய்தான் இன்பமும் அமைதியும் காண முடியும் என்னும் கருத்து அடி காதமாய் அமைந்திருக்கிறது.

எழுதியவர்: கு. ராஜவேல்; பிரசுரம்: பாரி நிலையம், 59, பிராட்வே, சென்னை 1. விலை: ரூ. 3.

நல்ல பிராக்

பிராக் என்றால் யாரும் பயப்படத்தான் செய்வார்கள். எல்லோரும் பயப்படுவதற்கு ஏற்ற மாதிரி எத்தனையோ பேய்க் கதைகள் தோன்றி எல்லோரையும் பயமுறுத்தி வந்திருக்கின்றன. ஆனால் இந்தக் கதைத் தொகுதியில் முதல் கதை யாக வெளிவந்திருக்கும் "நல்ல பிராக்" யாரையும் பயமுறுத்தாத பிராக்; ககற்பனைமும் கவிதா சக்தியும் கொண்ட ஒரு சுவாசஸ்யமான பிராக். தன்விடம் கட்டிக்கொண்ட ஒரு தைரியசாலிக்கு அந்தப் பிராக் எத்தனையோ விதத்தில் உதவி செய்திருக்கிறது. ஆனால் அத்தனை உதவிகளும் கதை முடியில் என்னவாகின்றன என்பது படித்துச் சிந்தித்து சரிக்கவேண்டிய அம்சம்.

"அபிமானம்". "மலரும் மங்கையும்." "வெண்ணிலா". "ஞாபகச் சின்னம்." "ரகசியக் கடிதம்." "வெளவால்" முதலிய மற்றக் கதைகளும் கற்பனைமும் கருத்தும் பொதிந்து விளங்குகின்றன.

எழுதியவர்: ஆர். எஸ். குந்திபாதம்; பிரசுரம்: கலைமகன் காரியாலயம், மயிலாப்பூர், சென்னை - 4; விலை: ரூ. 2—8—0.

"அகல்யா! சிவாயமாக அந்த வெள்ளிக் கிண்ணத்தை உன் அம்மாவின் ஞாபகமாக அல்லவா வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்! எனக்காக அதை விற்று விட்டாயே!" என்றான்.

"அதனுலென்ன! அப்படிப்பட்ட அம்மாளே போன பிரகு அந்தக் கிண்ணம் போனது. நான் வருத்தப்படவா போகிறேன்! அதுவுமன்றி இப்படிப்பட்ட ஒரு பண கெடுக்கடிவான சமயத்தில் அதை உங்களுக்குக்காக நான் உபயோகித்தது என் அம்மாவின் ஆத்மாவுக்குக்கூட மகிழ்ச்சியளிக்கும் காரியமாகத்தான் இருக்கும்!" என்றான் அகல்யா.

அப்போது கோயிலிருந்து திரும்பி வந்துவிட்ட கோமளம் அவர்கள் பேசியவைகளை யெல்லாம் ஒன்று விடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"அகல்யா!..." என்று தாங்க முடியாத வாத்ஸல்யத்துடன் அழைத்துக் கொண்டே உடனே பிரவேசித்த அவள் வாயிலிருந்து "உன்னைப் போன்ற ஒரு சிறந்த நாட்டுப் பெண் எங்குமே இருக்க மாட்டாள்" என்ற வார்த்தைகள் மடமட வென்று உணர்ச்சியோடு வெளி வந்தன.

மலை விடு

பரிழடைந்த மலை வீட்டில் வசித்து வந்த பராமுசும் பின்னை ஒருநாள் மர்மமாகக் கொலை செய்யப்பட்டார். கொலை நடந்த சமயத்தில் அந்த வீட்டில் இருந்தவர்கள் நாறு பேர். இவர்களுள் யார் உண்மைக் குற்றவாளி என்பதைத் துப்பறியும் துரைசாமி கண்டுபிடிக்கிறார். மர்மம், பயங்கரம், சிக்கல், காதல், கண்ணீர் யாவும் கதையில் கலந்து முடிவை அறியும் ஆவலைத் தூண்டுகின்றன. முடிவில் துப்புக்கள் யாவும் அறி யப்பட்டுக் கதையும் திருப்திகரமாக முடிகிறது. எழுதியவர்: ஆர். எஸ். மணி; பிரசுரம்: ஞான மணிப் பிரசுரம், சென்னை 17; விலை: ரூ. 1—4—0.

ஆந்திர நாடு எது?

ஆந்திர நாடு உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அந்த நாட்டைச் சரிபாண படி எல்லை பிரித்துக் காண்பது இன்றியமையாததாகும். இலக்கண, இலக்கிய, சரித்திர ஆதாரங்களுடன் இத்தூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பழைய ஆந்திர மன்னர்கள் காலத்தில் அவர்கள் ராஜ்யம் ஆண்ட பிரதேசத்தைக் குறிப்பிட்டு, நெல்லூரும் சித்தூரும் தமிழ் நாட்டின் பகுதிகளே என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆராய்ச்சி நூல் கம்முன்னிறும் பிரச்சினையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள மிகவும் உபயோகமாக யிருக்கும்.

எழுதியவர்: உதவி மேயர் பூர்மதி சரஸ்வதி பாண்டூரங்கம்; பிரசுரம்: கந்தன் பிரசுராலயம், 4/27, பிராட்வே, சென்னை-1. விலை: அணு 12.

ஸ்ரீ விஜய வருஷ திருமுத்தி பஞ்சாங்கம்

சுப முகூர்த்தங்கள், பஞ்சபக்ஷி சால்திரம், குதுதூல், தாராபலப் பொருத்தங்கள், விவாகப் பொருத்தங்கள், முதலிய சகல பிஷயங்களும் அடங்கி யிருக்கின்றன. ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கராச் சாரிய ஸ்வாமிகளின் ஸ்ரீமுகூர்த்துடன் கூடியது.

பிரசுரம்:—தஞ்சை - ஆக்சுர், கா. சு. ஸ்ரீ விவாசர், கருணா பர்ஸிஷிப் ஹவுஸ், 60, சகலவர் கோயில் தெரு, சென்னை-17; விலை: அணு 6.

உதா, எப்படி உன் கூந்தலை இவ்வளவு சோபையுடன் படிய வர முடிந்திருக்கிறது? எனது கூந்தலோ தாய்போல் உள்ள வரினும் படியமாட்டேன் என்று சொன்னேன்!

இதன் இரகசியத்தை என் அண்ணியிடமிருந்து கத்தேன். பிரதி நினமும் டாம்கோ பரிமா தேங்கா யெண்ணை உபயோகிக்கும் படி அவள் கூறினாள்.

பரம்பரை குணமேன்மை

இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக டாம்கோ பரிமா கூந்தல் தேங்காயெண்ணை இந்தியப் பெண்மணிகளுக்கு தங்கள் கூந்தலை சொகுசாகவும் மிருதுவாகவும் வைத்திருக்க உதவி வந்திருக்கிறது. பரம்பரை குணமேன்மை காரணமாக இவ்வழகு ரகசியம் தாய்மார்களினின்று பெண்கள் வாயிலாக இன்னும் பல்லாண்டு பரிமா நிவரப்படுமென்பதற்குரியமில்லை.

டாம்கோ பரிமா கூந்தல் தேங்கா யெண்ணை

சோளா, மல்லிகை, எவண்டர் என்ற முயற்சி வாசனைகளில் கிடைக்கும்

டாம்கோ தேங்கா யெண்ணை வாழ்பவர்களுக்கும் உங்கள் கோந்தல் வாய் இரு மூறை அளவிக் கழுவங்கள்

LTLT ஆயில் மில்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்

புது வாழ்வு

அங்கு

டாக்டர் ரகுபதி மனித வாக்கத்திலேயே ஒரு தனிப்பட்ட மனிதர். பணம் படைத்தவராலும் துளியும் கர்வம் கிடையாது; மிகவும் குணம் படைத்தவர். பிறரையும் தன்னைப்போல் பாவிக்கும் விசால மனப் பான்மை உடையவர். ஏழைகளிடம் இரக்கம் காட்டும் இளகிய மனம் படைத்தவர். ஏழை மக்களுக்கு இலவசமாக வைத்தியம் செய்வதையே தன் வாழ்வின் லட்சியமாகக் கொண்டவர். இரவு பகல் தூக்கம், சிரமம் பார்க்காமல் ஏழைகளுக்கு வைத்தியம் செய்வதால் அந்த வட்டாரத்தில் வசிப்பவர்கள் ரகுபதியை ஏழை பங்களாள் என்று போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள்.

ரோஜா அழகிய மலர்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை; இருப்பினும் அத்துடன் கூரிய முட்களும் வளர்கின்றன. அது போல் உதார குணமுடைய ரகுபதியின் மனைவியாக வாய்த்த கல்யாணி, அவள் குணத்தில் முற்றிலும் மாறுப்பட்டவளாக இருந்தாள். உல்லாசமாகக் கணவனுடன் சினிமாவுக்குச் செல்லவேண்டும், கணவனுடன் கை கோத்துக் கொண்டு கடற்கரையில் திரிந்து காற்று வாங்க வேண்டும், ஜோடியாகக் கச்சேரிகளுக்குச் சென்று ரஸிக்க வேண்டும் என்பது போன்ற உல்லாச வாழ்க்கையில் பிரியமுடையவள் கல்யாணி.

டாக்டர் ரகுபதிக்கும் கல்யாணிக்கும் கல்யாணமான புதிதில், முதல் இரண்டு மூன்று மாதங்கள் கல்யாணியின் விருப்பப்படியே உல்லாசமாகத் திரிந்து அவளுக்கு இன்ப மூட்டினார். அவள் உள்ளம் பூரித்து மலர்ந்தது. நாளடைவில் ரகுபதி இவைகளை சற்றுக் குறைத்துக் கொண்டார். காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு ரகுபதி பங்களாவை விட்டு வெளியில் சென்றால் பகல் சாப்பாட்டிற்குக் கூட சில சமயங்களில் வருவதில்லை. இரவில்தான் வருவான். பாவம்! அவனுக்கு அவ்வளவு வேலை.

இத்தகைய சமயங்களில் கல்யாணியின் மனம் சஞ்சலமடையும். சாப்பிட்டாமலிருந்து விடுவாள்; அழுவாள்.

ஒருநாள் ரகுபதி மிகுந்த அன்பு களித்த குரலில், "கல்யாணி, இப்பொழுதெல்லாம்

ஏன் நீ ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்? உன் மனசில் என்ன முறை?" என்று கேட்டான்.

"நீங்கள், என்னை முன் போல் கவனிப்பதில்லை. ஒரு நல்ல சினிமாவுக்கோ, கச்சேரிக்கோ அழைத்துப் போவதில்லை. ஒழிந்த நேரத்தில் இந்தப் பிச்சைக்கார ஜனங்களுக்கு காசு உழைத்து நேரத்தை வீணாக்குகிறீர்கள். உங்கள் வேலை முடிந்ததும் ஏன் விட்டிற்கு வரக்கூடாது?" என்று மிகவும் வெறுப்புடன் பேசினான் கல்யாணி.

"கல்யாணி, நீ அசடா என்ன? என்னை ஏன் எதிர்பார்க்கிறாய்? உன் செலவுக்கு வேண்டிய பணம் பெட்டியில் இருக்கிறது. செனகரியமாகப் போய் வருவதற்குக் காசு இருக்கிறது. உனக்குப் பிடித்தமான சினிமா, கச்சேரிகளுக்கு நீ ஏன் போகக் கூடாது? எனக்கோ அதிக வேலை. நம்மைச் சுற்றி வாழும் எவ்வளவோ ஏழை ஜனங்கள் தகுந்த சமயத்தில் வைத்திய உதவி இல்லாமல் தவிக்கிறார்கள். ஒழிந்த நேரங்களிலாவது இலவச சிகிச்சை செய்து அவர்களுக்கு உதவி செய்தல் நல்லதல்லவா?" என்று தழுதழுத்த குரலில் அவளுக்குச் சமாதானம் சொல்லி அவளைத் தன் பக்கமாகத் திருப்ப முயன்றான், டாக்டர் ரகுபதி.

ரகுபதி, அமைதியான இந்தப் பேச்சைக் கேட்ட கல்யாணியினால் ஒன்றும் பதில் பேச முடியவில்லை.

முன்பெல்லாம் காலை விட்டை விட்டுச் செல்லும் ரகுபதி இரவில் சற்று முன்னதாகவே வருவது வழக்கமாக இருந்தது. கல்யாணி ரகுபதியிடம் கண்டிப்புக் காட்ட ஆரம்பித்ததும் இரவில் இன்னும் சற்று நேரம் கழித்து வரலானார். ரகுபதி இப்படி நேரம் கழித்து இரவில் வருவது கல்யாணிக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது. ரகுபதித் தேடிக்கொண்டு யாராவது விட்டிற்கு வந்தாலும் சரி, அல்லது டெலிபோனில் செய்தி வந்தாலும் சரி, ரகுபதி இடம் இருக்கும் போதே கொஞ்சமும் அஞ்சாமல், "அவர் விட்டில் இல்லை, வெளியில் போயிருக்கிறார்" என்று திட்ட வட்டமாகச் சொல்லி விடுவான்.

இந்நிலையில் ஒருநாள் இரவு ஒரு அபாயகரமான கேஸ் கவனிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ரகுபதிக்கு ஏற்பட்டது. கேஸ் மீது அவன் மனம் லயித்து விட்டது. அன்று இரவு விட்டையும் மறந்தான் ரகு.

மறுநாள் ரகுபதி விட்டிற்கு வந்ததும் வராததுமாக "ஏன் நேற்றிரவு விட்டிற்கு வரவில்லை?" என்று சற்றுக் கடுமையாகக் கேட்டான் கல்யாணி.

இந்தக் கேள்வி அவனுக்குக் கோபத்தை மூட்டியது.

"டாக்டர் தொழிலே இப்படித்தான். ஒரு முக்கியமான கேஸ்"

என்று சொல்லிவிட்டு, அவள் பதிலையும் எதிர்பாராமல் சென்று விட்டாள் ரகு.

காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு கொண்டுவரக்கூடிய தோளில் போட்டுக் கொண்டு கையில் மருந்துப் பெட்டியுடன் காரில் ஏறிக் கொண்டு சென்று விட்டாள்.

ரகுபதியின் பதிலும், செய்கையும் அவளை நிலைகுலையச் செய்தன. அனலில் இட்ட மெழுகைப் போல உருகினான்.

அன்று முதற்கொண்டு கல்யாணி ரகுவினிடம் சரியாகப் பேசுவது கிடையாது. யந்திரம் போல் தன் வேலைகளை கவனித்து வந்தாள்.

அன்று விடாது மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. வானம் வெகுவாக இருண்டிருந்தது. அடிக்கடி பலமாகப் பேய்க் காற்று அடித்ததுக் கொண்டிருந்தது. இடியும் மின்னலும் ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தன.

ரகுபதி வழக்கத்திற்கு நேர்மாறாக இரவு சற்று முன்னதாகவே விட்டிற்கு வந்து விட்டான். இரவு சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு கையலம்பிக் கொண்டிருந்தான். விட்டினுள்ளே இருந்த 'காலிங் பெல்' கண்களை வெள அலறியது.

சாப்பிட்ட கையை அலம்பித் துண்டினால் கையைத் துடைத்துக் கொண்டே வாசலுக்குச் சென்றான் ரகு.

"இது ஏதடா சனியன்" என்று எண்ணிக் கொண்டே அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான் கல்யாணி.

மழையில் சொட்டச் சொட்ட நனைந்த சுமார் பதின்மூன்று வயதுள்ள சிறுவனும், ஒன்பது வயதுள்ள சிறுமியும் குளிரினால் உடம்பு நடுங்க நின்று கொண்டிருந்தனர். அச் சிறுவர்களின் நிலையைப் பார்க்க மிகவும் அவலமாக இருந்தது. ரகுபதியைக் கண்டவுடன், "டாக்டர், நாங்கள் ரொம்பவும் ஏழைகள், டாக்டர்! எங்கள் அம்மாவுக்கு மூன்று நாடாக ஜூரம். இப்போது நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது. நீங்கள் வந்து பார்த்தால்தான் எங்க அம்மா பிழைப்பாள். எங்க அப்பா மில்லில் கூலிவேலை செய்கிறார். இரவு வேலைக்காக சாயங்காலமே போய் விட்டார், டாக்டர்!" என்று அழுத வண்ணம் பரிதாபமாகக் கூறினார்கள் அந்தச் சிறுவர்கள்.

அந்தச் சிறுவர்களின் நிலையும், வார்த்தைகளும் கல்யாணியின் மனசை இளக்கியது.

"உங்கள் வீடு எந்தப் பக்கம் இருக்கிறது?" என்று கேட்டார் டாக்டர் ரகுபதி.

"புஜங்க புரத்தில்" என்றான் அந்தச் சிறுவன்.

மறு வினாடி விட்டினுள் சென்று ஸ்டேதாஸ் கோப்பும், மருந்துப் பெட்டியையும் கையில்

எடுத்துக் கொண்டான். அதே சமயம், 'கல்யாணிக்குப் புத்தி கற்பிக்கத் தகுந்த சந்தர்ப்பம்' என்று மனத்தில் எண்ணிக் கொண்டு, 'கல்யாணி, அவசியம் நீயும் என்னுடன் வரவேண்டும்' என்று சொல்லி அவள் கையைப் பிடித்து அழைத்து வந்து காரில் ஏற்றினான். கல்யாணி பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் காரில் ஏறிக் கொண்டாள். அந்தச் சிறுவர்களையும் காரில் ஏற்றிக் கொண்டான். கார் புஜங்க புரத்தை நோக்கி வேகமாக ஓடியது.

சுமார் இரண்டு மைல் தூரம் கார் சென்ற பிறகு பாதையின் ஓரத்தில் நின்றது. எல்லோரும் காரை விட்டு இறங்கினார்கள்.

காரை விட்டு இறங்கிய அந்தச் சிறுவர்கள் சற்று தூரத்தில் மினுக் மினுக் கேன்று விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்த வீட்டைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். அந்தப் பகுதியில் இன்னும் பாதை அமையவில்லை. தெருவிளக்குகள் கிடையாது. இருள் கவ்விக் கொண்டிருந்தது. இந்த இடஞ்சல்களைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் அந்தச் சிறுவர்களை முன்னால் போகச் சொல்லி ரகுபதி அவர்கள் பின்னால் சென்றான். முதலில் கல்யாணி சற்று தயங்கினான். பிறகு ரகுபதியைத் தொடர்ந்து நடக்கலானான். தூறிக் கொண்டிருந்த மழை அவர்களை நனைத்தது. வாடைக் காற்றினால் உடம்பு நடுங்கியது. பாதை சரியாக இல்லாததினால் வழக்கியது. இப்படி தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு நோயாளியின் வீட்டை அடைந்தனர்.

நோயாளியின் வீடு ஒரு சிறு குடிசை. அது லுள் பிரவேசித்துத் துரிதமாக நோயாளியைப் பரிசோதனை செய்தான் ரகுபதி. ஊசி ஒன்று போட்டான். கொஞ்சம் மருந்தைச் சீசாவில் ஊற்றிக் கொடுத்து "இரண்டு மணி நேரத்திற்கு ஒரு தடவை இந்த மருந்தைக் கொடுங்கள். நான் நாளைக் காலை வருகிறேன். நீங்கள் ஒன்றும் கவலைப்பட வேண்டாம்" என்று ஆறுதல் சொல்லி

விட்டுக் கல்யாணியை அழைத்துக் கொண்டு கார் நின்ற இடத்தை நோக்கி நடந்தான். இந்தச் சங்கடமான வேளையில் டாக்டர் வந்திருப்பதை அறிந்த அந்த வட்டாரத்து மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து குழந்து கொண்டு கை குவித்து, கும்பிட்டு நன்றி தெரிவித்தார்கள். "டாக்டர், நீங்கள் மகராஜாவா இருக்கணும்! நீங்கள் இல்லாவிட்டால் நாம் ரொம்ப கஷ்டப் படவேணும். கடவுள் உங்களைக் காப்பாற்றுவாருங்க" என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

அந்த ஏழை ஜனங்கள் ரகுபதியையும், கல்யாணியையும் சாஷிக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டனர். அவர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு இருவரும் காரில் ஏறிக் கொண்டனர். கார் வீட்டை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

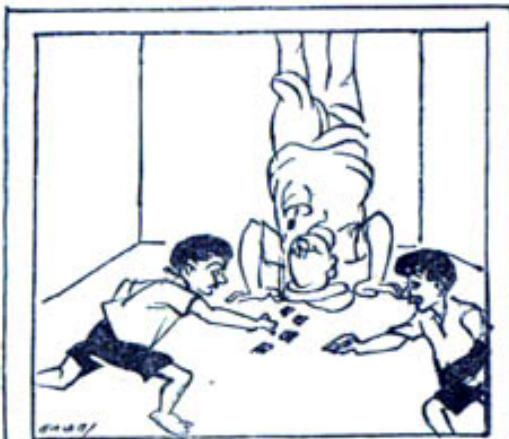
ஏழைகள் வைத்திய உதவி இன்றிப் படும் கஷ்டங்களும், அவர்கள் ரகுபதியிடம் கொண்டுள்ள அன்பு, மரியாதை இவையாவும், கல்யாணியின் மனக் கண்களுக்கு முன்புகைப் படங்கள் போல் தோன்றின.

அப்போது ரகுபதி, "கல்யாணி, பார்த்தாயா ஏழை மக்கள் படும் கஷ்டங்களை? அவர்களுக்கு இத்தகைய சமயங்களில் நாம் தானே உதவி செய்யவேண்டும்? நான் ஏழைகளுக்குச் சிகிச்சை செய்வதை நீ விரும்பவில்லை. ஆனால் நான் அதை மிகவும் விரும்பிச்

செய்கிறேன். அதற்குக் காரணம் என் வாழ்க்கையிலேயே நடந்த ஒரு சிறு சம்பவம் தான். எனக்கு அப்போது வயது பதினான்கு இருக்கும். எங்கள் குடும்பம் வைத்திய வசதியே இல்லாத ஒரு கிராமத்தில் இருந்தது. அப்போது என் தாயாருக்கு ஜூரம் வந்து விட்டது. என் விதமான ஜூரம் என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. திடீரென்று நிலைமை மோசமாகி விட்டது. அந்த ஊரில் ஒரே ஒரு டாக்டர்தான் இருந்தார். அவரை அழைத்து வருவதற்கு அவர் வீட்டில் மணிக் கணக்காகக் காத்திருந்தேன். கடைசியாக வெளியே சென்றிருந்த டாக்டர் வந்தார். என் தாயாரின் அபாயமான நிலையை எடுத்துச் சொன்னேன் அவரிடம். அதற்கு அவர், "நான் வெகு தூரம் சுற்றிவிட்டு வருகிறேன், என்னை இப்பொழுது வர முடியாது. காலை யில் வேண்டுமானால் வருகிறேன்" என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டார். வேறு டாக்டர் வைத்துப் பார்ப்பதற்கு அங்கு வசதியில்லாத காரணத்தினால் என் தாயார் காலமானாள். அன்று என் அப்பா, 'ரகுபதி, நீ டாக்டருக்குப் படித்துப் பால் செய்து, வைத்திய வசதியில்லாத இடத்திற்குச் சென்று ஏழைகளுக்கு இலவச வைத்தியம் செய். இதை உன் வாழ்வின் லட்சியமாகக் கருத வேண்டும்' என்று சொல்லி டாக்டருக்குப் படிப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்தார்.

"அப்பா, நீங்கள் சொல்வது போல் செய்கிறேன்" என்று உறுதி மொழி கொடுத்தேன். அந்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவது தான் என் கடமையாகும்" என்று ரகுபதி சொல்லி முடித்தான். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கல்யாணி பதில் சொல்ல முடியாமல் சிந்தனையில் ஈடுபட்டாள்.

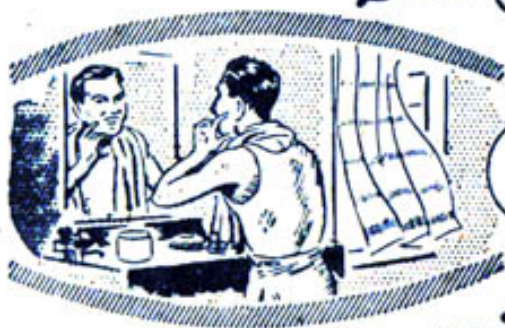
கார் வீட்டை அடைந்தது. ரகுபதி முதலில் காரை விட்டிறங்கி விட்டுக் குள் சென்றான். தன் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டான். அவன் பின்னால் சென்ற கல்யாணி நேராக ரகுபதியின் அறைக்குச் சென்றான். தரையில் மண்டியிட்டு அவன் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு விசித்து அழுதவண்ணம் "என்னை மன்னித்து விடுங்கள்! இன்றுதான் தங்கள் சேவையின் சிறப்பைக் கண்டேன். நம் தேசத்தில் எவ்வளவோ மக்கள் தருந்த சமயத்தில் வைத்திய வசதியில்லாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களைப்போல் ஒவ்வொரு டாக்டரும் ஒழிந்த நேரங்களில் சிகிச்சை செய்தால் எவ்வளவோ உயிர்களை ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றியது போலாகும். அத்தீத் தொண்டு அவர்கள் தேசத்திற்குச் செய்த சேவையாகக் கருதப்படும். ஆகையால் இன்று முதற்கொண்டு நானும் தங்களுடன் வந்து ஏழைகளுக்குச் சிகிச்சை செய்யும் தொண்டுக்கு உதவி செய்கிறேன்" என்று ஒரு ஞானியைப் போல் பேசினான் கல்யாணி. திடீரென்று கல்யாணி இப்படிப் பேசுவதைக் கேட்ட, டாக்டர் ரகுபதிக்கு அவன் காதுகளையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை!

"டேய், டேய், பச்சைகள்! என்னடா இது! என்னைச் சிரசாரணம் பண்ணச் சொன்னது, இதற்குத்தானா? என் பாக்கட்டிலிருந்து அரோகி போட்ட உய்கள் விழும்படி செய்வதற்கு என்னைத் தலைமேலாக நினை வைத்துப் போட்ட உய்களை எடுத்துக் கொண்டு ஓடவா பார்க்கிறீர்கள்! ஒரு அரோகி போட்ட உயைவது வையுங்கடா!"

சுப்பா

நாள் முழுவதும்

விளையாட்டின் பின்

புத்துணர்ச்சி

இரவு

அளிக்க...

குளுமையான, நறுமணம் கொண்ட
 ஹிமாலயா புக்கெ
 வெளடர்களை
 உபயோகியுங்கள்

இவற்றுமேற்பிறகு தாமதம் செய்யாதீர்கள்

ஹிமாலயா புக்கெ ஸ்கேட் என்னை எந்தோடு அந்நிலைகளிலும்
 சருமத்தைப் பாதுகாக்கிறது.

RBP. 7-X30 TM

இவற்றைக் கல், மடல், மண், மூலிகை இவ்விதமாகப் பயன்படுத்தாமல்

சோமசுந்தரம் பிள்ளைக்கு அப்பொழுது தான் நல்ல மூச்சு வந்தது.

கையுடன் கொண்டு போயிருந்த அந்த இரட்டை வடச் சங்கிலியைச் சேட்டிடும் ரீட்டி, "சேட்டி! இதை அடகு வைத்துக் கொண்டு இருந்து ரூபாய் தாருங்கள். அவசரமான காரியம்.....!" என்று அவர், சேட் நகையை வாங்கினார். எடை போட்டார். வாச் ஏதோ முனு முனு முத்து. நெற்றி மேட்டில் ஒதுங்கி யிருந்த மூக்குக் கண்ணாடியைச் சரி செய்து கொண்டு ஒதுங்கி யிருந்த ரஜதுப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பிரித்து ரஜது எழுதினார். வேலைக்காரப் பையன் பிள்ளையிடம் கையொப்பம் வாங்கினான். சேட் தன் கையால் இருபது பத்து ரூபாய் கொட்டுகளை எண்ணிச் சோமசுந்தரத்திடம் ரீட்டினார். சோமசுந்தரம் பிள்ளைக்கு நல்ல மூச்சு வந்ததே, அது அப்பொழுதுதான்!

அதே தருணம் — வியர்வை சொட்ட ஒடோடி உள்ளே துழைந்த ஒரு பையன், தான் துணியால் மூடிக்கொண்டு வந்திருந்த ஏதோ ஒன்றைப் பிரித்தான். அழகிய புதிய இரட்டை வடச் சங்கிலி ஒளி வீசியது.

புறப்படப்போன சோமசுந்தரம் பிள்ளை, பையன் கையில் மின்னிக் கொண்டிருந்த அந்த இரட்டை வடச் சங்கிலியைக் கண்டு ஒரு கணம் சிலையாகிப் போனார். பின்னர் சிலை சிலை மாறியதும் மறுபடியும் அந்தப் பையனின் அருகில் நெருங்கிச் சங்கிலியை உன்னிப்பாக நோட்டம் விட்டார்.

'இரட்டை வடச் சங்கிலி! இது எப்படி இந்தப் பையனிடம் வந்திருக்கும்? நீலாவின் இரட்டை வடச் சங்கிலி போலவே இருக்கிறதே.....! ஒருவேளை சேதுவுக்கு இந்தப் பையன் டச்சாந்தமாக இருக்குமோ...? அப்படி யிருந்தாலும் இவ்வளவு பெருமதிப் புள்ள நகையை எப்படிக்க கொடுத்தனுப்பி யிருப்பார் அவர்? அவ்வது வேறு...' என்பதாகப் பலதினுசில் சோமசுந்தரம் மூளையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டார். குழப்பத்தை ரீடிக்க வைக்கவில்லை பையனிடமிருந்து அச்சமயம் வெளிவந்த வார்த்தைகள்.

"சேட், இந்தச் சங்கிலியை விலக்கு எடுத்துக் கொண்டு இருந்து ரூபாய் கொடுங்கள். சேதுராம் லார் வாங்கிவரச் சொன்னார். சிக்கிரம் நோட்டை எடுங்கள். ரொம்ப அவசரம்" என்று பையன் சரமாரியாக வார்த்தைகளைக்கொட்டலானான். அவன் பேச்சில் ஏதோ ஓர் உரிமை தொனித்தது. அதைக் காட்டிலும் மேலோங்கிக் குரல் கொடுத்தது ஒருவிதத் திதிலும் பீதியும்.

சேட் பையனை மட்டும் ஒருதரம் உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு வழக்கமான சடங்குகள் கிறைவேறின. நகையை எடை போட்டார்; கணக்கைப் போட்டுப் பார்த்துப் பெருக்கினார். பையன் கோரிய தொகைக்குச் சம்மதம் தெரிவித்து மறுபடியும் 'கஜானா'வைத் திறக்க உள்ளே சென்றார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவர்போல பிள்ளை, மெல்லப் பையனை

அண்டி, “ஏன், தம்பி! சேதுராம் என்றால் ஷாப் கடை சந்திரசேகரம் பிள்ளையின் மகன் தானே?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாங்க; எங்கள் ஸாரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்றான் சிறுவன்.

“ஆமா தம்பி, தெரியும்! நகையை விற்கிற துக்கு அப்படி என்ன அவசரம்? நகை குத்து மதிப்பாப் பார்த்தால்கூட முந்தாறு ரூபாய்க்கு வருமே!” என்றார் பிள்ளை மறுபடியும்.

“ஐயா, அவங்க பெண்சாதிக்குப் பிரசவ மூங்க. அதுக்காக டாக்டர் பிசுக்கு அவசர மாத் தேவைப்படுதங்க் பணம். அதுக்குத் தான் என்னை அனுப்பினாருங்க” என்றான் அந்தச் சிறுவன்.

பையன் சொன்ன விவரங்களைக் கேட்ட பிள்ளைக்கு “ஆமாம்; சேது இரண்டாம் தாரம் கலியாணம் செய்து கொண்டிருப்பார்” என்ற விளையு மாத்திரமே அப்பொழுது மின்வெட்டி மறைந்தது. அவரது அந்நினை விலே ஏதோ ஓர் ஆத்திரம், வைராக்கியம், துயரம் எல்லாம் இருந்தன.

சோமசுந்தரம் பிள்ளையின் மூத்த மகன் ரீலா. கலியாண வயதை எட்டும்போது, ரீலாவை நன்றாகப் படித்த மாப்பிள்ளைக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், வரும் மாப் பிள்ளை குடும்பத்தைத் துளி கட்டமுமின்றிச் சம்ரட்சித்துப் பேணி வளர்க்கத்தக்க அளவுக்கு வரும்படி அளக்கும் உத்தியோகத்தி லிருக்க வேண்டுமென்றும் அவர் எண்ணி யிருந்தார். அதே கனவு கண்டார்; பளித்தது. ரீலாவுக்கு - அவள் அழகுக்கென்று பி. ஏ. படித்த சேதுராமன் மாப்பிள்ளையாக வந் தான். வசதி மிக்க சந்திரசேகரம் பிள்ளையின் தவப்புதல்வன் அவன். உயர்ந்த சம்பந்தம் ஏற்பட்டதில் பிள்ளைக்கு ஒரே ஆனந்தம். ரீலாவுக்கு உள்ளூறப் பிறந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே கிடையாது. கண் சிறைத்த கண வன்; பி. ஏ. பட்டம் பெற்ற பட்டதாரி; பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளை; இதைவிட வேறு என்ன தான் வேண்டும்?

அடுத்த முகூர்த்தத்திலேயே ரீலா, ரீலா சேதுராமனாகி விட்டான்!

நாட்கள் கழிந்தன; அவை அய்வீரு இளந்தம்பதிகளில் இன்ப யுகங்களல்லவா! அவை ஒவ்வொன்றுமே ஒவ்வொரு தனிக் கதை சொல்வனவாயிற்றே...!

ரீலா திருச்சிக்குக் கணவன் வீடு சென்றவன், மறுபடியும் தஞ்சாவூரில் பிறந்த வீட்டை மிதிக்க அப்படி இப்படி யென்று ஒரு ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் காற்றாய்ப் பறந்து விட்டன.

அன்று சோமசுந்தரத்துக்கு அவசரமான கோர்ட்டு வியவகாரம் ஒன்று. அதன் கிரித் தம் இருநூறு ரூபாய் அவசரமாகத் தேவைப் பட்டது அவருக்கு. கைவசமிருந்த நகைகள் பாங்கில் அடிகில் இருந்தன. எங்கும் கேட் டார்; பஸிக்கவில்லை. அன்று இரவு மெயி லில் ரீலா கணவன் வீடு செல்வதா யிருந் தான். வீட்டில் தன் தந்தையின் கட்டினை யைக் கண்ட அவருடைய பெண் உன்ளம் ஓடிந்து விழுந்தது. அன்று பிள்ளை கோர்ட்டி டில் இருநூறு ரூபாய் கட்டியாக வேண்டும். இல்லையானால் அவருக்கு ‘அரெஸ்ட் வாரண்ட்’ வந்துவிடும். இந்த உண்மை ரீலாவின் காது களில் எப்படியோ எட்டி விட்டது.

“அப்பா, இந்தாருங்கள் என் இரட்டை வடச் சங்கிலி. எப்படியும் இதை அடகு வைத்துப் பணத்தைச் சணங்காமல் கோர்ட்டி டில் கட்டி விடுங்கள். பிறகு பணம் கிடைத் ததும் நகையை மீட்டுக் கொள்ளலாம். நகைக்கு என் கணவரிடம் நான் சமாதானம் சொல்லிக் கொள்கிறேன். உங்கள் ஆபத் துக்கு உதவாத நகை எனக்கு எதற்கு? அப்பா, புறப்படுங்கள். யோசிக்காதீர்கள்!” என்று கூறி விடாப்பிடியாகத் தன் தந்தையிடம் இரட்டை வடச் சங்கிலியைக் கழற்றி ரீட்டினான் ரீலா.

“ரீலா, உன் புருஷன் இதைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டால் கோபித்துக் கொள் வாரே! அதுவும் ஆசையுடன் அவர்கள் வீட்டில் செய்து போட்ட நகையாயிற்றே!” என்றார் பிள்ளை மகளிடம்.

தன் கணவனைச் சமாதானப் படுத்துவது தன் பொறுப்பு என்று பலமுறை தந்தையிடம் உறுதி சொன்னதன் பேரில் சோம சுந்தரம் பிள்ளை அவன் வேண்டுகளுக்கு ஒப் பினார். நகையைப் பணமாக்கிப் பெற்றுக்

கோர்ட்டில் கட்டியதும்தான், அவருக்கு உடலில் உயிர் ஓட்டி யிருப்பது போன்ற உணர்வு பரவலாயிற்று; அவர் மானம் பிழைத்தது.

அப்பொழுதுதான் அந்த எதிர்பாராத சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

அன்று ஏதோ ஆபீஸ் விஷயமாக அங்கு வந்த சேதுராமன், மாமனார் வீட்டுக்கும் வந்தான். மனைவியைப் பார்த்தான். அன்று அவளைக் கையுடன் ஊருக்கு அழைத்துப் போகலாம் என்ற நினைப்பு அவனுக்கு. மனைவியைப் பார்த்த அவன் முதல் பார்வையில் நீலாவின் கழுத்தில் அந்தச் சங்கிலி இல்லாததைக் கண்டு கொண்டான். அவன் முகத்தில் ஆத்திரம் ஏற்றம் புரிந்தது. அவன் கேட்ட கேள்விக்கு ஒளிவு மறைவின்றி நடந்த கதையைக் கூறினான் நீலா. அவன் கண் வரம்பில் நீர்த் திவிலகன் கோடிட்டுக் கிடந்தன.

“உன் அப்பாவுக்கு அவசரமாகப் பணம் தேவையிருந்தது என்றால், அதற்கு நான் உனக்குச் செய்து போட்ட சங்கிலிதான் அடகு வைக்கக் கிடைத்ததாகும்? பேஷ்! என்விடம் சமாதானம் சொல்ல உனக்கு எவ்வளவு தைரியம்? நீலா! முடிவாகச் சொல்லி விட்டேன். நாளைக்குள் நீ என்னுடைய இரட்டை வடச் சங்கிலியுடன் என் வீட்டை அடைய வேண்டும். இல்லை யென்றால்.....” என்று கர்ஜனை புரிந்து விட்டுப் புறப்பட்டான் சேதுராமன்.

நீலா புருஷனைக் கண்களில் கண்ணீருடன் கெஞ்சினான்; மன்றாடினான். ஆனால் பலன் ஏதும் கிட்டுவதில்லை.

மாலை வீடு வந்த பிள்ளை செய்தி யறிந்து துடித்துப் போனார். அடுத்த மூன்றாம் நாள் எப்படியோ ஏதோ செய்து சங்கிலியை மீட்டு அதைத் தன் மகளிடம் அளித்து, அவளைக்

கணவன் வீட்டில் கொண்டுவரப் விட்டார் பிள்ளை. ஆனால் தன் மகள் அடுத்த நாளே திரும்பவும் தன் வீட்டில் அடியெடுத்து வைப்பாள் என்பதை எப்படி அவர் நினைத்திருப்பார்? பாவம்! அவர் தன் மகளைப் பார்த்தார். அவன் கழுத்தில் அந்தச் சங்கிலி இல்லை. ஏன், வேறு ஒரு நகையுமே இல்லை. அவன் சோகப் பதுமையெனக் கண்ணீர் மாலை மாலை யாக வழிய நின்றான். அவன் கழுத்தில் மெல்லிய மஞ்சள் கயிற்றில் முடிந்த அந்தத் தாலி மட்டுமே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

காரணம் கேட்டார் அவர். காரணம் இருந்தால்தானே அவன் சொல்லுவான்? அவன் கணவனும் காரணம் சொல்லியா அவனை இப்படி அநாதரவாக அனுப்பினான்? நாட்கள் ஓடின. நீலா இரவு பகல் எந் நேரமும் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகவே பொழுதைக் கழித்தான். ‘தன் மணவாளன் கோபம் தணிந்து, ஒரு நாள் திரும்பவும் தன்னை அழைத்துப் போவார்’ என்று எண்ணிய அவன் ‘அந்த ஒரு நாளுக்காக எதிர்பார்த்திருந்தான். ஆனால் அந்த ஒரு நாள் வரவே இல்லை. நடந்த அற்பச் சிறு நிகழ்ச்சி ஒன்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு இப்படித் தன்னை ‘விலக்கி’ வைத்திருப்பது அவளைக் கொல்லாமல் கொன்று வந்தது. அவன் தாய் வீடு வந்த மறு மாதம் அவளது சஞ்சலம், வேதனை, விரக்தி எல்லாம் கூடி அவளது உயிரைப் பறி கொண்டு விட்டன.

அவர் தன்னுணர்வு அடைந்த பொழுது எதிரே ‘சேட்’ கையில் ரூபாய் கோட்டுக் கனூடன் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார். ‘முத்தூறு ரூபாய்க்கு மேல் பெறுமான முள்ள இந்த இரட்டை வடச் சங்கிலிக்குக் கிரயமாக இருந்தாறு ரூபாய் மட்டும் கொடுத்து விட்டு இந்த சேட் கொள்ளையடிக்கப் பார்த்திருனே...’ என்று நினைத்தார் சோமசுந்தரம் பிள்ளை. அதே சமயம் பையன் கூறிய ‘பிரசவம்—அவசரம்’ என்று சொற்களும் அவர் மனத்தில் எதிரொலித்தன. தனக்கு வேண்டாத ஜன்ம எதிரி ஒருவன் விரோதத்தையுங்கூட மறந்து, தனக்கு ஆபத்தில் என்ருே ஓர் நாள் உதவிய நிகழ்ச்சியும் மின்னலாகத் தோன்றியது அவரின் இருண்ட மன வெளியிலே.

‘மாப்பிள்ளை! ஆமாம்; அவர் என்றென்றும் எனக்கு மாப்பிள்ளைதான். அவர் என்னை மறந்தாலும், என் மகள் நீலாவை மறந்தாலும், பாவம்! அவர் இரண்டாம் மனைவியின் பிரசவத்துக்குத் தான் இந்தச் சங்கிலியை இப்படித் குறைச்சல் விலைக்கு விற்பது விட்டு வரச் சொல்லி யிருக்கிறார். கஷ்டம் போலிருக்கிறது...’ என்ற எண்ணங்கள் அப்பொழுது அவர் உள்ளத்தில் எழுந்தன.

சோமசுந்தரம் சேட்டை நெருங்கினார். “சேட்டீ, தயவு செய்து மன்னியுங்கள். என் உறவினரின் நகை இது. அதை விற்கும் விலைக்குரியவரல்ல அவர். இதில் ஏதோ குது

குமாஸ்தா:—ஊர், எனக்கு ஒரு வாரம் விடு வேண்டும்.

மாணேஜர்:—என்ன ஐயா இது. புது வருஷ ஆரம்பத்திலேயே விடுகேட்கிறீர்!

குமாஸ்தா:—எனக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாக இருக்கிறது. அந்தக் காரணம்!

மாணேஜர்:—போன வருஷம் இரண்டு மாத விடுதி ஊருக்குப் போனீர், அப்போது இந்தக் கல்யாணத்தை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதீர்?

குமாஸ்தா:—அந்த மாதிரி விடு தான் வினாக்க எனக்குப் பிரியமில்லை ஊர்!

இருக்க வேண்டுமென்று எனக்குச் சந்தேகம் தட்டுகிறது" என்று கூறினார் பிள்ளை. மறு வினாடி பையனிடம் அந்த நகை கைமாறியது.

"தம்பி, இப்படிவா! என்னிடம் இருநூறு ரூபாய் இருக்கிறது. சங்கிலியைப் பத்திரமாகக் கொண்டு போய் உங்கள் சேது ஸாரிடம் கொடு. அத்துடன் இந்த இருநூறு ரூபாயையும் அவரிடம் கொடு. ஆபத்து என்றால் அதற்காக அதிகமாகப் பெறுமானமுள்ள இந்த நகையை இப்படிக்க் குறைந்த விலைக்கு விற்கலாமா? என் பெயர் சோமசுந்தரம் என்று சொல். கையில் பணமிருக்கையில் திருப்பித் தந்தால் போதுமென்று நான் கூறியதாகச் சொல். ஓடு..." என்று உணர்ச்சி சுழிக்கக் கூறின சோமசுந்தரம் பிள்ளை, சேட்டிடம் சற்று முன் பெற்ற இருநூறு ரூபாயைப் பையனின் கையில் திணித்து விட்டார். ஏதோ ஓர் சந்தி அவரை இயக்கியது; அவர் பெருமூச்செறிந்தார்.

"எந்தெடுத்தாலும் வியாதி, வியாதி என்று டாக்டர் வீட்டுக்குப் போகிறீர்! என்கூட வாரும், ஒரு பெரியவரிடமிருந்து விபூதி மந்திரித்துத் தருகிறேன். நீங்கள் அப்புறம் ஒரு தாளும் டாக்டர் வீட்டுக்கே போக வேண்டாம்!"

"வேண்டவே வேண்டாம்; அப்புறம் டாக்டர், இப்போதெல்லாம் ஏன் வருகிறதே இல்லை என்று கோபித்துக் கொள்வார்!"

"ஐயா!"

"தம்பி, ஏன் இப்படி இன்னும் சின்று கொண்டிருக்கிறாய்? ஓடு. அந்தப் பெண்ணுக்குப் பிரசவ வேதனை எப்படியிருக்குமோ? டாக்டருக்கு ஆள் போகவேண்டியிருக்கும். உன்னைச் சேதுராமன் தேடுவார் ஐயா! போ, தம்பி" என்று தூண்டினார் பிள்ளை.

பையன் கண்கலங்கக் கூறினார்: "ஐயா, நீங்க ரொம்ப நல்லவங்க. இந்த நகையை விற்க வந்தது, சேது ஸார் பெண்சாதி பிரசவத்துக்கு இல்லை. அவர் சிட்டாட்டத்துக்குத் தான் இத்தனை பணமும்."

"என்ன, இவ்வளவு பணத்தையும் சிட்டாட்டத்திலே தொலைக்கிறதுக்கா? தம்பி, சிஜந்தான இது..."

"நூற்றுக்கு நூறு அத்தனையும் நெசமுங்க. இதென்ன பணமங்க...? இதைவிட எவ்வளவோ பெரிய பெரிய தொகைகெல்லாம் காற்றுப் போயிடுச்சு. அவர் முதல் சம்சாரம் போட்டிருந்த நகையைப் பூராவும் காலி பண்ணிட்டாருங்க. இந்தக் கண்ணுவியைப் பார்க்காமல் அவங்க பரலோகம் போயிட்டாங்க. புண்ணியவதி..."

"தம்பி, இந்த மாதிரிப் பழக்கம் எவ்வளவு நாளாக இருக்குது? இப்பத்தான அல்லது..." என்று கேட்டார் பிள்ளை.

"கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷம் ஆகுதுங்க. இப்படி ஆரம்பிச்சு..."

"அப்படியானால் அவர் பெண்சாதிக்குப் பிரசவமென்பது..."

"அதுவும் பொய்தானுங்க."

"அவருக்கு மறுகல்யாணம்..."

"ஆகவே இல்லீங்க!"

"ஏன் அப்படி...?"

"அதுதானுங்க அதிசயம்! முதல் பெண்சாதியைச் சேது ஸார் அசியரய மாவிலக்கி வைச்சாராம். அடுத்த மாசத்துக்குள்ளே அந்த அம்மா பூவும் மஞ்சளூமாகச் செய்துப் போயிட்டாங்கனாம். இப்படி முடிவாகுமின்னு அவர் சினைக்கவே இல்லை.

அந்த அம்மா கடைசியாக ஒரு தபால் எழுதினாங்களாம். அதுதான் அவரை இப்படிப் பைத்தியமாக்கி விட்டது" என்றான் சிறுவன்.

"அப்படி என்ன எழுதியிருந்தது அந்தக் கடிதத்திலே?" என்ற பிள்ளையின் கேள்விக்கு, "இதோ பாருங்க, இதுதானுங்க அந்தக் கடிதாசி!" என்று கூறிக் கடிதமொன்றை நீட்டினான் பையன்.

சோமசுந்தரம் அக்கடிதத்தைப் படித்தார்: "அன்புள்ள கணவரின் பரத கமலங்களுக்கு, நீரை நமஸ்காரம். நானெல்லாம் காத்திருத்தேன் நீங்கள் வருவீர்களென்று - மணியரங்கி என்னைத் தங்கனிடம் அழைத்துப் போய் வாழ்வளிப்பீர்களென்று. கடைசியில் என் கனவு பகற்கனவாகி விட்டது. ஆனந்தச் சிட்டாகப் பறந்து மழிவேண்டிய நான் அபலியாகி, ஆகுத் துயரத்தில் ரத்தக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு இனியும் பூமிக்குப் பரமாக - என்னுடைய பெற்றிருக்கும் பரமாக - இருக்க விரும்பவில்லை. என் இந்தக் கடிதமே உங்களுக்கு நான் எழுதும் இறுதிக் கடிதம். ஆனால் ஒன்று! என்னுடைய நீங்கள் உங்கள் தவறை உணர்ந்தால், அன்னுடையும் என் ஆவி நிலிமியும். அதுவே நான் தங்களுக்கு மனைவியாக வாய்த்த நன்மதிர்வுடத்தின் போள் வேணியாகவும் அமையும்.

இப்படிக்கு, அபாக்கியவதி நீரா."

"ஐயோ நீலா நீயாகத்தான் உன் உயிரைத் திட்டமிட்டுப் போக்கிக் கொண்டாயா?... ஐயோ..." என்று புலம்பியவாறு பைத்தியம் கொண்டவரைப் போல ஓட ஆரம்பித்தார் பிள்ளை. அவரைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு கண்களில் நீர் சொரிய, "ஐயா! உங்களுக்கு நீலா அம்மா என்று சொந்தம்?" என்று வினவினான் அந்தச் சிறுவன்.

“ரீலா என் மகள்” என்ற பதில் மாத் திரமே அவரால் கூற முடிந்தது.

“ஐயா, உங்களைக் கண்டது தெய்வத்தைக் கண்டது மாதிரி இருக்குது. இந்தாங்க உங்க பணம். ஆனா ஒரே ஒரு உபகாரம் மட்டும் செய்யுங்க. சேது ஸார் உயிர் உங்க கையிலே. அவர் எதிர்காலங்கூட உங்க கையிலேதான் இருக்குது. அவருக்குப் புத்திமதி சொல்லுங்க. அவரைத் திருத்துங்க. என்ன ஆனாலும் அவர் உங்க மாப்பிள்ளை தானே? உங்க பையன் குற்றம் செஞ்சா மன்னிக்க மாட்டீங்களா? அதுபோல அவரையும் உங்க மகள் சார்பிலே இருந்து மன்னிச்ச மனிதனுக்குங்க. இல்லன்னா, அவர் வாழ்வு இப்படியே தேடுக அழிஞ்சு போக வேண்டியதுதான்...”

பையன் பிள்ளையின் காக்களில் விழுந்து வேண்டினான். சோமசுந்தரம் பிள்ளை பயங்கரமாகச் சிரித்தார். “என் மகள் சாவதற்குக் காரணமான சுவரக்கமற்ற பாவி சேதுவுக்கு நான் மன்னிப்பளிக்கவா? அவனை மனிதனுக்கவா? ஹஸ்ஹா!”

அலறியவாறு பேய்ச் சிரிப்பை உமிழ்ந்து கோட்டினவர் அப்படியே மூச்சுசயானார்.

பிள்ளை மறுபடியும் கண்மலர்ந்து நிறந்து பார்த்தையில், அவர் தன் வீட்டில் படுக்கையில் கிடப்பதை உணரலானார். அருகே அவர் இரண்டாம் மகள் நிர்மலா அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். கூட அந்தப் பையனும் முகத்தில் சோகம் முழு ஆட்சி செலுத்த கின்றிருந்தான்.

தன் மாப்பிள்ளையைப் பற்றி நினைத்தது தவறு என்பதை அப்பொழுதுதான் அவர் உணர்ந்தார். மனச்சாட்சி, பெருந்தன்மை வழியில் நின்று அவரை மனிதராக்க எத்தனம் புரிந்து கொண்டிருந்தது.

அதே கணம், அவரது புதல்வி காதலுக்கே சொல்லானாள்: “அப்பா, அத்தானைப் பற்றி இந்தப் பையன் சொன்னான். அவரை மனிதராக்க வழி சொல்லுங்கள். குற்றம் செய்வது மனித இயல்பு; ஆனால் அதை மன்னிப்பதுதானே தெய்வீகம்! வலிய முன் வந்து அக்காவை மணந்து கொண்ட அவருக்கு, அக்கா இந்த விபரீதக் கோலத்தைக் காட்டிவிட்டுப் போய் விட்டாள். அவள் கிணவுதான்—அவள் முடிவுக்குத் தான் காரணம் என்ற துன்பச் சுவடுதான்—அத்தானை இப்படிப் பைத்தியமாக்கிவிட்டது. விதியின் சதி இது. கணத்துக்குக் கணம் அத்தான் போக்கு மாறி விடுமாம். தன்னைப் பற்றித் துணிக்கூட நினைவில்லாமம். எந்நேரமும் அக்காவைப் பற்றிய சிந்தனை தானும். அப்பா, அத்தானை மனிதராக்குங்கள்...”

சோமசுந்தரம் பிள்ளை கண்களை மலர விழித்துத் தன் மகள் நிர்மலாவைப் பார்த்தார். அவர் தன் மகள் முகத்தில் புதுமை ஒன்றைத் தரிசித்தார். அந்தப் புதுமையில் அவருக்குத் தன் புத்திரியின் கனவு

தோன்றியிருக்க வேண்டும். இதயத்தில் மலர்ந்த ஆசைக் கனவு அது. அந்தக் கனவு அவள் கன்னி மனத்தில், கண்களில், முகத்தில் நிழலாட்டம் போட்டது. பிள்ளையின் உள் மனம் விழிப்புப் பெற்றது. அவரும் கனவு கண்டார். அக் கனவினிடையில் மாப்பிள்ளை சேதுராமனும், இரண்டாவது மகள் நிர்மலாவும் தம்பதிகள் கோலத்தில் தோன்றினார்கள். “அப்பா! அத்தானை மனிதராக்குங்கள்” என்ற தன் மகளின் வேண்டுகோள் அவர் காதுகளில் எதிரொலித்தது.

“நிர்மலா, நம் உறவு மாறாமலிருக்க உன் அத்தானையே நீ மணந்து கொள்ளுகிறாயா?” என்றார் சோமசுந்தரம்.

நிர்மலா தன்னை மறந்து சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பிலே அவள் செய்ய உடன்பட்ட—தன் உடன்பிறந்தாளுக்குத் தீவினை செய்த அத்தானின் நல்வாழ்வுக்காக அவனையே துணிந்து தான் மணம் செய்வதாக மனம் ஒப்புக் கொண்ட தியாகப் பண்பு அடிக்குரலிட்டது.

“ஐயா, உங்களுக்குக் கோடிப் புண்ணியம் உண்டுங்க. இனி எங்க சேது ஸார் மனிதராடி விடுவாருங்க. இப்பவே ஓடிப் போய் ஐயா கிட்டே சொல்லிட்டு வரேன்.....” என்று ஆனந்தத்துடன் கூறிவிட்டு அந்தப் பையன் ஓடினான். பையனுக்குத்தான் எத்தனை மாண்பு பெற்ற குணம்...!

அடுத்த பதினைந்து நிமிஷம் கழித்துத் திரும்பி வந்த அந்தப் பையனின் முகம் பொலிவிழந்து சாம்பியிருந்தது. அவன் கையில் ஒரு கடிதம் இருந்தது. அவன் கண்களில் கண்ணீர் இருந்தது.

கடிதம் பேசுகிறது:

“மாமா அவர்களுக்கு, பையன் நடந்த கதை முழுவதையும் சொன்னான். மிகமோன என்னை மனிதனுக்கி வாழ்வளிக்கப் போகக் கருணை உள்ளம் கொண்டு நிர்மலாவை என்னுடன் பிணக்க முடிவுகட்டியிருக்கிறீர்கள். உங்கள் கருணை உள்ளத்தில் இடம் பெறவும் தகுதியற்ற பாவிகள். பெற்ற தந்தைக்கு ஆபத்துச் சமயத்தில் உதவியதைத் தவறாக எண்ணிக் கட்டிய மனைவியைக் கொடுமைக்குள்ளாக்கிய இந்தக் காதலின் முகத்தினும் தாய்கள் விழிக்கக் கூடாது. நிர்மலாவுக்கு ஏற்றவனல்ல நான். நான் மகா பாவி. நான் என் அருமை மனைவி நீளவுக்கு இழைத்த கொடுமைக்குப் பதிலாகச் சட்டமும் நீதியும் எனக்குத் தண்டனை யளிக்கத் தயாராகக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். கொஞ்ச நேரத்தில் நான் கைதியாகி விடுவேன். என் சீட்டாட்ட நாடகம் யோசனைக்குத் தெரிந்து விட்டது.

இந்தப் பாவியின் இறுதி வேண்டுகோள் ஒன்று இருக்கிறது. நிர்மலா குணம் திறைத்த பெண் திடகம். நல்ல இளைஞனைத் தேர்த்தெடுத்து அவனிடம் ஒப்படையுங்கள். அவன் நன் வாழ்வும் பெருவளமுமே என் இன்பக் கனவு. அப்போது தான் என் நீளவின் ஆவியும் அமைதியடையும். சேதுராமன்.”

கடிதத்தைப் படித்ததும் சோமசுந்தரம் பிள்ளையின் கண்களில் நீர் பெருகியது. உடனே அவர் சேதுராமனைத் தேடிக்கொண்டு ஓடினார்.

நிர்மலாவின் கண்கள் பொல பொல வென்று கண்ணீரைச் சிந்தின.

**பாத்தாலே சொல்லாம் அந்தப்
பாதரசைக்கு
போட்டிருக்கும்
பாலிஷ்**

கீவி என்று

கீவி பாலிஷ் போடும் போதே உங்களுக்கு
அதற்கு முன்னிருந்த பாலிஷின் வித்தியா
சம் தெரிந்து விடும்—கீவியின் பண்பைப்
பெறப்படுத்தி குறை சொல்லவே முடியாது.
கீவி பாலிஷ் நேரடிக்குள் நுழைந்து,
அதைப் பாதுகாத்து, தன்னிச்சை நங்காதுபடி
செய்கிறது. கீவி பாலிஷ் பாதரசைக்கு
வளம்புதரும் இன்ப மூலியை அளிக்கிறது.
இன்றே கீவி பாலிஷ் வாங்குங்கள். பிரைக்,
டார்க் டான், மற்றும் ஏழு நிறங்களில்
கிடைக்கும்.

கவர்ச்சித்தோற்றத்தை விரும்புவோர் பன
பண்பான பாதரசைகளை அணிபவர்கள்.

B.I.S.N.CO.LTD.

சென்னை - நாகப்பட்டினம் - பிளாங்கு - சிங்கப்பூர்

S. S. “ரஜுலா”

சென்னை புறப்படும் தேதி — 1953 மே 7உ.

நாகப்பட்டினம் புறப்படும் தேதி — 1953 மே 8உ.

கப்பல் புறப்படும் தேதியைக் காண 8 மணிக்கு மேல் சாமாக்கல் தீர்ப்புல டாட்டா
கப்பலேவந்தான தீர்ப்புடாக்:

சென்னையிலிருந்து 7-5-53: பெர்த் வசதியற்ற பிரயாணிகள் காலை 8 மணிக்கும்
ஸ்தூன் பிரயாணிகள் வைத்திய பரிசோதனைக்கும், கப்பலில் ஏறுவதற்கும் பகல்
12 மணி முதல் பகல் 1 மணிக்கு மேற்படாமல் வந்துவிட வேண்டும்.

நாகப்பட்டினத்திலிருந்து 8-5-53: பெர்த் வசதியற்ற டிக்கட்டுள்வோர் காலை
8 மணிக்கும், ஸ்தூன் டிக்கட் உள்ளவர்கள் 8 மணிக்கும் கப்பலேறலாம்.

சென்னையில் ஏறும் பிரயாணிகள் 7-5-53 பகல் 1 மணிக்கு மேல் வந்தால்
வைத்திய பரிசோதனைக்கு தாமதமாகி விடும். ஆகையால் அவர்கள் கப்பலேற முடியாது.
பிளாங்கு, சிங்கப்பூர் துறைமுக கார்தா விதிகளை அனுசரிக்க வேண்டி யிருப்ப
தால் எல்லா பிரயாணிகளும் சீவனமாக கார்தா விதிகளைப்படி அமைந்த பார்த்திஸ்
அம்மை குத்தியதற்கான சீடிபிகேட்டும், கார்தா எதிர்ப்பு இனுகுலேஷன் செய்ததற்
கான சீடிபிகேட்டும் பெற்று, ஒரு சீக்கர் அல்லது முனிஸிபல் ஹெல்த் ஆபீஸர்
அத்தாட்சியுடன் செல்லுபடியாகக் கூடிய நிலையில் கொண்டுவர வேண்டும்.

பின்னி & கோ., (மதராஸ்) லிமிடெட்
7, அரமணக்காரத் தெரு, மதராஸ்

மதுரா கம்பெனி லிமிடெட்
முத்தல் லைன் பீச்சுரோடு, நாகப்பட்டினம்

என்படைக்காய்!

ரா.லி

ஒரு ஏழைக் கூலியான் பகல் முழுவதும் ரத்தத்தை ரத்தம் என்று பாராமல் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சொட்ட உழைத்து விட்டுச் சாயந்திரம் கூலியாகக் கிடைத்த இரண்டணுவைத் தன் கந்தல் துணியில் முடிந்து கொண்டு நகரத்திலிருந்து, தான் குடியிருந்த குப்பத்தை நோக்கிச் சென்றான். வெகு தொலைவில் இருந்த வண்ணமே அவன் தன் குடிசையிலிருந்து புகை எழும்பிச் சுழன்று வானத்தை நோக்கிச் செல்வதைக் கண்டான். அந்தப் புகையைப் பார்த்த உடனேயே தனக்காகத் தன் தாய் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள அவனுக்கு வெகுநேரம் பிடிக்கவில்லை.

அவன் வெற்றுக் காதுடன் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் வீட்டில் அவனுடைய கிழட்டுத் தாயைத் தவிர வேறு யாரும் உற்று உறவினர் வசிக்கவில்லை. அவன் வீட்டில் ஒரு அடுப்பையும் நான்கைந்து மண் பாண்டங்களையும் விட்டால் வேறு பொருள்கள் கிடையாது. ஆயினும் அவன் ஆனந்தமாகத் தான் இருந்தான். அவனுடைய கந்தல் முடிச்சில் இரண்டணுக் காசு அல்லவா இருந்தது!

அவ் வழியே ஒரு கல்யாண ஊர்வலம் அவளை எதிரிட்டு வந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கூலியான் அதைப் பார்த்தான். உடனே அவனுடைய கற்பனை விரிந்தது. 'ஒரு நாள் நமக்கும் இப்படிச் கல்யாணம் நடக்கும். நாரும் இப்படி ஊர்வலம் போவோம். நம் உள்ளத்திலே அப்பொழுது எவ்வளவு மகிழ்ச்சி பொங்கிக் கொண்டிருக்கும், தெரியுமா? ஆகா! மேள தாளங்கள் பிரமாதப்படும். அப்புறம்.....' அவன் விரியும் கற்பனைக்கு வரம்பு கட்டினான் அந்த ஊர்வலத்துக்கு முன்னே சென்று கொண்டிருந்த வேலைக்காரன், 'ஏய்! ஒருபுறமாக ஒதுங்கிப் போடா' என்று அவனைக் கூவி அழைத்து.

கூலியானின் கவித்துவம் வாய்ந்த கல்யாணக் கற்பனை மண்ணோடு மண்ணாகியது. அவன் எரிச்சலுடன், 'நான் எதற்காக

நகர்த்து போக வேண்டும்? எஃலை உங்களுக்கு மட்டும் சேர்த்துமாதல்! எங்களுக்கும் சேர்த்துமாதலான. இது நங்களுக்கும் நடப்போம். சீலையு வைத்துக் கொள், ஐயா!' என்றான்.

அதைக்கேட்ட கல்யாண ஊர்வலத்தார்கள் அவனுடைய கிழிந்த கந்தலை இன்னும் கிழித்து விட்டார்கள். அவனை அப்படியே அலக்காகத் தூக்கிச் சாலையின் ஒதுப்புறத்தில் இருந்த புதரில் போட்டு விட்டார்கள்.

கல்யாண ஊர்வலம் சென்று விட்டது. ஊர்வலத்தின் மேளதான வாத்தியங்கள் சிறிது சிறிதாக வெகு தூரம் சென்று நகரத்தின் ஒளியுடன் ஐக்கியமாகிவிட்டன. அப்புறம் அந்தக் கூலியான் தன்னந்தனியானான். நார்புறமும் இரவின் நல்லமைதி நிலவி விட்டது. அவன் உள்ளத்தில் ஏமாற்றம் இருளாகப் படர்ந்தது; புழுங்கிய உள்ளம் பெருமூச்சு செறிந்தது. அவன் முழங் கால்களை மண்டியிட்டுக் கொண்டு தரையில் உட்காசிந்தான். கண்களில் நீர் மல்க வான வெளியை நோக்கி, 'ஹே கடவுளே! ஏன் படைத்தாய்? இந்த உலகத்தைப் படைத்த நீ, துர்ப்பாக்கியமே உருவான எங்கனையும் ஏன் படைத்தாய்? எங்களிடத்தில் பணமோ, காசோ கிடையாது; வானளவும் கூட கோபுரங்களோ, மாட மாளிகைகளோ கிடையாது. வாய் அசைப்பதற்கு முன் நாயாக ஓடிவரும் வேலைக்காரர்களும் கிடையாது. அப்படியிருக்கும்பொழுது நீ ஏன் எங்களைப் படைத்தாய்? பணக்காரர்களின் வேலைக்காரர்கள் வந்து எங்களைத் தூக்கிப் புதரில் போடவேண்டும் என்பதற்காகவா எங்களைப் படைத்தாய்? இந்த உலகத்துக்கு ஏழைகளாகிய எங்களால் என்ன பிரயோஜனம்?' என்று புலம்பினான்.

அநேக ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன.

அந்தக் கூலியாள் இராப் பகல் என்று பாராமல் ஏகமாக உழைத்தாள். பகல் பொழுதை விற்றான்; இராத் தூக்கத்தை விற்றான். ஒவ்வொரு கிமிஷத்தையும் பணம் ஆக்கினான். பணத்தையே ிறிக் கொள்கக் கொண்டு பெரிய பணக்காரனாக - ஏன், கோடிகவரனாகவே கூட ஆகிவிட்டான்.

எனவே அவன் இனிக் கூலியில்லை. நகரத்திலே மிக மிகப் பிரசித்தி வாய்ந்த பிரமுகனாகிவிட்டான். அவன் பெட்டியைப் பணமும் காசும் சரண் அடைந்தன. அவன் வாழ்வதற்குப் பெரிய மாளிகை எழும்பியது. அவனுக்குக் கை பிடிக்கக் கால் பிடிக்க வேன்று ஏகப்பட்ட வேலைக்காரர்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். அவன் செல்வதற்கென்று குதிரைகளும் பல்லக்குகளும், கார்களும் வாங்கப்பட்டன. அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் மக்கள் மரியாதையுடன் தலைவணங்கத் தலைப்பட்டனர்.

ஒருநாள் அவன் பல்லக்கில் அமர்ந்து தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். திடீரென்று அவன் பல்லக்கு தடைப்பட்டு நின்றது. "என்ன விஷயம்?" என்று வெளியே தலையை நீட்டி விசாரித்தான்.

"எசுமான்! கூலியாட்கள் கூட்டமாக ஊர்வலம் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்!" என்று பதில் அளித்தான் வேலைக்காரன்.

"ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கிப் போகுமாறு அவர்களிடம் சொல்!" என்று உத்தரவிட்டான் அந்தப் புதுப் பணக்காரன்.

"ஈலை உங்களுக்கு மட்டும் சேர்த்துமான தலை, எங்களுக்குச் சேர்த்துமானது தான். இதில் நாங்களுக்கும் நடப்போம் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்களே, அதற்கு என்ன செய்வது?" என்று கேட்டான் வேலைக்காரன்.

"காலாடிகளைக் கம்பு எடுத்து அடித்து விரட்டுங்கள். சொல்கிறேன். நம் வழியைத் தடுக்க இவர்கள் யார்?" என்று கடிந்து கொண்டான் பணக்காரன்.

தடியடிப் பிரயோகம் நடந்தது. கூலிகள் கதறிக் கொண்டு இங்கும் அங்கும் ஓடலாயினர். சிறிதுநேரங்கழித்துப்பார்த்தால் அங்கே ஒரு கூலியைக் கூடக் காணோம். ஆனால் அவர்கள் கதறியதைக் கேட்டதும், பல்லக்கில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்த பணக்காரனுக்கு ஒரே யடியாக மூளை குழம்பிவிட்டது. "என்னைப் பல்லக்கிலிருந்து இறக்கி விடுங்கள். நான் இங்கே சற்று இளைப்பாற விரும்புகிறேன்!" என்றான் அவன்.

வேலைக்காரர்கள் சாலையின் ஓரத்தில் கம்பளம் விரித்துத் தங்கள் எஜமானர் சுகமாக உட்காருவதற்கான ஏற்பாடுகளை

அரை நொடியில் செய்துமுடித்தனர். அங்கே உட்கார்ந்த பணக்காரனுக்கு முன்பு ஒரு தடவை, தான் இந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்ததாகப் பிரமை தட்டியது. ஒரு வேளை அது முன் ஜன்மத்தில் இருக்குமோ?

அப்பொழுது அவன் உடல் கொதித்தது; உன்னம் கொதித்தது. அவன் எதிரில் அவனுடைய வேலைக்காரர்கள் கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்று கொண்டிருந்தனர். நகரத்தில் ராஜபோக வைபவத்துடன் கூடிய அவனுடைய மாளிகையின் கதவு அவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அவன் மிருதுவான ரத்ன கம்பளத்தில் சப்பளம் கொட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்தான். பிறகு தன் கண்களை வான விதிப் பக்கம் திருப்பி அண்ணாந்து பார்த்தவாறே, "ஹே கடவுளே! ஏன் படைத்தாய்? இந்த உலகத்தைப் படைத்த நீ, இந்தத் துர்ப்பாக்கியமே உருவான கூலியாட்களையும் ஏன் படைத்தாய்? இவர்களிடத்தில் பணமோ, காசோ கிடையாது. வானளாவும் கூட கோபுரங்களோ, மட மாளிகைகளோ கிடையாது. 'உம்' என்றால் ஓடி வந்து சொன்னதைக் கேட்பதற்கு வேலைக்காரர்களும் கிடையாது. அப்படியிருக்கும் பொழுது நீ ஏன் இவர்களைப் படைத்தாய்? இவர்கள் 'நாங்கள் போகும் வழியில் வந்து நிற்க வேண்டும், எங்கள் பொழுதை விணக்க வேண்டும்' என்பதற்காகவா படைத்தாய்? ஏழைகளாகிய இவர்களால் உலகத்துக்கு என்ன பிரயோஜனம்?" என்றான்.

உலக சியதி அப்படியிருக்கும் பொழுது அவன் சொல்வதில் தவறும் குற்றங்குறையும் கண்டு பிடிக்க நாம் யார்?

— ஸ்ரீ கந்தர்வ முத்திய லிபிதிக் கவந

பருத்தி தூல்களுக்குப் பிரதான ஸ்தாபனம்

மதுரை மில்ஸ் கம்பெனி லிட்.

போன்: 250 (4 லைன்) மதுரை தந்தி: "ஹார்வி"

மதுரை - தூத்துக்குடி - அம்பாசமுத்திரம்

5,00,000 துற்கும் கதீர்கள் - நெம்பர் 80 வரை தூல்கள்

எங்களுடைய விசேஷமான தூல்கள்

கைத்தறி, மில் தறி, பின்னல் தறிகளுக்கேற்ற சகலவிதமான ஒற்றை, இரட்டை, மடக்கு காரிக்கன் தூல்கள்

நாங்கள் நூற்பதைத் தவிர நெய்வதில்லை

○○○

மானேஜர்கள்

ஏ. & எப். ஹார்வி லிமிடெட்

போன்: 420 (4 Lines) மதுரை தந்தி: "ஹார்வி"

இருமலும் முச்சுத் திணறலுமுடைய ஆஸ்த்மா, பிரோங்கைட்டிஸ் 3 நிமிஷங்களில் ஒழியும்

உங்களுக்கு ஆஸ்த்மா அல்லது பிரோங்கைட்டிஸ் மிகக் கடுமையாகி, முச்சுத் திணறி, தூக்கமின்றி நவிக்கிறீர்களா? உங்கள் வியாதி எவ்வளவு நாள்பட்டதாயினும் சரி, மெண்டாகோ (Mendaco) புதிய நம்பிக்கையளிக்கும். மயக்க மருந்து, புகை, இஞ்செக்ஷன், ஆடமைஸர் ஒன்றும் தேவையில்லை. குடியிற்ற இரண்டு மெண்டாகோ (Mendaco) வில்லைகளை போஜனத்துடன் உட்கொள்ளுங்கள் போதும். மெண்டாகோ (Mendaco) ரத்தத்துடன் பரவி மூன்று நிமிஷத்தில் திணறலுக்குக் காரணமான கபத்தைக் கரைத்து அகற்றி, சுவாசத்தை எருவாக்கி, முதலிரவிலேயே சுக நித்திரை வரச் செய்யும். சீக்கிரத்தில் இளமையும், வலுவும் பெறுவீர்கள்!

இரண்டு வருடங்களாக ஆஸ்த்மா இல்லை

ஸ்ரீ ஜே. ஆர். எடையில் 40 பவுண்டு குறைந்து, இருமலும் திணறலும் பிரதி இரவிலும் தூக்கத்தைக் கலைத்து, முடிவில் சாவையே எதிர்பார்த்திருந்தார். மெண்டாகோ (Mendaco) முதல் இரவிலேயே ஆஸ்த்மா இழுப்பை நீறுத்தியது—பின்னர் தேய் வரவேயில்லை.

பணம் வாயில் உத்தீரவாதம்

மெண்டாகோ (Mendaco) முதல் டோஸே ஆஸ்த்மாவின் விளைவுகளை ஒழிக்க இயற்கையுடன் உதவுகிறது. பயன் இல்லையெல், காசிப் பெட்டியைத் திருப்பி, முழு விலையையும் திரும்பப்

Mendaco

மெண்டாகோ

பெறலாம். இந்த உத்தரவாதம் உங்களுக்கு கான பாதுகாப்பு.

★ ஆஸ்த்மா ★ பிரோங்கைட்டிஸ் ★ குளிர் ஜூம் இவைகளை ஒழிக்கிறது

தமிழ்க் கொஞ்சியம்

26. ஐயோ, நடந்தா போனா!

ஆங்கிலேயர்கள் நமக்குக் காகிதத்திலுள்ள எழுத்தை வாசிக்கக் கண்ணடிகள் அனுப்புகிறார்கள். ஆனால் கவியை அனுபவித்து வாசிக்க ஒருவிதமான கண்ணடியும் அனுப்பவில்லை.

ஏதோ சில விமரிசனங்கள் எழுதுகிறார்கள். அதெல்லாம் நமக்குக் கோணல்ப் பார்வையைத்தான் கொடுத்து விடும். கவியை அனுபவிக்கிற காரியம் அவர்களிடம் இல்லையோ என்று சொல்லத் தோன்றும்.

கவியை எடுத்துப் பேசும்போது அனேகமாய் 'இந்த விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டார், பாருங்கள்' என்று நம்மை வியக்கத் தூண்டுகிற காரியமாய்த்தான் இருக்கும். கவியென்றால் விஷயம் அல்ல, உணர்ச்சியும் பாஷையும் தாளும் போட்டுக் கூத்தாடி நடனமாடுகிற காரியம் அல்லவா என்று கருதுவது இல்லை. ஏதோ கடைசியில் கவிப்பண்பு இதில் இருக்கிறது என்று இழுத்த வாக்கில்ச் சொல்லி விட்டுப் போய் விடுவார்கள்.

ஆனாலும் மேல் நாட்டுக் கலைஞர்கள்—(சிற்ப, சித்திரக் கலைஞர்கள்) கலையின் உண்மைத் தத்துவத்தைக்கண்டு அதோடு ஒட்டி வந்திருக்கிறார்கள்.

மதுக் கிண்ணம் ஒன்றை அனுபவிக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். கடைசல்க் கால்களிலும் சட்டங்களிலும் அந்தக் கிண்ணத்தையே நீட்டியும் குறுக்கியும் உருவம் கொடுத்து அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அப்படியேதான் "லிலி" புஷ்பத்தின் உருவத்தில் ஈடுபட்டும் புதுப்புது உருவத்தைக் கொடுத்து அனுபவிப்பார்கள். அந்த பேத உருவங்களுக்குள்ளே ஒரு ஆனந்த உணர்ச்சி இருக்கிறது என்பது தெரிய வரும்.

ஆனந்த உணர்ச்சிக்கு அடிப்படையான வஸ்துவை 'மோட்டிப்' (Motif) என்று சொல்லுவார்கள். மோட்டிபுகள் பல வேண்டாம், சிலவே போதும்.

அப்படியேதான் நம்முடைய கலைஞர்களும் கைப்பிடி சுவர்கள் (வாசல்ப் படிக்கு) கட்டில்க் கால்கள் தூண்களின் வளைவுகள் எல்லாவற்றிலும் யானைத் துதிகையை 'மோட்டிபா'க வைத்து அனுபவிக்கக் காண்கிறோம். தாமரைப்பூ, வாழைப்பூ எல்லாம் மோட்டிபுகள். மோட்டிபுகளை வளைத்து வளைத்துக் கையாளுவதில்ச் சோர்வு ஏதும் கிடையாது நம்மவர்களுக்கு.

அழகுதான் இருக்கிறதே துதிகையில், தாமரை இதழில், வாழைக் குளையில், அது போதும். அந்த அழகு ஒரு நாளும் நைந்து பழசாகப் போகாது.

கலையில் மோட்டிபு இருப்பது போல கவிக்கும் மோட்டிபுகள் உண்டு. அதைத் துறை என்று சொல்லுவார்கள் நம்மவர்கள்.

ஒரு துறையைப் பார்க்கலாம்:

தாயை விட்டு விட்டு அனளுக்குத் தெரியாமல் ஒரு பெண் ஒரு இளைஞனோடு எங்கேயோ போய் விட்டாள்.

விடிந்தது, பெண்ணைக் காணவில்லை. எங்கெல்லாமோ தேடினாள் தாய். கடைசியாக ஒரு வழிப்போக்கன் வந்து, "பெண்ணையும் இளைஞனையும் கண்டேன். மத்தியான வெய்யில், பாலை நிலம், ரொம்ப ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு நடந்து போகிறாள்" என்று சொல்லுகிறாள். பெண்ணின் கஷ்டத்தை நினைத்துப் புண்ணாய் உடைகிறது தாயுள்ளம். ஒழுங்கு தவறிப் போன காரியம் தாயுள்ளத்தைப் பாதிக்கவே இல்லை. இதுதான் துறை — மோட்டிபு.

இந்தத் துறையைச் சில கவிஞர்கள் ரொம்ப ரொம்ப அனுபவித்த அழகாய்ப் பாடி யிருக்கிறார்கள். ஒரே விஷயந்தானே ஆயிரக் கணக்கான வருஷமாக அற்புதமான கவிகளை உண்டாக்கி நமக்குத் தந்திருக்கிறது. (இப்போதுள்ளவர்கள்—'ஏன் லாரி வேறு விஷயம் இல்லாமலா போயிற்று' என்று முகத்தைச் சுளிக்கலாம். கலையோ கவியோ இவைகளின் மர்மம் இன்னது என்று கவனிக்க நேரம் இல்லை.)

இனி வரலாம் தமிழுக்கும் பாடலுக்கும், சிருஷ்டி தத்துவத்துக்கும்.

பொய்யா மொழிப் புலவர் தமிழின் ரஸத்தைக் கண்ட புலவர். தஞ்சை வாணன் என்ற சோழ மன்னனோடு சதா உறவாடிக் கொண்டிருப்பவர், தஞ்சை வாணனும் தமிழின் ரஸத்தைக் கண்டவன், இருவருமாகத் தமிழ்ப்

சமீபத்தில் ஸ்ரீ திருப்புகழ் மணி அவர்களின் பஜனை புது டி.வி. கணை மந்திரத்தில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. திருப்புகழ் மணி அவர்கள் கையில் தாளத்துடன் கணீரென்று பஜனை செய்யும் காட்சியைப் படத்தில் காணலாம்.

பாடல்களை வெறிகொண்டு அனுபவித்துக் கொண் டிருப்பவர்கள். நேரம் போகிறது தெரியாது அவர்களுக்கு,

சில வேளைகளில் ரஸமான போட்டியில் இறங்கி விடுவார்கள். அழகாய்ப் பாட்டுகள் வந்து விட்டால் போச்சு காரியம். அரண்மனை அமார்க்களந்தான்.

பாலை வனத்தில் பெண் நடந்துபோன விஷயத்தில்த் தாய்க்குண்டான துன்பந்தான் துறை. (மோட்டிபு)

தஞ்சை வாணன் பாட ஆரம்பித்தான். தாயின் ஏக்கர்தான் விஷயம்.

விழுந்துளி அந்தரத்தே
வெந்துபோம்,— விழின்
எழுந்து சுடர்க்கும்என்(று)
ஏங்கி—

ஒரு ரீர்மேகம் அந்தப் பாலைவனத்தின் மேலே வானில்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது. மழைத் துளி என்று விழுந்தால் ஆகாயத்திலுள்ள வெப்பத்தினாலேயே வெந்து ஆவியாய்ப் போய் விடும். கீழே விழ நேர்ந்து விட்டாலோ தொலைந்தது காரியம். பாலைவின் மரங்கள் எரிந்து கொண்டிருக்கும். அந்தச் சுவாலை மேலே எவ்வி மழைத் துளியை அப்படியே சுட்டுப் பொசுக்கி விடும். பின்னே என்ன செய்கிறது?

விழுந்துளி அந்தரத்தே
வெந்துபோம்,—விழின்
எழுந்து சுடர்க்கும்என்(று)
ஏங்கிச்—செழுங்கொண்டல்

பெய்யாத கானகத்துப்
பெய்வினையும் போயினளே
பொய்யா மொழிபகைஞர்
போல்.

அரசர்களுக்குத் தோற்றுப் போனவர்கள் உயிர் தப்புவதற்கு, மனுஷர் நடக்க முடியாத பாலை வனங்களின் வழியாகக் கஷ்டப்பட்டு நடந்து போவார்கள் என்பது ஒரு துறை. இங்கே பொய்யா மொழிப் புலவரை அரசராக உபசரித்திருக்கிறது. எதற்காக? கவி உருவத்துக்காகத்தான், பாவத்துக்காகத் தான்.

பாட்டு வெகு ஜோராய் இருக்கிறது. அடுத்தாற்போல புலவரும் பாடல் பாடுகிறார். அதே துறையில்த்தான்.

பொன்போலும் கள்ளிப்
பொறிபறக்கும் கோடையிலே
என்பேதை செல்லற்(கு)
இயைந்தன்னே—மின்போலும்
மானவேல் வானறகு
மாறாய் தெவ்வர்போம்
கானவேல் முன்ததைக்கும்
காடு.

[மின்போலும் மானவேல்: மின்னல் போல் பிரகாசிக்கும் கோடிய வேல் ஏந்திய; வானறகு மாறாய்: தஞ்சை வானலுக்கு எதிராய் நின்ற; தெவ்வர்: பகைவர்.]

பேஷ், அழகான பாடல். இரண்டு பாடல்களிலும் சோகச் சாயல் தொனிக்கிறது. பாவம் கொண்ட பாடல். அபூர்வமான செல்வம் நமக்கு.

இந்தியாவில் புகழ் பெற்ற பேனா

ஜனங்கள் அதை விரும்புவதின் சில காரணங்கள்

- உறுதியான மிளாஸ்டிக் உடலமைப்பு; நிரந்தர நிறம்.
- காற்றுப் புகாத கோர்வைகள். ஒழுக்காமலிருக்க உத்திரவாதம்.
- இரு பிம்பம் தோய்த்தல், வழவழப்பாக எழுதும். உறுதியாக இருப்பது.
- தயாரிப்பு பூசிய மிளாஸ்டிக் உறுதியான மிளாஸ்டிக்.
- சிக்ரெட்டில் பொருத்தும் முடி.
- தங்க மூலம் பூசிய பூளியின் ஆகிஷிக்கும் சக்தி.
- எழுதும்பொழுது பேனா தானாக அழகாக அமைந்து கொள்வது.
- பொருத்தமாக செய்யப்பட்ட மைகொடுக்கும் மீட்டர் அநி சிக்ரெமாகவும் சிராகவும் எம் கொடுக்கச் செய்வது.
- சிராஸ் மீல் 4 குயாம்.

ஜனங்கள் விரும்புவது
பிளேடோ-66

உழைப்பிற்கும் மதிப்பிற்கும்
மாத்திரே பேனாவின் தயாரிப்பு

பேனாபர விவரங்களுக்கு: -

BEST FOUNTAIN PEN DEPOT, PRINCESS STREET, BOMBAY 2.

TAMIL

3 வாசனைக் கலாரத்னங்கள்

கம் கம் ஜவாஜ் * கம்பால் * கமகர்

அகர்பத்திகள்

டி.எஸ்.சுகந்தாலயா,

வாசனைதிரவிய வியாபாரிகள், பெங்களூர்-2

பற போயற்று!

கொள்கைகள்

பஸ் புறப்பட இன்னும் பதிலாகத் தாமதமாக இருந்தன. நான் வெளியே உலாவிக்கொண்டிருக்கேன். என் கவனமெல்லாம் பிரயாணிகளுக்காகப் போடப்பட்டிருந்த பஞ்சியில் உட்கார்ந்திருந்த அந்த கந்தர உருவத்திடம்தான் வயித்திருந்தது. அந்த உருவத்தின் கவர்ச்சி என் கருத்தைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் வெளியில் வீசிக் கொண்டிருந்த ஊதல் காற்றுக்கூட என்னைப் பாதிக்கவில்லை.

அவளுக்குப் பதிலெட்டு வயதுக்கு மேல் இருக்காது. ஓடிய ஓடியக் கொடிபோல இருந்தாள். உடலோடு ஒட்டினாற்போல அவள் உடை உடுத்தி இருந்த பாணி சுவாகரிகத்தின் முற்போக்காக இருந்தது. செக்கச் சிவந்த மேனி இல்லா விட்டாலும் உள்ளத்தைக் கிறக்க வைக்கும் அழக அவனிடம் வளர்க்கிறிருந்தது. பிரயாணத்தினால் தாறுமாறாகக் கலங்கி கிடந்த உந்தலும் கூட அவளுக்கு அழகாகத்தான் இருந்தது. அவள் பரிசுவை இரண்டொரு தடவை என்மீது பட்டு நகர்த்தபோது அந்தக் கண்களின் அழகு என் உள்ளத் துடிப்பை அதிகமாக்கி விட்டது.

எனக்கு அவளோடு பேச வேண்டும் போல இருந்தது. காரணம், அந்தப் பஸ் வரிசையை அருகில் இருந்து ரசிக்கலாமே என்பதுதான். ஆனால் எப்படிப் பேசுவது? அவ்வளவு தூரத்துக்கு மேல் காட்டு நாகரிகம் நம் காட்டில் பரவவில்லையே! அவளைக் கவனிப்பதை எங்கே அவள் தவறாக நினைத்து விடுவாளோ என்று பயித்து நாகரிகமாக நடந்து கொண்டேன்.

பிரயாணிகள் ஒய்வொருவராகப் பஸ்ஸுக்குள் போய் அடைந்த கொண்டிருந்தார்கள். டிரைவர் கூடத் தன் ஆசனத்தில் போய் உட்கார்ந்துவிட்டான். அந்த அழகியும் ஒய்வாரமாக நடந்து பஸ்ஸில் ஏறப்போனான்.

"ஏற்றுக்க, சரி! நேரமாயிடுச்சு! கிளம்ப வேண்டியதுதான். அண்ணே, வண்டியை எடுங்க!" என்று சொல்லி விட்டுக் கையெழுத்துப் போடப் போனான் கண்டக்டர்.

நான் பஸ்ஸில் ஏறினேன். எல்லா வீட்டிலும் பிரயாணிகள் சௌகரியமாக உட்கார்ந்துவிட்டார்கள்.

ஒரே ஒரு இடத்தான் காலியாக இருந்தது. அதைப் பார்த்த போது என் உடலில் ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது. காரணம், இரண்டு பேர் உட்காரக்கூடிய அந்த வீட்டில் அந்த அழகி மட்டும்தான் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவள் பெண் என்பதற்காக அவள் அருகில் யாரும் உட்காரத் துணியவில்லை. கடைசியாக ஏறின எனக்கு அதைத் தவிர வேறு இடமில்லை. அவளுக்கு அருகில் போய் உட்கார்ச் சொல்வதற்கு அந்த வண்டியில் வேறு பெண் பிரயாணிகளும் இல்லை. எனவே, தாளம் போடும் உள்ளத்துடன் அவள் அருகில் போனேன்.

"நான் இங்கே உட்காருவதினால் உங்களுக்குக் கஷ்டமொன்று மில்லையே!" என்றேன் தயங்கிய படி. குரலை இனிமையாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் பட்ட பாடு வியர்த்த மாயிற்று. அந்தப் பெண் தன் கருவியை விழிகளைத் திருப்பி என்னை முன்னால் பார்த்தாள் போலப் பார்த்தாள். மறு விசாடி அவள் தாமரை விழிகள் மலர்ந்தன.

"ஒரு கஷ்டமும் இல்லை! நீங்கள் உட்காரலாம்!" என்று இனிமையாகச் சொல்லி விட்டுப் பஸ்ஸின் கவர் ஓரமாக ஒதுங்கிக் கொண்டாள். நான் உட்கார்ந்து கொண்டேன். பாழும் கெளுக்கமட்டும் பட படவென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. என் துணிவு யார் பிரமிப்பையாவது தூண்டிவிட்டிருக்கிறதா என்று அறிந்து கொண்டுவதற்காக அந்தப் பஸ்ஸைச் சுற்றினும் ஒருமுறை பார்வையை ஓடவிட்டேன். எங்களைச் சில ஜோடிக் கண்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அவை குதுவாது ஏறாத வெருளிக் கண்கள். அந்தப் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்தவர்களில் முக்கால்வாசிப் பேர் கிராமத்து மக்கள்; ஏழைகள். கோட்டும் தலைப்பாசையுமாக ஐம்பது வயதை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவர்தான் இருந்தார். அவர் ஒருவர்தான் பட்டணவாசி. அவரும் திரும்பிப் பார்த்து விட்டுத் தன் குடும்ப விவாரத்தில் லயிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

கமாள குழுவில் என் உற்சாகத்தின் கரையை உடைத்து விட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அவள் ஓடும் மரங்களில் தன் பார்வையைச் சிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் புடவைத் தலைப்பு காற்றில் பட்டபட்டுக் கொண்டிருந்தது, என் உள்ளத்தைப் போல. கலைந்து பறந்த கருங் குழல் அவள் முகத்திலே விழுந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. வெகு கரோமாக மூச்சே விடாதது போல எனக்கு ஒரு பிரமை ஏற்பட்டது. ஒரு நீண்ட பெரு மூச்சை இழுத்து விட்டேன். என் உடல் செட்டியாகி அருகில் உட்கார்க்கிறுக்கும் கனவுக் கடலிலே மிதக்க ஆரம்பித்தது.

ஒரு திருப்பம். 'ட'போல வளைந்து கெளரித்து நீண்டு கிடந்தது பாதை. டிரைவர் காரைத் திருப்பி ஓடித்த வேகத்தில் தலைக்கு மேலே உள்ள சாமான் வைக்கும் வலியிலிருந்து ஒரு சின்ன பெட்டி உருண்டு என் தலையிலே விழுந்து என் கனவை வலியாக்கி உணர்த்திற்று. என்னை அறியாமல் என்னைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் உள் ஞானர்வு, 'அம்மாடி' என்ற வார்த்தைகளை என் வாய் மூலம் உதிர வைத்து விட்டது.

அடுத்த விநாடி அந்தக் கருவண்டுக் கண்ணின் குரல்தான் என் காதில் ஒலித்தது. "மன்னிக்கணும். அந்தப் பெட்டி தவறித் தங்கள் மேல் விழுந்து விட்டதற்காக மன்னிக்க வேண்டும்" என்று. வெட்கம் சிலக்க வைத்த கன்னக் கதுப்பிலே சிரிப்பு முழி பறித்திருந்தது. வலியை மறந்து தலையைத் தேய்த்துக் கொண்டே நானும் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தேன்.

"பரவாயில்லை! பஸ் திரும்பிய வேகத்திலே பெட்டி தவறி விழுந்தவிட்டது. அதில் தங்கள் தலையு ஒன்றுமில்லையே!" என்று சொல்லிக் கொண்டே பெட்டியை எடுத்து மறுபடியும் அதே இடத்தில் வைத்தேன். இந்தச் சிறிய சிகழ்ச்சியினால் அவளுக்கும் எனக்கும் இடையே இருந்த அசாதாரணம் மாறிக் கஜையாக ஏற்பட்டது.

விரப்பாக ஆடாமல் திரும்பாமல் இருந்தவள் தவண்டு என்னைப்பார்த்துப் பேச ஆரம்பித்தாள்.

பேசினான் - முத்துப் பல் தெரியப் பேசினான். பேச்சிலே இனிமையையும் சிரிப்பையும் குழைத்துக் கொண்டு பேசினான்.

அவள் படித்த பெண். காள் போக வேண்டிய காலுக்குப் பத்து மைல் முன்னால் உள்ள ஊரில் இறங்கப் போகிறாள் என்பதையும் அவள் தன் அத்தை வீட்டுக்குப் போகிறாள் என்பதையும் அவள் பேசக் மூலம் அறிந்து கொண்டேன். அதுமட்டு மில்லை. அவளுக்குத் தக்காளி ரசம் என்றால் ரொம்பப் பிடிக்கும் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டேன். தலையில் விண் விண் என்று வலிதெறித்துக் கொண்டிருந்தாலும் இவ்வளவு கஜமாக நாங்கள் பேசிக்கொள்ளு மனவீற்று எங்களைக் கொண்டு வைத்த அந்தப் பெட்டியை மனமார வாழ்த்தினேன்.

அவள் பேசப் பேச, சிரிக்கச் சிரிக்க என் சிந்தை தளர்ந்தது. அந்த அழகை என் சொந்தமாகிக் கொள்ள விரும்பிற்று என் உள்ளம். அவள் குடும்பம் சாதாரணக் குடும்பம்தான். அவளுக்குத் தாயார் தகப்பனார் கிடையாது. ஏழை அத்தை தான் அவளை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. தன்னை முன்னுக்குக் கொண்டு வந்த அத்தைக்குச் சம்பாதித்துப் போட நினைத்து ஒரு வருஷமாகச் சென்னைவில் ஒரு ஆபீசில் உத்தியோகம் பார்த்து வந்தான். இப்போது பட்டினத்துப் பகட்டில் வெறுப்புக் கொண்டு அத்தைவிடமே

திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். அவள் சொல்லாத சில விஷயங்களைக் கேட்க வேண்டுமென்று துடித்தது மனம். அவளுக்கு இன்னும் மனமாகவில்லை என்பதைக் கழுத்தைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு விட்டேன்.

கிரிப்பு நினைவைச் சூறையாடிக் கொண்டு கனவேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. என் கெஞ்சினும் சிந்தனைப் புழுதிப்படித்து கொண்டிருந்தது.

"அத்தை ஊரில் தங்களுக்கு வரன் பார்த்து வச்சிருக்காளாக்கும்!" என்றேன் ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புடன், அவள் முகத்தில் ஏற்படும் மாறுதல்களை உன்ளிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டே.

"வரனா..." - அவள் என்னைப் பார்த்தாள். அவள் உதட்டின் வர்ணம் கன்னத்தில் ஏறிக் கண்களிலே ஒரு ஒளியையும் உண்டாக்கிவிட்டது. "அப்படி எல்லாம் ஒன்றுமில்லை" என்றதும் அவள் தலை குனிந்து கொண்டாள்.

"கீங்கள் அப்படித்தான் சொல்லீர்கள். வீட்டுக்குப் போனதும் அத்தை உங்களிடம் அந்தப் பேச்சைத்தான் எடுக்கப் போகிறார், பாருங்கள்!" என்றோன் கேவியாகச் சிரித்துக் கொண்டே. ரொம்பக் கெட்டிக்காரத்தனமாகப் பேசி விட்டதாக என் நினைப்பு.

"அதில் தவறொன்று மில்லையே! என்னை வளர்த்து முன்னுக்குக் கொண்டு வந்தவன் காள் கமமாக வாழ்வதைப் பார்க்க ஆசைப்படுவது இயற்கைதானே!" அவள் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசவில்லை. வெளியே பார்த்தபடி இதைச் சொன்னாள்.

சட்டென்று காள் நின்றது. ஒரு ஊரின் எல்லை யிலே நாங்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தோம். மாலை வெய்யில் அவளைப் பொன்னுக்கிக்கொண்டிருந்தது.

"பத்து நிமிஷம் நிற்கும், சார்! காப்பி சாப்பிடறவங்க சாப்பிடலாம்" என்று உத்தரவு போட்டுவிட்டுக் கீழே இறங்கினான் டிரைவர்.

"வாருங்கள், காப்பி சாப்பிடலாம்!" என்று அவளை நான் அழைத்தேன். "வேண்டாம்" என்றுள் அவள். ஆனால் நான் விடவில்லை. கீழே இறங்கி நின்று கொண்டிருந்த அவள் முன் காப்பியை சீட்டினேன். உபசாரமாக மறுத்தபடி வாய்க்கிட்டுக் கொண்டாள். கெற்றியில் படிந்திருந்த கருள் கூந்தலை ஒதுக்கி விட்டபடி என்னைப் பார்த்தாள். நான் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே காப்பி குடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவளுடைய அந்தப் பார்வை என்னை என்னவோ செய்தது.

"உங்கள் பெயர் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலேயே நாம் இவ்வளவு நண்பர்களாகி விட்டோமே!" என்றுள். நான் என் பெயரைச் சொன்னேன். அவள் தன் பெயரைச் சொன்னாள். 'சரிலா!' அழகான பெயர்தான் என்று ஆமோதித்தது என் மனம்.

நான் தோட்டலில் டம்ளரைக் கொடுத்து விட்டு வந்தபோது சரிலா அருகில் இருந்த கடையில் நின்று கொண்டிருந்தாள். அது ஒரு பொம்மைக் கடை. விதவிதமான பொம்மைகள் அழகாக இருந்தன. "என் அத்தை பெண்ராஜிக்கு வாங்கலாம்னு பார்த்தேன்" என்று சொன்னவள் அனுப்புடன், "ஒன்றும் வேண்டாம்" என்று கூறித் திரும்பி வந்து விட்டாள்.

உடனே என் கை பரிஸை எடுத்தது. அதில் உள்ள ஆஸ்திரேலியா காலு ரூபாயும் சில்லறை யுந்தான் என்று தெரிந்திருந்தும் கடைக்காரனிடம் ஒரு பொம்மையை எடுத்து விலை பேசினேன். 'ஒன்றை கால் ரூபாய் கொடுத்து அந்தப் பொம்மையை' வாங்கிக்கொண்டு காரில் ஏறினேன். அது ஒரு அழகான பொம்மை. ஒரு பெண் கையில் பெட்டியுடன் சிற்பது போல இருந்தது. அதுவும் சரிலா போலவே இருந்தது. ஒருவேளை அது என் பிரமையாக இருக்கலாம்!

பொம்மையை அவளிடம் சீட்டினேன். "உங்களுக்கு ஒருவழித் துணை. தனியாகப் பிரயாணம் செய்கிறீர்களே என்று இவளைத் துணைக்கு வாங்கினேன்" என்றேன் சிரித்துக் கொண்டே.

அவள் என்னை வெட்கத்துடன் பார்த்தாள். "நான் ஒன்றும் தனியாகப் பிரயாணம் செய்யவில்லை. ஒரு நண்பருடன் தான் பிரயாணம் செய்கிறேன்" என்றுள். 'அந்தக் குரலிலேதான் எத்தனை கனிவு!

"இதை எதற்கு வாங்கினீர்கள்! வீண் செலவு!" என்று முகத்தைக் கட்டுத்துக் கொண்டாள்.

"ராஜி ரொம்பச் சந்தோஷப் படுவான்" என்றேன். அவள் பேசவில்லை. அந்தப் பொம்மையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இதற்குள் வெளியில் ஏதோ கலாட்டா ஏற்படவே நான் கீழே இறங்கிப் போனேன். சரிலா தனியாக உட்கார்ந்திருந்தாள். டிரைவர் ஹார்ன் அடித்து எங்களை அழைத்த பிறகு தான் அவசர அவசரமாக நான் பஸ்ஸில் வந்து ஏறிக் கொண்டேன். பஸ் நின்றுவிட்டது.

பஸ் மைல்களை விழும்படிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பஸ் பிரயாணத்தை ஒரு இன்பக் கனவென்றே நினைத்தேன். கனவு ஆசைகளைக் கிளப்பி விட்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. சொர்க்கமாக நினைத்து மயங்கிக் கொண்டிருந்த உலகமும் வரவரத் தன் சுய ரூபத்தை எனக்கு உணர்த்த ஆரம்பித்தது!

அந்த அழகி என்னுடைய சீட்டில் கழற்றி வைத்திருந்த கோட்டியில் உட்பாக்கெட்டில் மெதுவாகக் கொஞ்சமும் சலனமின்றித் தன் இடது கையை துழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்ணாடிமூடிய சாய்ந்திருந்த நான் கடைக்கண்ணால் இதைப் பார்த்து விட்டேன். என் நெஞ்சுத் தவிப்பு நின்று பார்த்தது. கனவிலிருந்து விடுபட்டு உன்னிப்பாகப் பார்த்தது உன்னுணர்வு. என் மணிபர்ஸ் 'பாண்டின்' லைட் பாக்கெட்டில் பத்திரமாக இருந்தது. இந்த மாதிரி விஷயங்களில் அனுபவப்பட்டவள் நான்.

நான் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன், மூடிய கண்களின் கீழாக. அவள் கை மெதுவாகக் காலியாக ஏமாற்றத்துடன் மடியில் சேர்க்கிப் போய் விழுந்தது. எனக்கு அவள் செய்கை புரிந்துவிட்டது. இல்லை, நான் அதற்கு வியாக்கியானம் செய்து கொண்டேன். அந்த அழகிய முகத்தில் ஆத்திரம் தீர ஒரு அறைகொடுக்கலாமா என்று குமுற்றிற்று என் மனசு. சே, சே! என்ன நினைப்பு! அவள் எத்தனை அழகாக இருந்தாளோ, அத்தனை கொடியவளுமாக இருக்கிறாளே! இது என்ன பிழைப்பு! என்ன நாகரிகமாக நாகுக்காகப் பேசினாள்! என் உன்னத்தையே பறி கொடுத்த விட்டுத் தவித்தேனே நான்! என்ன முட்டாள் தனம்! மின்னுலகதெல்லாம் பொன்னில்ல என்பது எத்தனை உண்மை!

அவளைப் போலவே—அவள் என்னை ஏமாற்றியதைப் போலவே—அவளையும் ஏமாற்ற நினைத்தேன். அவள் முயற்சியில் அவள் தோல்வியடைந்து விட்டாள். நாளை ஏன் அந்தச் சுகமான இன்பச் சூழ்நிலையைக் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்! 'பேசாமல் ஒன்றுமே தெரியாதது போல இருந்து விடு' என்றது என் மனம். அவள் பெருமூச்சு விட்டாள். தோல்வியின் தவிப்பாக அது வெளிப்பட்டதாகத் தோன்றியது.

தூரத்தில் கணின் விளக்குகள் கண்ணைச் சிமிட்டி வரவேற்றன. அவள் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்து விட்டது. பஸ் நின்றதும் அவள் கையில் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டாள்.

அவள்:—இரண்டு மணி நேரமாக நான் என்னைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டு இருந்து விட்டேன்.....இவீமே தங்கள் தங்கள்..... என்னைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்!

“நெடுநாட்களாக மிகுந்த முதுகு வலியினால் அவஸ்தைப்பட்டேன். சில நிமிஷங்களே உட்கார்ந்திருந்தபோதிலும், மறுபடி எழுந்து நிற்பதே மிகவும் சிரமமாகியிருந்தது. “க்ரூஷன்” உபயோகித்துக் குணம் அடையும் வரை, உபயோகித்த வேறு மருந்துகள் ஒன்றிலும் குணம் கிடைக்கவில்லை. எனது ஆரோக்யத்துக்கு ஏற்ற சாதனம் பெற்று இப்பொழுது நான் முற்றிலும் ஒரு புதிய ஸ்திரீ யாகிவிட்டது பற்றி சந்தோஷமும் நன்றியறிதலுமுள்ளவளாயிருக்கிறேன்.” —E. J. B.

இடைவிடாத முதுகு வலிக்கு ஒரு பொதுக் காரணம்—முத்திரக் காய்கள் உடலிலுள்ள அசுத்தத்தை வெளியேற்றாமலான இவ்வாறு தொல்லை யுறும்பொழுது “க்ரூஷன்” உட்கொள்ளுங்கள். களைத்துப்போன முத்திரக் காய்கள் அவைகளுக்கு வேண்டிய உதவியை அதனால் பெறுகின்றன. அவை கழிவுபதார்த்தங்களை ஒழுங்காகவும் இயற்கையாகவும் வெளியேற்றும்பொழுது வலியும் கூடவே வெளியேறி விடுகிறது. தினந்தோறும் உட்கொள்ளும் ஒரு சிறு அளவு க்ரூஷன் உங்களது வலிகள் திரும்பவும் வராதென்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

“க்ரூஷன்” உங்கள் ஆரோக்யத்துடனும் சந்தோஷத்துடனும் இருக்க உதவுகிறது.

கப்பல் தலைவர்:—ஏன் மீஸ்டர், நம் கப்பலில் வேலை செய்கிறவர்கள் எல்லோரும் வீவு வாங்கிக் கொண்டு அவரவர் குடும்பத்தைப் பார்த்துவிட்டு வரப் போய் விட்டார்களே! நீங்கள் மாத்திரம் ஏன் போகவில்லை?

கப்பல் ஊழியர்:—எனக்கு வஸ்தவமாகவே உய்யணம் ஆகிவிட்டது!

"மீஸ்டர், மூர்த்தி! நான் வருகிறேன். நீங்கள் போகும் காரியத்தில் உங்களுக்குப் பூரண வெற்றி ஏற்பட வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்" என்று கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

பஸ் நின்று கொண்டிருந்தது. 'உன் ஆசிரியாதம் ஒன்றுத் தேவை யில்லை, போ! உன்னிடமிருந்து தப்பி ஏன் மணியாள் பிழைத்ததே, அதுவே எனக்குப் பெரிய வெற்றிதான்' என்று சொல்லிவிட வேண்டுமென்று என் உதடு துடித்தது. ஆனால் வாய் என்னவோ, "நங்கள் அன்புக்கு என் மனமார்த்த நன்றி!" என்று கூறியது.

நான் ஒரு கீண்ட பெருமூச்சுடன் வீட்டில் இருந்த என் கோட்டை எடுத்த அணிந்து கொண்டேன். அவன் தோற்றத்தைப் போலவே உள்ளமும் நல்லதாக இருந்திருக்கக் கூடாது என்று நினைத்தது என் மனம். 'என்ன பாசாங்கு, எவ்வளவு சாகஸம்!' என்று வெறுப்பை வளர்த்தது உள்ளம். கோட்டைப் போட்டுக் கொண்ட போது உன் பாக்டெட்டில் ஏதோ ஒன்று நெஞ்சிலே உறுத்திற்று. 'நிக்'கென்றது. பரபரப்புடன் விரல்கள் பைக்குள் துழாவின. அடுத்த நிமிஷம் நடுங்கிய விரல்கள் எதையோ வெளியே எடுத்தன. அது வேறொன்றுமில்லை. கோட்டில் ஒரு இரண்டு ரூபாய் கோட்டும், அதனுடன் குண்டுகளையால் குத்தப்பட்டு ஒரு துண்டுக் கடிதமும் இருந்தன. என் நெஞ்சிலிருந்து ரத்தமெல்லாம் தலைக்கு ஏறிக் கணத்து நீன்றது. உள்ளத்தை என்னவோ செய்தது. விளக்கின் அருகில் நகரீந்து அந்தக் கடிதத்தைப் பரபரப்புடன் படித்தேன்.

"மூர்த்தி! நீங்கள் வாங்கிக் கொடுத்த பொருள் மாகக் காக இதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இதனால் உங்கள் அன்பை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பது அந்தமில்லை. முன்பின் பழக்கமில்லாத, ஊருக்குப் புதிதாக வேலைத் தேடிப் போகும் உங்களுக்கு ஒவ்வொரு அணுவும் மிகுந்த மதிப்புடையதாக இருக்கும். என் அந்தைக்குப் பெண் கிடையாது. ராஜி என்கிற பெண்கள். உங்களிடம் இருப்பதெல்லாம் ஐந்தே ரூபாய்தான் என்பது எனக்குத் தெரியும். இதை நான் அகன்மாத்தரகந்தரன் தெரிந்து கொண்டேன். நோட்டீஸ் காரனிடம் நீங்கள் 'இதைத் தவிர வேறு பணமே என்னிடம் கிடையாது' என்று சொல்லி அந்த அழக்கடைத்த நோட்டுக்குச் சமர்தானம்

சொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்கள். நான் அதைக் கவனித்து விட்டதாக நீங்கள் நினைப்பீர்களோ என்றுதான் போம்மைக் கடைக்கு ஒதுங்கினேன். உங்களின் சந்தித்ததிலும் என் பிரயாணத்தைச் சந்தோஷமாக அனுப்பேற்படாமல் செய்து கொள்ள முடிந்தது. அதற்காக உங்களுக்கு நான் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். என் அத்தை எனக்குப் பார்க்கும் வரன் உங்களிடப்போல அன்புள்ள வராகவும் கௌரவமுடன் நடந்து கொள்ளும் பெருந்தன்மை உடையவராகவும் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன் என் உள்ளம்.

தமஸ்காரம். சுரீலா."

மீஸ்டர்:—என் விசாரம்: 5, பாக்கியநாதன் தெரு. எப்போதாவது இத்தப் பக்கம் வந்தால் அவசியம் என் வீட்டுக்கு வரங்கள்.

அப்படியே இடித்து போய் உட்கார்ந்து விட்டேன். என் முதுகெலும்பிலே ஒரு வலி! செ, செ! எத்தனை பெரிய முட்டான் நான்! எவ்வளவு மட்டமாக அவனைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் முடிவு செய்துவிட்டேன்! அவன் ஏமார்க்கு விட்டதாயும் ரொம்ப சாமர்த்தியமாக நாம் நடந்துகொண்டு விட்டதாயும் மணியாள் குடித்தேனே! அவன் என்னை அல்லவா ஏமாற்றி விட்டான்! ஏமாற்ற மட்டுமா செய்தான்! என்னைத் தலை குனிவ வைத்து விட்டானே! காப்பி குடித்த ஊரில் கலாட்டாவை வேடிக்கை பார்க்கக் கீழே இறங்கிச் சென்றிருந்தபோது இதை இவ்வளவு அவசர அவசரமாக எழுதி இருக்கிறேன். இதை என் தோட்டின் உன் பாக்டெட்டில் வைக்க அவன் நியமித்ததை நான் தவறாகக் கற்பனை பண்ணி விட்டேன். இதை நினைக்கவே, என் உள்ளத்தை வேதனை எழிந்தெடுத்தது.

பஸ் புறப்படுவதனால் எழுந்த சத்தம் என் பிரமைவைத் தெளிவித்தது. வெறி பிடித்தவன் போல "நிறுத்து, நிறுத்து!" என்று கத்தியபடி பரபரப்புடன் கைப்பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு கீழே குதிக்கத் தானினைன்.

"சார்! சார்! நீங்கள் அடுத்த ஊருக்கல்ல டிக்கெட் எடுத்திருக்கீய்க!" என்ற கண்டக்டருக்கு நான் பதில் சொல்வதற்குள் பஸ் நின்று விட்டது.

"ஆமாம்...ஆனால் நான் இங்கேயே இறங்கி விடத் தீர்மானித்து விட்டேன்!" என்று கீழே இறங்கினேன் நான்.

"தலைப்பாகை கட்டிய ஆசாமி கண்டக்டரிடம் திரும்பி, "எதையாவது அந்தப் பெண்ணிடம் பறி கொடுத்திருப்பான், பாயன்!" என்று கேலியாகச் சிரித்துக்கொண்டு, நான் கடிதத்தைப் படித்த விட்டுத் திகைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்ததை அவர் பார்த்திருக்க வேண்டும். கண்டக்டர் 'ரைட்' கொடுத்துக் கொண்டே மீசை நெளிய ஒருமாதிரியாகச் சிரித்தான்.

"ஆம். அந்தப் பெண்ணிடம் நான் பறி கொடுத்த விட்டேன்தான். வேறு எதைமும்; என் உள்ளத்தையே பறி கொடுத்து விட்டேன்!" என்று எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு நடக்கிறேன்.

ரஸ்தாவில் மிழுக்கிட்டு நின்ற மின்சார விளக்குகள் என்னைப் பார்க்கும் கண் சிமிட்டின.

'என் அத்தை எனக்குப் பார்க்கும் வரன் உங்களைப் போல' என்று கலீலா கொஞ்சிக் கொஞ்சிக் சொல்வது போல இருந்தது என் காதுகளில். 'ஏன்!' அது நானாகவே இருந்துவிட்டால்...! என்று கேட்டுக் கொண்டே நடக்கிறேன். கலையிலே புதிய தெம்பும் உற்சாகமும் ஓடி வந்து ஓட்டிக்கொண்டன.

நம்பர் 5, பாக்கியநாதன் தெருவை நோக்கி என் கால்கள் வெருவேகமாக விரைந்தன.

இரும்புத் திரை

ஜெயமணி

பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் இருக்கிறாரே, அவரைப் போல் பல துறைகளிலும் மேதாவியாக இருப்பவர்களின் தொகை இந்த உலகில் அரை டஜனுக்கு மேல் இருக்க முடியாது. ராஜ தந்திரத்திலும், பேச்சு, எழுத்து வன்மையிலும் உலகப் பிரசித்தி பெற்று விளங்கும் சர்ச்சில் புதிய புதிய அடைமொழிகளைச் சிருஷ்டிப்பதிலும் குரராகத் திகழ்கிறார். அவர் கண்டுபிடித்த அடைமொழிகளில் பல உலக நாடுகள் எங்கும் புகழ் பெற்றிருக்கின்றன.

'இரும்புத் திரை' Iron curtain என்ற அடைமொழி இன்று உலகம் எங்கும் அடிபடுகின்றது அல்லவா? அதை முதன் முதலாகக் கண்டுபிடித்து உபயோகித்தவர் சர்ச்சில்தான்! ஐரோப்பாவில் உள்ள பல நாடுகளிலும் இப்போது ரஷ்யாவின் ஆதிக்கமும் செல்வாக்கும் மேலோங்கி நிற்கின்றன; முக்கியமாக அல்பேனியா, பர்கேரியா, ருமேனியா, ஹங்கேரி, செக்கோஸ்லவேகியா, கிழக்கு ஜெர்மனி, போலந்து, லிதுவேனியா, வாட் வியா, எஸ்டோனியோ முதலிய தேசங்களைச் சுற்றி ரஷ்யா இரும்புத் திரை போட்டிருக்கிறது; அந்த நாடுகளில் உள்ள நாடை பெறுகின்றது என்பதே வெளி உலகத்துக்குத் தெரிவதில்லை; அந்த நாடுகள் பெயரளவில் சுதந்திர நாடுகள் என்றாலும், அவை ரஷ்யாவின் கைப் பொம்மைகளாக இருந்து வருகின்றன என்று ஐரோப்பிய, அமெரிக்க ராஜ தந்திரிகள் கூறுகின்றனர்.

எனவே, இந்த இதழிலிருந்து இரும்புத் திரைக்கு உட்பட்ட மேற்படி நாடுகளின் வரலாறுகளைத் தொடர்ச்சியாகக் கவனிப்போம். யூகோஸ்லவேவியா நாடும் முதலில் இரும்புத் திரைக்கு உட்பட்டதாக இருந்தது. ஆனால் அந்த நாட்டின் சர்வாதிகாரி மார்க்ஷல் டிட் டோவின் தலைமையில் அது பிறகு பிய்த்துக் கொண்டு விட்டது; ரஷ்யாவின் தொடர்பைக் கத்தரித்துக் கொண்டு விட்டது.

அவ்வாறாக, மூன்று வட்சம் சதுரமைல் களுக்கு உட்பட்ட பிரதேசங்களில் உள்ள மூன்று கோடி மக்கள் சுதந்திரமின்றி ரஷ்யாவின் அடிமைகளாக இருந்து வருகிறார்கள் என்று அமெரிக்கப் பேராசிரியர் ஒருவர் கணக்கிட்டுக் கூறுகிறார்.

மேற்படி ஆசிரியர், சீனா முதலிய நாடுகளைத் தமது கணக்கில் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் அமெரிக்க ஐனாதிபதி ஜெனரல் ஐசன் ஹோவர் சில தினங்களுக்கு முன்

நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தில் என்ன பது கோடி மக்கள் ரஷ்யாவின் னுடைய ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார்.

இவ்விதமாக ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் ரஷ்யாவின் செல்வாக்கு வியாபித்திருப்பது பிரிட்டன், அமெரிக்கா முதலிய வல்லரசுகளுக்குக் கலக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது.

நிலப் பரப்பிலும் ஐனத் தொகையிலும் உலகிலேயே பெரிய தேசமான சீனாவில் ரஷ்யா மறைமுகமாக ஆதிக்கம் செலுத்தி வருவதுடன் திருப்தி அடையவில்லை; ஐப்பான் தேசத்திலும் தன் வலையை வீச இரகசியமாக முயற்சித்து வருகிறது என்றும் பிரிட்டிஷ், அமெரிக்க ராஜ தந்திரிகள் அடிக்கடி கூறி வருகின்றனர்.

இந்தப் புகார்களுக்குக் கெல்லாம் ரஷ்ய சர்க்கார் அளிக்கும் பதில் என்ன தெரியுமா? "மேற்படி நாடுகளைச் சுற்றி இரும்புத் திரை போடப்பட்டிருப்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்த இரும்புத் திரை அந்த நாடுகளின் இரும்புக் கவசமாக, அவைகளுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கின்றன. அந்த நாடுகளிலிருந்தும் ரஷ்யாவிலிருந்தும் அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ் ஒற்றர்கள் அரசியல், இராணுவ கேந்திர இரகசியங்களை அறிந்து சென்று, அவற்றை மேற்படி நாடுகளுக்கு விரோதமாக உபயோகிக்காமல் இருப்பதற்காகவே இரும்புத் திரை போடப்பட்டிருக்கிறது" என்று ரஷ்யா கூறுகிறது.

அது எப்படியாயினும் இன்று ஐரோப்பா கண்டம் இரண்டாகப் பிரிந்து நிற்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதில் ஒரு பகுதி பிரிட்டிஷ், அமெரிக்கர்கள் கட்சியில் இருந்து வருகிறது. மற்றொரு பகுதியில் ரஷ்யாவின் ஆதிக்கம் நிலவி வருகிறது.

அதாவது தெற்கே கருங்கடலிலிருந்து வடக்கே ஆர்ட்டிக் சமுத்திரம் வரையில் சுமார் மூவாயிரத்து ஐந்து மைல் தூரத்துக்கு ரஷ்யாவின் 'இரும்புத் திரை' வியாபித்திருக்கிறது எனலாம்.

மேற்படி இரும்புத் திரையையும் அதற்கு உட்பட்டுள்ள நாடுகளையும் அடுத்தப் பக்கத்தில் பிரகரமாகியுள்ள படத்தில் காணலாம். ஜெர்மனியின் பிரசித்திபெற்ற தலை நகரான பெர்லின்கூட இரும்புத் திரைக்கு உட்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

இன்றுள்ள நிலைமையில் கோரியா போர் நீன்று சமாதானம் ஏற்பட்டாலும், மத்திய கேந்திர நாடுகளில் எழுந்துள்ள கோர் தனிப்பு அடங்கிலும் கூட உலக சமாதானம் ஏற்படும் என்று நம்புவதற்கில்லை.

ஐரோப்பாவில் போடப்பட்டுள்ள இரும்புத் திரை அகன்று, சுதந்திர ஐரோப்பிய நாடுகளின் அரசியல் விவகாரங்களில் பிரிட்

திது பிரக்கியாசி பெற்றது
உலக மார்க்
அசல் ஷண்முகம்
பட்டணம் பொடி

ORIGINAL SHUNMUGAM
SNUFF (ESTD 1859) CO.
 P. B. NO. 140 MADRAS-1

₹ 1,000

வரை கையெழுத்தின்
 பேரில் கடன் கொடுக்கப்-
 பரும். அநேகருக்கு
 இம்மாதிரி உதவியுள்ளோம்.
 வீரங்களுக்கு ஆங்கில-
 த்தில் எழுதவும்:

NATIONAL FINANCE CORPORATION
BORIVLI • BOMBAY.

புண்படுத்தும்
 உஷ்ணத்தின்
 தொல்லை ஒழிக்க

கால்கேட் பிரிக்லி ஹீட் பவுடரை உபயோகிப்பவர்கள் அதில் சேர்ந்துள்ள அற்புதமான சக்தி வாங்கி ஒரு பொருள்

1. புண்படுத்தும் உஷ்ணத்தால் அரிச்சல எற்படாமல் தடுக்கிறது; எற்பட்டாலும் உடனே குணப் படுத்துகிறது
2. எருமத்திற்கு இதழும் குளிர்ச்சியும் அளிக்கிறது
3. குழந்தைகள், பேசிகளுக்குக்கூட பந்திரமானது, பயன் தருவது!

கால்கேட்

பிரிக்லி ஹீட் பவுடர்

இன்றே ஒரு டப்பா வாங்கி நானையே இதம் பெறுக!

துணை போனவன்

கடகம்

கண்ணப்பன் சொல்லுகிறார்:—

1952 கழிந்து போய் விட்டது. புத்தாண்டும் பிறந்தது; அத்துடன் தையும் பிறந்தது; எனக்கு வழியும் பிறந்தது.

சென்ற ஜனவரிக்கு முந்திய ஜனவரி நல்ல மாதம். அதை நான் மறக்க முடியாது. என் வாழ்வுக்கு ஒரு இன்பப் பாதையை வகுத்துத் தந்த அதை நான் மறக்க முடியாது. என் வாழ்வுக்கு ஒரு இன்பப் பாதையை வகுத்துத் தந்த அதை நான் எப்படி மறக்க முடியும்?

வெள்ளையர் ஆட்சியினின்று விடுபட்ட பாரத தேசம் கோடி கோடி வருஷங்கள் சுதந்திர நாடாக யிருக்கட்டும். வயது வந்தோர்களுக்குமிருக்கும் வாக்குரிமையும் அப்படியே கீழே காலம் இருந்து வரட்டும். என்னைப் போன்ற கட்டைப் பிரம்மச்சாரிகள் தங்கள் வாழ்க்கைத் துணைவியைத் தேர்ந்தெடுக்கப் புதுப்புது வழிகளிலே உதவி புரிந்து கொண்டிருக்கட்டும்!

எங்கோ வடக்கேயும், தெற்கேயும் தொலை தூர ஜில்லாக்களில் பிறந்து வளர்ந்து. முன்பின் பார்த்தறியாத நானும், அவளும் ஒரு நாள் சந்தித்தோம் என்றால். அது அந்த ஜனவரியின் விசேஷம்தான். அப்பொழுது நடந்த பொதுஜன தேர்தல்தான் காரணம். அந்நிலை சர்க்கார் ஊழியை நானும் பங்கெடுத்துக் கொண்டு கடமை செய்வ எனக்கிடப்பட்டிருந்த பணியையும் ஒரு அதிர்ஷ்டமாகத்தான் கொள்ள வேண்டும்.

வாக்காளர்கள் வாக்குரிமையைப் பதிவு செய்வதை நான் மேற்பார்வை யிடவேண்டும். என்னைப்போல் ஆயிரமாயிரம் பேர்கள் வேண்டியிருந்தார்கள். ஆண்களோடு பெண்களும் சரி சிகர் சமானமாக இதற்குப் பணியாற்றவும் வேண்டியிருந்தது.

தேர்தலின்போது, எப்படி எப்படி பணியாற்ற வேண்டுமென்று எங்களுக்குப் போதிக்க விசேஷ வகுப்புகள் வேறு தேர்தல் அதிகாரியின் ஆபீசில் நடத்தினார்கள்.

நான் போனேன்; இன்னும் பலர் வந்திருந்தார்கள். ஆண்கள் ஒரு பக்கம், பெண்கள் ஒரு பக்கமாக அமர்ந்திருந்தோம். எல்லாரும் பணியாற்ற வேண்டியவர்கள்.

வண்ணாத்திப் பூச்சிகள் போல், பல நிற நவநாகரீக ஆடைகளில், வண்ணக் கோலமிட்டுக் கொண்டு வந்திருந்த பெண்களை நான் ஏன் அன்று அப்படிக் கூர்ந்து நோக்கினேன்? அந்த ஒருத்தி மட்டும் ஏன் என் கண்ணில் நன்றாகப் படவேண்டும்? இதுவும் தேர்தலுக்கு

ஒத்திகைதானோ? ஆம், எனக்கு நேர் எதிரே அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் ஒரு உபாத்தியாயினி. நான் அவளைப் பார்த்தேன். அவளும்

பார்த்தாள். மறு கணமே அவள் என் உள்ளத்தில் குடிபுகுந்து கொண்டாள்.

மேலதிகாரி சொல்லிக் கொடுத்த முறைகளை நான் காதில் வாங்கிக் கொண்டேனென்பதே சந்தேகம்தான்.

வகுப்பு கலைத்தது. எல்லாரும் கிளம்பினார்கள்; நான் எழுந்தேன். அவள் பெண்களும்பலில் மறைந்து போனாள்; அங்கே மறுமுறை நான் பார்க்க முடியவில்லை.

ஜானகி சொல்லுகிறார்:—

என் உள்ளத்தில் 1952-ம் ஆண்டு குதுகலத்தை அள்ளித் தெளித்ததுபோல், வேறு எதுவும் செய்திருக்க முடியாது; அன்று அவரைச் சந்தித்தது முதல்தான் இதெல்லாம்.

அவரைச் சந்தித்தும் என் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒருவித இன்பக் கிளர்ச்சி உண்டாயிற்று. இதற்கு முன் ஏற்படாத ஒரு புதுமாதிரி அனுபவமாகக் கூட யிருந்தது.

எனக்கு ஏனோ அவரை நிமிர்ந்து பார்க்கத் தைரியமில்லை. ஆனால் அந்த தைரிய சாலியோ, நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் தன் மலர்ந்த முகத்தின் புன்முறுவல்களையும், கூரிய, விஷமம் நிறைந்த கண் பார்வையையும் என்மீது அள்ளி விசிக் கொண்டிருந்தார். இந்த அசட்டு மனிதரின் சேஷ்டைகளைப் பார்த்து, எனக்கு வாய் விட்டுச் சிரிக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. அதற்குப் போதிய தைரியம்தான் ஏற்படவில்லை.

கூட்டம் கலைந்தது; தனிமையில் அவரைப் பார்க்கவும் வெட்கமாயிருந்தது. அவரிடம் அகப்பட்டால், ஏதாவது உளறிக் கொட்டுவார். மற்றத் தோழிகள் பரிகசிப்பார்கள். பலர் பலவிதமாக வம்பு பேசுவார்கள். இது எனக்குத் தெரியாதது, என்ன? வீட்டிற்கு ஓடி வந்து விட்டேன்.

தேர்தல் நான் நெருங்கியது; நான் எந்த கிராமத்திற்கு, குறிப்பிட்ட தேர்தல் தேதிக்குப் போக வேண்டும் என்பதற்கு உத்தரவும் வந்தது. அதே உத்தரவில் அந்த ஊருக்கு வரக்கூடிய உள்நூர்க்காரர் பெயர் ஒன்று மிருந்தது. கண்ணப்பன்! - யார் இவர்?

ரயிலிலும், வண்டியிலுமாக அந்த ஊருக்குப் போக வேண்டும். நல்ல தேர்தல், வந்தாலும் வந்தது, நான் இப்படி மாட்டிக் கொண்டே என்ற அலுப்பும், எரிச்சலும் ஏற்பட்டது. இதற்காக நான் தனியாகப் போக வேண்டும். என் தாயையும் தனியாக விட்டுப் போக வேண்டும். நல்ல வேலை இது! என் வாய் யார் யாரையோ சபித்தது. இருந்தாலும் ஒரு ஆறுதல். அந்த உள்நூர்க்காரரும் அங்கேதானே வருகிறார். அவரோடு கூடவே போனால் போயிற்று.

பகவானே! அவர் வயது முதிர்ந்த சம்சாரியாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணாத தெல்லாம் என்னினேன். அவர் இருப்பிடத்தை விசாரித்துக் கொண்டு போனேன். போக வேண்டி யிருந்தது.

என்ன ஆச்சரியம்! நான் பார்க்கப்போன கிழவருக்கு வயது இருபத்தைந்துதானிருக்கும். தனி அறையில் தனி ஆள். அதுமட்டுமல்ல. அன்று நான் பார்த்த அதே ஆசாமி!

என்னிடம் நிறைந்திருந்த பயம் எங்கோ ஓடி ஒளிந்து மறைந்து விட்டது. சிரிப்புத் தான் எனக்கு வந்தது.

“வாருங்கள், வாருங்கள்” என்று என்னை அப்போடு வரவேற்றார். என்னை உட்காரச் சொன்னார். அமர்ந்தேன்; அவரும் எனக்கு எதிரில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

“இந்த ஓட்டல்தான் உங்கள் வீடா? பெட்டி, படுக்கை ஆசாமிதானா நீங்கள்?” என்று கேட்டு வாய் விட்டுச் சிரித்தேன்.

“ஒரு வாரத்துக்கு முந்தி வரையில் இந்த ஓட்டலை நம் பியே இருந்து விடத் தீர்மானித்திருந்தேன். இப்பொழுது முடியாது போலிருக்கிறது” என்று கூறி விட்டு அவரும் சிரித்தார்.

“தேர்தலுக்கு நீங்கள் போகும் கிராமத்திற்கு நானும் வருகிறேன். எனக்கு ஒரு நல்ல துணை கிடைத்து விட்டது, பயமில்லை. நீங்கள் எப்போது கிளம்புகிறீர்கள்? அப்போது நானும் புறப்படுகிறேன்” என்றேன் நான்.

“நீ இப்படி வருவாய் என்று எனக்குத் தெரியும். இந்த ஊரில் எத்தனையோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இருந்தும் நான்தான் உனக்குத் துணை வரவேண்டும் என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. பார்த்தாயா? இதில் ஏதோ விசேஷமிருக்கிறது. நானே உங்கள் வீட்டுக்கு வந்து அழைத்துப் போகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு குறும்புத் தனமாகச் சிரித்தார்.

என் வீட்டு விவாதத்தை அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டு, நான் அவரிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு திரும்பினேன்.

கண்ணப்பன் சொல்லுகிறான்:—

ஜானகிக்கு நான் துணை போவதை நினைத்து, நினைத்து என் உள்ளம் இருப்புக் கொள்ளாது, துள்ளி விளையாடியது; மகிழ்ச்சி சிறைந்து பொங்கியது. எட்டாக்கனியோ என்று எண்ணியவன், கிட்டிய கனியாகி விட்டான். இரண்டு நாளைக்கு அவளோடும் பழக எனக்குப் பலப்பல சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும். நான் பாக்கியசாலிதான்!

கிராமத்துக்குப் போகும் வழியில், அவள் வீட்டுக்குப் போனேன்.

வீடு சிறிய வீடுதான். துணைக்கு அவள் தாய் இருந்தாள். எளிய வாழ்க்கை. ஏழ்மையிலும் மகிழ்ச்சி. எப்பொழுதும் மலர்ந்த முகம். வசிகரம் சிறைந்த அழகு ஜானகியும். சாந்தமே உருவான அவள் தாயாரும், விழுந்து விழுந்து என்னை உபசரித்தார்கள்.

அந்தக் கொஞ்ச நேரத்திலும் அவள் தாயாரும் என்னை ஏதாவது கிண்டிக் கேட்டுக் கொண்டே யிருந்தாள். நான் பதில் சொல்லிக் கொண்டே யிருந்தேன். அவள் என்விடம் காட்டிய வாஞ்சை கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

அவள் நேரிடையாக "ஏண்டாப்பா, எங்கள் ஜானகியை நீ கல்யாணம் செய்து கொள்ளுகிறாயா? உணக்காகத் தான் அவள்

காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்" என்று ஒரு வார்த்தை சொல்ல மாட்டாளா என்று எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போனேன். எங்களிருவரையும் வழி யறுப்பி வைத்தாள் அவள்.

ஜானக் சொல்லுகிறான்:—

ரயில் சிநேகிதர்கள் போல் நாங்கள் சந்திக்க நேர்ந்தது. கடமையைச் செய்ய வேண்டிய துறையிலேதான் அந்தச் சந்திப்பு ஏற்பட்டது. இருந்தும் யுகாதி யுக காலங்களிலிருந்து தொடர்ந்து, நெருங்கிப் பழகியவர்கள் போல் நாங்கள் எப்படியானோம் என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை.

அப்பொழுதெல்லாம் அவர் பேசிய வார்த்தைகளுக்கு என்ன அர்த்தம்? கண்ணப்பன் இலேசுப்பட்ட பேர்வழியில்லை! என் மன ஆழத்தை அளக்கவல்லவோ அவர் முயன்று கொண்டிருந்தார். என்னைப் புரிந்து கொள்புருப்பாரா? ஆனாலும் என்னை மணக்கக்கூடிய பாக்கியசாலி எங்கிருக்கிறானோ என்று கேட்டு நிறுத்திவிட்டாரே! அது ஏன்?

அவர் ஏதோ சொல்ல வாய் எடுப்பார். வார்த்தையோ வெளியில் வராது. பேச்சோ வேறு விதமாக மாறிவிடும். அவர் உள்ளத்தின் கள்ளத்தனத்தை நான் அறிந்து வைத்திருந்தேன். இருந்தாலும் அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொள்வனோ?

அம்மாடி, தேர்தல் முடிந்தது. நாங்களும் ஊருக்குத் திரும்பினோம். நான் பயந்தபடி எதுவும் நடக்கவில்லை.

கண்ணப்பன் என்விடமும், அம்மாவிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு போனார். "ரூபகம் வைத்துக் கொள், தம்பி. அடிக்கடி வந்துவிட்டுப் போ" என்றான் அம்மா. "அதற்கென்ன வருகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டுப் போனவர்தான். பிறகு வரவில்லை.

கண்ணப்பன் சொல்லுகிறான்:—

என்னை ஊருக்கு வரும்படி என் தாயாரிடமிருந்து கடிதம் வந்துகொண்டே யிருந்தது. நான் அவனைப் பார்க்கப் போய் ஒரு வருஷத்திற்கு மேலாகியிருந்தது. ஏதாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்லி, போகாமலே யிருந்து விட்டேன். திபாவளிக்குக் கூட நான் என் கிராமத்துக்குப் போகவில்லை.

என்னைப் பற்றி அம்மா என்ன நினைத்தாளோ. ஒரு நாள் என்னைத் தேடிக்கொண்டு ஊரிலிருந்து வந்து விட்டாள். பத்து மாதம் கமந்து பெற்றவள் அல்லவா?

அவளைக் கண்டதும், எனக்குத் திகைப்பும், ஆச்சரியமும் உண்டாகி விட்டன. நான் ஊருக்கு வராமல் இருந்தது பற்றி அம்மா அழுதாள். அவளைச் சமாதானப்படுத்துவதற்கு என்னை முடியவில்லை.

நாளிருந்த ஒட்டலில் அவள் தங்குவதற்கு வாசதியில்லை. ஜானகியின் வீடு ரூபகம் வந்தது. அவர்கள்தான் எவ்வளவு தங்கமானவர்கள். என் தாயை அங்கு போய்த் தங்கும்படி ஏற்பாடு செய்தேன். அவளும்

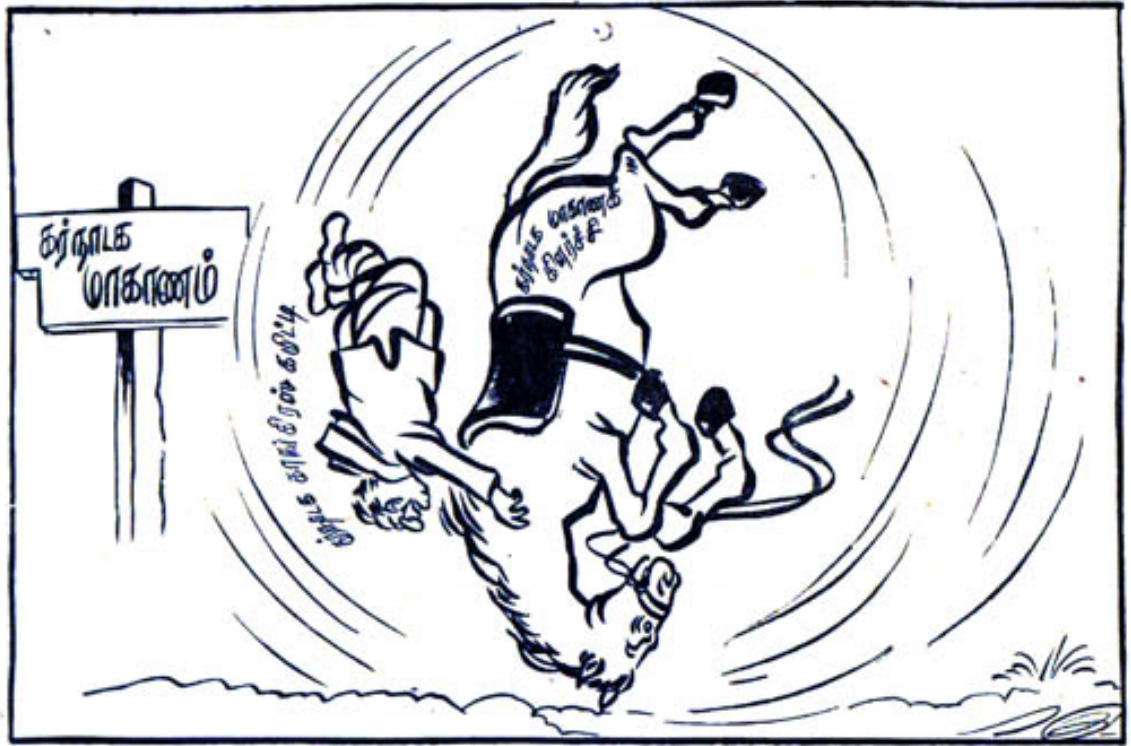

மனைவி:—எனக்கு அசோகா பாக்கு என்றால் சொல்லப் பிடிக்கும்!

கணவன்:—அப்போ, சரி! இன்னொரு அசோகா போட்டுக் கொள்கிறாயா?

மனைவி:—இன்னொன்று? இன்னும் ஒன்று கூட நீங்கள் கொடுக்கலையே!

கணவன்:—மறந்து விட்டாயா, என்ன? கல்யாணம்பண்ணிபுதிதில் நான் ஒரு அசோகா கொடுத்தேனே!

ஹைப்ரீயில் நடந்த கந்தாடக மார்காணக் கிளர்ச்சியில் காலித்தனத்தின் காரணமாகப் பல கந்தாடக காங்கிரஸ் கமிட்டி அங்கத்தினர்கள் காயமடைந்தனர்.

ஒரு வாரம் வரையில் அங்கேயே தங்கினார். நானும் அடிக்கடி அங்கு போய்ப் பேசியிருந்து விட்டு, அவளுக்கு வேண்டியதை வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு வந்தேன்.

அவர் வந்து இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு என் கல்யாண விஷயமாகப் பேசச் செடுக்க ஆரம்பித்து விட்டார். "நான் ஒரு நல்ல பெண் பார்த்து வைத்திருக்கிறேன். சிக்கிரமே முடித்துவிட வேண்டும்" என்று அவள் பேசிக் கொண்டே போனாள். "கல்யாணத்துக்கு இப்பொழுது என்ன அவசரம்? இதற்குத்தான் ஊரிலிருந்து இங்கு வந்திருக்கிறாயோ?" என்று அம்மாவிடம் சற்றுக் கோபமாகவே பேசினேன்.

அம்மா பார்த்திருக்கும் பெண் யாருக்கு வேண்டும்? ஜானகிதான் இதோ, இங்கேயே இருக்கிறாளே என்று அவளிடம் சொல்லி விடலாமா என்று பார்த்தேன். ஆனால் சொல்லுவதற்குத் துணிவு வரவில்லை.

ஜானகி சொன்னாள்:—

கண்ணப்பனின் தாயார் அவரைத் தேடிக்கொண்டு வந்ததும், எங்கள் வீட்டில் வந்து தங்கியதும், என் அதிர்ஷ்டம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். கல்யாணம் பண்ணாத பிள்ளை எப்படி இருக்கிறாளோ என்று பெற்றவளுக்குக் கவலை இருக்கத்தானே செய்யும்.

நான் நட்சத்திரம் பார்த்துக் கொண்டு, அவர் தாயார் வந்தது போல் தோன்றியது.

என் தாயும் அவர் தாயும் மணிக்கணக்காக உட்கார்ந்து கொண்டு ஏதேதோ பழங்காலத்துக் கதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னைப் பற்றியும், கண்ணப்பனைப் பற்றியும் அவர்கள் மிக அக்கறையோடு பேசிக் கொண்டதும் தெரிந்தது. என்னைத்தான் தன் மகனுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று அவர் தாயார் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததாகவும் என் தாய் என்னிடம் சொன்னாள். அப்பொழுதிலிருந்து என் கால்கள் தரையில் பாவவில்லை.

அவர் தாயார் எங்கள் வீட்டில் ஒரு வாரம் இருந்து விட்டு ஊருக்குத் திரும்பினார்கள். போய்க் கடிதம் எழுதுவதாகச் சொல்லி விட்டுப் போனார்கள்.

ஊரிலிருந்து வந்த கடிதத்தைப் பார்த்துத் தான் கண்ணப்பனுக்கு, அவர் அருமைத் தாயார் பார்த்திருந்த "நல்ல பெண்" நான் தான் என்று தெரிய வந்ததாம்.

தாயார் பார்த்திருந்த இந்தப் பெண்ணை வேண்டாம் என்று மறுக்க அவருக்கென்ன பைத்தியமா? கரும்பை ருசித்துத் தின்பதற்குக் கூலி கேட்பாரும் உண்டோ?

அடடா, நான் முதலில் இந்தத் தேர்தல் வேலையை வெறுத்தேனே! நான் முட்டான்! சுதந்திர இந்தியாவின் தேர்தல் முறை ரீதியில் நினைத்து சிறகட்டும். இந்தத் தேர்தல்தானே என் வாழ்வுக்குரியவரைத் தேர்ந்தெடுத்தது!

Advertisers... get the TRUTH about the media you use!

As an advertiser, it is vital for you to know exactly how many readers you get for each rupee spent on advertising.

More than 125 leading publications are now members of the Audit Bureau of Circulations—enough to conduct a full-scale, 13 language national advertising campaign in India, Pakistan and Ceylon. Their circulation figures are subject to re-check at any time by ABC appointed auditors, and are passed on as half-yearly confidential certificates to ABC members.

If you want to know the truth about your advertising media write today for full details of ABC membership!

AUDIT BUREAU OF CIRCULATIONS LTD.

Mubarak Manzil, Apollo Street
Fort, Bombay

The following advertisers and advertising agencies are already members of the ABC:—

ADVERTISERS:

Allied photographic Ltd., E. M. Alcock & Mohatta Ltd. Atlantis (East) Ltd. Balmer Lawrie & Co. Ltd. Bombay Mutual Life Assurance Society Ltd. Boots Pure Drug Co. (India) Ltd. Burmah - Shell Oil Storage & Distributing Company of India Ltd. Caltex (India) Ltd. Central Tea Board. Corn Products Co. (India) Ltd. Dunlop Rubber Co. (India) Ltd. Glaxo Laboratories (India) Ltd. Godrej & Boyce Mfg. Co. Ltd. Hall & Anderson Ltd. Imperial Chemical Industries (India) Ltd. Imperial Tobacco Co. of India Ltd. India Tyre & Rubber Co. (India) Ltd. J. L. Morison, Son Lever Brothers (India) Ltd.

Lipton Ltd. & Jones (India) Ltd. Mullar & Phipps (India) Ltd. National Carbon Co. (India) Ltd. Parle Products Manufacturing Co. Ltd. Punjabi Chandu Halwai Karachiwala. Sales Products Overseas Ltd. Shalimar Paint, Colour & Varnish Co. Ltd. Tata Oil Mills Co. Ltd. Volkart Brothers

ADVERTISING AGENCIES:

Advertising & Sales Promotion Co. Easterns. Efficient Publicities Ltd. Everest Advertising Ltd. Grant Advertising Inc. Greens' Advertising Service Agents. India Advertising Service. D. J. Keymer & Co., Ltd. Lintas Ltd. National Advertising Service Ltd. Press Syndicate Ltd. P. S. Mani & Co. Ranjit Sales & Publicity Ltd. Shilpi Ltd. Sista's Ltd. F. D. Stewart Ltd. L. A. Stronach & Co (India) Ltd. J. Walter Thompson Company (Eastern) Ltd.

Inserted by the "KALKI" Madras

THE TAMIL WEEKLY WITH THE ABC CERTIFIED CIRCULATION

சுந்திரம் பலிக்குது

கோமதி சுப்ரமணியம்

விT சலுக்கும் உள்ளுக்குமாக கடை போட்டுக் கொண்டிருந்த அன்ஸம்மாவின் கையில் இரண்டு கடிதங்களாக கொடுத்துச் சென்னை தபால்காரர், ஒன்று அவள் எதிர்பார்த்தது. அவள் கணவனிடமிருந்து வந்தது. மற்றொன்று அவள் எதிர்பார்க்காததுதான். ஆனாலும் இன்பமளிக்கக் கூடியது. நாலைந்து வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை விஜயம் செய்யும் பம்பாய் அத்தை இப்பொழுது வரப் போகிறாள். அன்ஸம்மாவின் கல்யாணத்தில் வர முடியாமல் போய்விட்டதாகக் கூறி வெள்ளியினால் இரண்டு குத்து விளக்குகளை மட்டும் வாங்கி அனுப்பி விருந்தாள். அப்படிப்பட்ட அத்தை இப்பொழுது வரப் போகிறாள். அத்தை வருகிறான் என்றாலே அந்தக் குடும்பத்தில் அத்தனை பேருக்கும் குடி பிறந்து விடும். கடிதத்தைப் படித்து முடிந்த அன்ஸம்மா துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு ஓடிப்போய் அம்மாவிடம் முதலில் விஷயத்தைத் தெரிவித்தாள்.

"வரப்போகிறது யாரடி உன் அத்தையா அகத்துக்காரரா! அதைச் சொல்லாமல் உன் போக்கில் 'அவர்கள் வருகிறார்கள்' என்று கான் எவர்களைக் கொள்ளட்டும்" என்று பெண்ணைப் பாரி கேலியாகக் கேட்டு வைத்தாள்.

"இரண்டு பேருத்தான்" என்று கூறிவிட்டுத் தந்தையின் அறைக்குப் பறந்தாள்.

"சரிதான் இரட்டை விருத்துக்குத் தயாராக வேண்டுமென்று சொல்" என்று அப்பா இரு

பொருள்படக் கூறியதைக் கவனிக்காமலே தம்பி தங்கைகளை நோக்கி விரைந்தாள், அன்ஸம்மான்.

அத்தை வருவதென்றால் அந்தக் குடும்பத்தில் அனைவருக்குமே பரபரப்பு. சில குடும்பங்களைப் போல நாத்தனார் வருகிறாரென்றாலே முகத்தை முப்பது கோணல் முறித்துக் கொள்ளாமல், அன்ஸம்மாவின் தாயார் மீதுள்ள அம்மான் நாத்தனார் வருகையின் விருத்துக்காகச் சாமான் களைச் சேகரிப்பதில் முனைந்தாள்.

சூறிப்பிட்ட தினம் வந்தது. விருத்தினரை வரவேற்க ஸ்டேஷனுக்குப் புறப்படும் படலம் ஆரம்பமாகியது. அந்நிலை முக்கிய விசேஷம் என்ன வென்றால் அத்தை எந்த வண்டியில் பம்பாய் விருந்து வந்து இறங்குகிறானோ அதே வண்டியில் தான் அன்ஸம்மாவின் கணவனும் புறப்படுகிறான், சென்னையிலிருந்து. ஆகவே சென்னையில் இரு வரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்துக் கொள்ளலாம். ஆனாலும் இருவரும் கேருக்கு நேர் பார்த்த நிலை யாகையால் ஒருவருக்கொருவர் புரிந்து கொண்டிருக்க முடியாது. லட்சம் பிரயாணிகளோடு லட்சத்து ஒன்றாக அத்தையும் சாம்புவும் தனித் தனியே பிரயாணம் செய்து வரவேண்டியது தான். அவர்கள் இருவரையும் வரவேற்கு அன்ஸம்மாவின் குடும்பமே ரயிலடிக்கு வந்திருந்தது.

பிளாட்பாசுத்தின் கும்பலைக் கடத்து விருத்தினரை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு வகையாக

வீடு வந்து சேர்ந்தனர். வீட்டின் அமளி துமளிக் குக் கேட்பானேன். பலமான விருத்துக்குப் பின் யாவரும் சிரம பரிசாரம் செய்து கொள்ளுவதற் காக மாடிக்குப் போய்விட்டனர். தாழ்வாரத்தில் கூடிப் பேசிக் கொண்டிருந்த பெண்கள் கும்பசியி, அலுப்பின் மிகுதியால் அம்மா கண் அசந்து விட்டாள். பொழுதைப் போக்க முடியாமல் புரண்டு வந்த தம்பியும் தங்கையும் 'கேரம் போர் டை'த் தூக்கிக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

அன்னம்மாவும் அத்தையும் மட்டும் தூக்கத் துக்கு இடம் கொடுக்காமல் பல வருஷங்களாகப் பேசாத விஷயங்களை யெல்லாம் பேசி அவளி ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். பேச்சின் கடுவே, "காலைலே உன்னை ஒன்று கேட்க நினைத்தேன் அன்னம்மா. ஊரிலிருந்து உன் கணவர் மட்டும் வந்தாரே, நீ அவருக்கு முன்பாகவே இங்கு வந்திருந்தாயா? எத்தனை நாட்களாக இருக்கிறாய்? எப்போ வந்தாய், எதற்காக வந்தாய்?" என்று அத்தை கேட்கவே சிரிக்கஆரம்பித்தாள் அன்னம்.

"என்ன அத்தை ஆயிரம் கேள்வியும் ஒரு மூச்சில் அடுக்குகிறீர்களே." ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டால்லவா பதில் சொல்ல முடியும்? நான் என் கிருந்து, எப்போ, எதற்காக வரப்போகிறேன். நான் இங்கேயேதான் இருக்கிறேன்."

"என்னது, இங்கேயே இருக்கிறாயா?" என்று புரிந்து கொள்ளாமல் விழித்தாள்.

"இன்னம் குடித்தனமே தொடங்கவில்லையே, அதற்கப்புறமல்லவா வர, போக அவசியம்."

"கன்றாய்ச் சொன்னே போ. கல்யாணமாகி எட்டு மாதமாகியும் குடித்தனம் தொடங்கவில்லை. காரணம் என்னவாம்?" என்று முகத்தில் சந்தேகக் குறியுடன் அன்னம்மாவை நோக்கி ண். அத்தையின் பார்வையிலிருந்து கருத்தைப்

புரிந்து கொண்ட அன்னம் "நீங்கள் நினைப்பது போல் எங்களுக்குள் தகராறு ஒன்றறில்லை அத்தை. வசதியான இடம் கிடைக்காததால் தான்....." என்று இழுத்தாள்.

"சரியாகப் போச்சு போ. உன் மாமாவைப் போலத்தானே உன் அகத்துக்காரரும்" என்று கூறியவள் எதையோ நினைவு படுத்திச் சொல் பயனைப் போல் பேச்சை நிறுத்தினாள்.

"மாமாவையும் என் கணவரையும் எதற்கு ஒப்பிட்டுப் பேசினீர்கள்! அத்தை நீங்களும் மாமா வேரூடு பம்பாயில்தானே வாசம் செய்தீர்கள்!"

"இப்போ சேர்த்துதான் விருக்கிறோம். ஆனால் அந்த நாளிலே வீடு கிடைக்கவில்லை என்று என்னை உங்க மாமா ஏமாற்றி வைத்திருந்தது அப்பப்பா, இப்போது நினைத்தால் கூட வேடிக்கை யாகத் தான் இருக்கிறது. ஆனால் நான் உன்னைப் போல அவர் பேச்சை நம்பி கும்மா இருந்துவிட வில்லை. அதற்காகச் சிரமப்பட்டு ஒரு தந்திரம் செய்தேன். கடைசியில் அது பளித்தும்விட்டது."

"அத்தை நீங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால் கதை போல் அல்லவா இருக்கிறது."

"ஆமாம் கேட்பவர்களுக்குக் கதை போல் இருக்கும். அலுப்பித்தவர்களுக்கு அல்லவா தெரியும், அந்த வேதனை. அது என்ன வென்பதைச் சொல்லுகிறேன் கேள். அதைத் தெரிந்து கொள் வதால் உன்க்குச் சௌகரியமாக இருக்கும்" என்று தொடங்கினாள் அத்தை.

எனக்குக் கல்யாணமானபோது இப்போ முது வாங்குவதைப் போல் ஆயிரமாயிரமாகச் சம்பளம் இல்லை உன் மாமாவாக்கு. மாதம் முதல் தேதி யானதும் 40 ரூபாய் ஊதியம் பெற்றுக் கொண்டு

பாடுக் கச்சேரியில்!

சுவாமி சிதம்பரானந்தர் அவர்கள் தலைமையில் திருவாரூர் போர்டு ஹைஸ்கூல் மாணவர்கள் ஏப்ரல் 10-ந் தேதியன்று "பொன்னியின் செல்வன்" நாடகத்தைச் சிறப்பாக நடித்தனர். நாடகத்தில் கலந்து கொண்டவர்களைப் படத்தில் காணலாம்.

வருபவரை அவர் வேலைக்காகவோ அல்லது ஏராளமான சொத்துக்காகவோ மாப்பிள்ளையாகத் தேர்தெடுக்கவில்லை. கண்ணுக்கு அழகாகவும் அடக்க ஓடுக்கமாகவும் இருந்தார் என்பதற்காகத்தான் சொற்ப ஆஸ்தி இருப்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவருக்கு மணம் முடித்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் எனக்குச் செய்திருந்த சீதனத்துக்கு எத்தனையோ பணக்கார வீட்டைத் தேடிப் பிடித்திருக்கலாம். அப்பாவுக்கு உள் மாமாவின் மீது எண்ணம் விழுந்தவிட்டது. அவர் மனத்தை மாற்றுவதென்பது ஒருவராலும் முடியாத காரியம். அதோடு கூட அவருக்கும் எனக்கும் முடிபோட்டிருக்கும் போது இடையே யார் குறுக்கிட்டாலும் முடியுமா?

கல்யாணம் முடிந்து மாப்பிள்ளை ஊருக்குப் புறப்படும்போது, 'வீடு அமைத்துக் கொண்டு பெண்ணை அழைத்துப் போகிறேன்' என்று சம்பிரதாயமாகக் கூறிவிட்டார்.

மணமான உடனே குடித்தனத்துக்குத் தயாராகச் செல்வார் பெண். நானும் அதைத்தான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவரோ என்னை என் விட்டிலேயே விட்டுத் தான் மட்டுமே செல்வதென்பதற்காக இருந்தார். விவாகம் முடியும் வரைதான் பிறந்த வீட்டு வாழ்க்கை கரும்பாக இலிக்க முடியும். ஆனால் விவாகத்துக்குப் பின் எத்தனை ராஜோபசாரமாக நடத்தினாலும் அந்த இடம் பாலைவனம் போல் குளியமாகத் தோன்றும். இந்த வாழ்க்கை நீடித்ததல்லவே. சில தினங்களுக்குத் தானே என்று என் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டேன்.

பிரயாணத்துக்குத் தயாராகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் இருக்கும் அறைக்குள் காப்பி பலகாரம் எடுத்துச் சென்றேன். பிரிவின் வேதனையை எண்ணி என்னுள்ளத்தில் கொந்தளித்த புயலின் அறிகுறிகளில் ஆயிரத்தில் ஒரு

பங்கு கூட அவர் வதனத்தில் தோன்றவில்லை. எப்பொழுதும் போலவே சிரித்துப் பேசிக் கொண்டு பலகாரத்தட்டை வாங்கியவர் "என்ன சிதா போயிட்டு வரட்டுமா? சமத்தா அடிக்கடி கடிதம் எழுது. நானும் வந்து போயிருப்பேன்" என்று கூறி டிபன் சாப்பிடத் தொடங்கினார்.

அவர் பேச்சு என் மனத்தில் கீரென்றது. "நீங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால் சீக்கிரத்தில் வீடு தேடிக்கொள்வதாக இல்லையே" என்று துணிச்சலாகக் கேட்டுவிட்டேன். அதைக் கேட்டு முடிப்பதற்குள் என் கண்கள் கலங்கிக் கண்ணீர் பொலபொல வெண உதிர்ந்தன.

"அட அசடே! இதற்காகவா அழுகிறாய்? இன்னும் ஒரு வாரத்தில் வீடு அமைத்து விட்டால் கூட உன்னை உடனே அழைத்துப் போய் வீடு வேன். ஒரு வேளை மாதக் கணக்கில் வீடு கிடைக்காதிருந்து விட்டால் அதற்காக உன்னைப் பார்க்காதிருக்க முடியுமா? அதற்காகத்தான் வந்து போயிருப்பேன் என்று கூறினேன். அதை நீ தவறாக எடுத்துக் கொண்டு என்னையும் கலங்க வைத்து விட்டாயே" என்று கூறிச் சமாளித்துக் கொண்டார்.

புறப்பட்டு வண்டியில் ஏறும்போது கூட, "சீக்கிரம் வீடு பார்த்து விடுங்கள்" என்று வெட்கத்தையும் விட்டுக் கூறினேன். சுற்றியிருந்த அனைவரும் கொல்லென்று சிரிக்கவும் தான் பலர் முன்னிலையில் அப்படிப் பேசியது எத்தனை தவறு என்பது தெரிந்தது. நாணத்துடன் விட்டினுள் ஓடிவிட்டேன். அதன் பின் பல தினங்கள் வெளியே தலைீட்டவும் அஞ்சி வீட்டினுள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடந்தேன்.

எத்தனை நாளைக்கு அப்படி ஒதுங்கி யிருக்க முடியும்! நாம் ஒதுங்கி யிருந்தாலும் ஊரார் கம்மைச் சும்மா விட்டு விடுவார்களா! வாயைப்

பிறங்கி என் வயிற்றொரிச்சூல்க், கொட்டிக் கொள் வயில் அவர்களுக்குத் தனி ஆனந்தம்.

"என்டி ஊருக்குப் போகிற புருஷன்விட்டே அத்தனை அவசரமாகச் சொல்லி அனுப்பினாயே. வீடு பார்த்து விட்டாரா! அதைப் பற்றி உணக்கு ஏதாவது கடிதம் எழுதினாரா!" என்றெல்லாம் கேள்வி மேல் கேள்வியாகக் கேட்டுத் துளைக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். அக்கம் பக்கத்தார், கடித மென்னவோ வாரத்தில் இரண்டு எழுதிக்கொண்டிருந்தார். நானும் ஒவ்வொரு கடிதத்துக்கும் பதில் எழுதும் போதும் வீட்டு விஷயத்தைக் குறித்து எழுதாமலிருந்ததில்லை. ஆனால் அவர் கடிதத்தில் ஒரு வரியாவது வீட்டு சம்பந்தமாக எழுதியதில்லை. அப்படியே எழுதினாலும் "வீடு இன்னும் அம்மயவில்லை, வசதியான இடம் கிடைக்கவில்லை" என்பன போன்ற சாஸ்தாப்பி தான் எழுதி வருவார்.

வினாயாட்டுப் போக்காய் இரண்டு மாதங்கள் ஓடின. "வீடு கிடைக்கா விட்டால் பரவாயில்லை. ஒரு முறை வந்து போகக் கூடாதா! கல்யாண மான மாப்பிள்ளை திரும்பி வரவே யில்லையே" என்று ஊர்க்காரர்கள் வம்பு பேசுகிறார்கள். அதற்காகவேணும் ஒரு முறை வந்து போகவும்" என்று கடிதமெழுதினேன். அந்தக் கடிதத்துக்கு மட்டும் மதிப்பு வைத்து நானு நான் வீவில் வந்திருந்தார்.

வந்த இடத்தில் "அத்தனை பெரிய ஊரில் உங்களுக்கு மட்டும் வீடு கிடைக்கவே யில்லை. அப்படித்தானே" என்று சற்றுக் குத்தலாகவே கேட்டேன்.

"ஏன் தீரா அந்த விஷயத்தில் உன்னைவிட எனக்குத்தான் அதிக அக்கறை என்பதை மறந்து விட்டாயே. உனக்கென்ன சுகவாசி. பிறந்த வீட்டுச் செல்லப் பிள்ளை. என்பாடு அப்படியா! ஓட்டலில் புண்ணியத்துக்குச் சமைத்துப் போடும் வெந்தும் வேகாததுமான சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு, ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறத்தில் எங்கே ஒரு அறையில் ஒண்டுக் குடித்தனமாக நரக வேதனை அனுபவிக்கும் எனக்கல்லவா தெரியும், அந்த வேதனை" என்று கூறியபோது அவர் பேச்சை மெய்யென நம்பி விட்டேன். இத்தனை சிரமப்படுகிறவர் வீடு கிடைத்தால் கம்மை அழைத்துக் கொள்வார் என்று எண்ணினேன்.

★ விவர் சேதர்ஸ் (இந்தியா) விமடெட் மதராஸ் மாணாஜர் ஸ்ரீ ஆர். மாதவாச்சாரி யார் அவர்களின் குமாரி சௌபாக்கியவதி பத்மாவக்கும் ஸ்ரீ ஆர். விஜயம் அய்யங்கார் அவர்களின் குமாரி சிரஞ்சீவி சந்தான ராமனுக்கும் சமீபத்தில் வெகு விமரிசையாக திருமணம் நடந்தேறியது. மணமக்களுக்குப் பல வாழ்த்துக்கள் வந்து குவிந்தன. வாழ்க பத்மா — சந்தானராமன்! ★

இந்தத் தடவையும் விட முடிந்த ஊருக்குத் திரும்பும்போது சிக்கிரம் வீடு பார்க்கச் சொல்லியதோடு நான் கெடுவும் அமைத்துக் கொடுத்தேன். "இன்னும் ஒரு மாதத்துக்கு வீடு பார்த்துக் கொண்டு அழைத்துப் போகவிட்டால் நானே புறப்பட்டு வந்து விடுவேன்" என்று பயமுறுத்தியும் வைத்திருந்தேன்.

"ஒரு மாதமாவதற்கு இன்னும் பத்தே காளில் உன்னைப் புறப்பட்டு வரச் சொல்லிக் கடிதம் எழுதுகிறேனா இல்லையா, பார்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். அவர் கூறியபடி பத்தாவது நாள் கடிதம் வந்தது. ஆனால் நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக ஏமாற்றமளிக்கக் கூடிய விஷயத்தான் இருந்தது கடிதத்தில். அவரை அடுத்த ஊருக்கு மாற்றலாகி விட்டதென்றும் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் கோவில்பட்டிக்குப் போய் வேலை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் எழுதி யிருந்தார். அங்கு போனதும் முதல் காரியமாக வீடு பார்த்து முடிப்பதுதான் என்றும் எழுதி யிருந்தார்.

மதுரை பெரிய பட்டணமாகையால் கலபத்தில் இடம் கிடைக்கவில்லை. கோவில்பட்டி அத்தனை பெரிய பட்டணம் இல்லையாதலால் கலபத்தில் வீடு கிடைத்து விடும் என்றும் நம்பியிருந்தேன்.

இரண்டு மாதத்துக்குப் பின் சிதம்பரத்திலிருந்து கடிதம் வந்தது. அந்த ஊருக்கு மாற்றலாகி ஒரு வாரமாக இருந்ததென்றும் இனி இரண்டு மூன்று வரையும் இப்படியேதான் ஊருக்கு ஊர் மாற்றிக் கொண்டுடே யிருப்பார்கள். அதன் பின் நிலையான இடத்தில் வேலை கொடுப்பார்கள். எந்த ஊரில் ஸ்திரமாகப் போடுகிறார்களோ அங்குதான் நமது குடித்தனம் தொடங்க முடியும் என்றும் எழுதி யிருந்தார். எனக்கு எப்படி இருக்கும்!

கல்யாணமான இந்த ஆறு மாதம் புருஷனிடம் செல்லாமல் பிறந்த வீட்டில் தங்கியதற்கே ஜனங்கள் பேசிய பேச்சு அப்பப்பா! இப்பொழுது நினைத்தாலும் வெறுப்படைகிறது.

"இல்லாத வீட்டுப் பையனென்று புருஷனை மதித்திருக்க மாட்டான். அதுதான் அவர் அழைத்துப் போக அஞ்சுகிறார். ஆனாலும் சீதா கர்வம் பிடித்தவன்" என்று பேசுவர் ஒரு சாரார்.

"பெண்ணை அவனுக்குப் பிடிக்கவேயில்லையாம். மாமனார் வீட்டுப் பணத்துக்காகத்தான் பெண்ணைக் கட்டிக் கொண்டான். பணம் கிடைக்கும். பெண்ணை ஏன் அழைத்துப் போகப் போகிறார்" என்றனர் இன்னும் சிலர்.

இதற்கும் ஒரு படி மேலே போய் விட்டது இன்னும் சிலரின் வதந்தி. 'அந்தப் பிள்ளை வருகிற போதெல்லாம் வீரும்பி வீரும்பி அழைத்ததாம். ஆனால் இவர்தான் அவனோடு போக மறுத்து விட்டான். அதை விட்டுக் கொடுக்காமல் வீடு கிடைக்கவில்லை என்று பூரி மழுப்புகின்றனர். வருஷக்கணக்காக வீடு அமையாமலா இருக்கும்' என்றெல்லாம் வாங்கு வந்ததைப் பேசத் தொடங்கி விட்டனர்.

அவர்கள் பேச்சை ஜாடைமாதையாகக் கேட்க நேரித்தபோது என்னுள்ளம் பற்றி எரிந்தது. உன்மன ஒருபுறமிருக்க வதந்திகள் எப்படியோ இன்னபி என் மன்தடையை உருட்டின. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என் மாமியார் சிராமத்தில் தன்னோடு சில தினங்கள் வந்திருக்க வேண்டுமென்று கூறி அழைக்க வந்தார். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டேன். அங்கு இரண்டொரு மாதம் தங்கியிருப்பதன் மூலமாவது ஊர் வாயை அடக்க எண்ணியே புறப்பட்டேன்.

நீரிழிவு

ஏழு நாட்களில்
குணமாகும்

சிறு நீரில் அதிக சர்க்கரை இருப்பின் நீரிழிவு (DIABETES) என்று சொல்லப்படும் இப் பயங்கர வியாதியுள்ள நோயாளி நாளுக்கு நாள் தன் முடிவு நெருங்குவதைக் காண்கிறான். இதை நிவர்த்திக்க டாக்டர்கள் இன்ஸூலின் இன்ஜக்ஷன் ஒன்றைத்தான் கண்டு பிடித்தார்கள். இதைக் குத்திக் கொள்வதால் பூரண குணம் ஏற்படுவதில்லை; இன்ஜக்ஷன் மருந்து உள்ளவரை சர்க்கரை தற்காலிகமாக மறைந்து விடுகிறது.

அபரிமிதமான தாகம், பசி, அடிக் கடி சிறு நீர் சர்க்கரையுடன் போதல், எரிச்சல் ஆகியவைகள் இந்த வியாதியின் முக்கிய அறிகுறிகள். வியாதியின்ற ராஜ்யப் பிளவை கட்டிகள், சாலேஸ்வரம் இதர கொடிய வியாதிகள் ஏற்படும். வீனஸ் சார்ம் நவீன விஞ்ஞான அதிசயமாகும். இதை உபயோகித்ததால் பலர் மரணத்தினின்றும் தப்பியுள்ளனர்.

வீனஸ் சார்ம் உபயோகித்த 2-வது அல்லது 3-வது நாளில் சிறுநீரில் சர்க்கரை குறைந்து அடிக்கடி போகும் சிறுநீரும் குறைகிறது. 3-வது அல்லது 4-வது நாளில் வியாதி பாதிக்குமேல் குணமடையும். இந்த மருந்துக்குப் பத்தியம் கிடையாது; இன்ஜக்ஷன் கிடையாது. நன்கு விளக்கும் இவ்வா ஆங்கில புத்தகத்திற்கு எழுதிக் கேளுங்கள்.

50 வில்லைகள் கொண்ட
புட்டி 1-க்கு ரூ. 6-12-0
(பாக்கிங், தபாற் செலவும் இணம்)

வீனஸ் ரிஸர்ச் லாபரட்டரி (K.M.)
தபால் பெட்டி நெ. 587, கல்கத்தா

ஸ்பென்ஸரின்
கேக்கமளிக்கும்
பரிசுத்தமான
பானங்கள்

*

- * லெமனேட்
- * ஆரஞ்சு கிரஷ்
- * ஜஞ்சர் ஏல்
- * கோலா
- * ஜஞ்சர் பீர்
- * கோயிலு

டானிக்

*

தென் இந்தியா
முழுவதும்

ads

ஒருவர் (ரயில் பிரயாணியைப் பார்த்து):—
இந்த ரயில் திருவனந்தபுரம் போகிறதா?
பிரயாணி:—ஆமாம் ஊர்!
அவர்:—உங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரி
யுமா? இந்த வண்டி திருவனந்தபுரத்துக்குப்
போகிறதா?
பிரயாணி (பொறுமை விழந்து):—ஆமாம்,
ஆமாம், ஊர்! ஸ்டேஷன் மாஸ்டர், உதவி
ஸ்டேஷன் மாஸ்டர், என்ஜின் டிரைவர்,
ரயில்வே காட்டு, டிக்கட் பரிசீலகர், இன்
ஸூம் இங்கு காத்துக் கொண்டிருக்கும் பிர
யாணிகள் எல்லோரும் அப்படித்தான் சொல்லு
கிறார்கள். அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும்.

அங்கு சென்றது ஒரு வகைக்கு கண்மை
யாகவே முடிந்தது. என் கணவருக்கு அப்பொழுது
60 ரூபாய்தான் சம்பளம் ஐடைத்து வந்தது.
அந்தக் குறைவான சம்பளத்தில் பணக்கார வீட்
டுப்பெண்ணை என்னை வைத்துக் குடித்தனம் சமா
ளிக்க முடியாதென்பதற்காகவே வீடு ஐடைக்க
வில்லை என்று தட்டிக் கழிப்பிரசாதகர், இன்
ஸூம் மையை அறிய முடிந்தது.

இதை என் மாமியார் என்னிடம் கூறி விட்டு,
"இப்படியும் இருப்பானே ஒரு பிள்ளை, நானும்
எத்தனையோ சொல்லிப் பார்த்து விட்டேன்.
அவர் கேட்டால்தானே."

"சீதா பிறந்த வீட்டில் கை சளைக்கியத்தோடு
வசதியாக இருப்பவளை எதற்காக என் சொற்ப
சம்பளத்தில் கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டு
கஷ்டப்படுத்த வேண்டும்; அவளாவது சளைக்
கியமாக இருக்கட்டுமென்று கூறி என் வரைய
அடைத்து விடுகிறார். நான் என்ன செய்யட்டும்"
என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டாள் மாமியார்.

பிறந்த வீட்டில் கை வாழ்வா வாழ்கிறேன்.
கற்றத்தாரின் வாயில் விழுகிற நான் பறும்
பிறங்கல் அவருக்கெங்கே தெரியப் போகிறது.
தெரியாதவருக்கு நாம்தான் தெரியப்படுத்த
வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

அது சமயம் அவர் சென்னை யில் வேலையாக
இருந்தார். அது ஒரு வகைக்கு எனக்கு உதவி
யாக இருந்தது. மறுநினைமே அவருக்கு ஒரு
கீண்ட கடிதம் எழுதினேன்.

"சென்னை நகரைப் பற்றிப் பிறர் பிரமாதமாகப்
பேசும்போது எனக்கு ஒரு முறை அந்த நகரைப்
பார்த்துவிட்டு ஆசையாக இருக்கிறது. இப்
பொழுது வந்தால்தான் வசதியாக யிருக்கும்.
உங்களை வேறு எங்காவது மாற்றிவிட்டால் என்
ஆசை நிறைவேற முடியாதல்லவா! நீங்கள் வந்து

அழைத்துப் போனால் ஒரு வாரத்தில் ஊரைச்
சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி விடுகிறேன்.
என் கோரிக்கை நிறைவேறுமா!" என்று பணி
வுடன் கேட்டு எழுதியிருந்தேன்.

என் யுக்தி பளித்தது. அவரிடமிருந்த பதில்
வந்தது. அவருக்கு வர சந்தர்ப்பமில்லை யென்றும்
தக்க துணையுடன் வந்தால் ஸ்டேஷனில் வந்து
அழைத்துப் போவதாகக்கூறி விலாசமும் கொடுத்தி
ருந்தார். மறுநினைமே அண்ணாவை மட்டும்
அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டேன்.

ஸ்டேஷனில் அழைத்துப் போக வந்திருந்த
உன் மாமா பெரிய மூட்டை முடிச்சகலுடன்
வந்து நின்ற என்னைக் கண்டதும் அசந்தே போய்
விட்டார். "கீ கொண்டு வந்திருக்கும் சாமான்
களைப் பார்த்தால் வருஷக் கணக்கில் வாசம்
செய்வதைப் போல் அல்லவா இருக்கிறது" என்று
நினைத்துக் கேட்டார்.

"சென்னை பெரிய நகரமல்லவா! ஒரு வாரம்
தங்குவதானாலும் ஒரு வருஷத்துக்கு வேண்டிய
துணி மணி வேண்டாமா!" என்று சமாதான
மாகச் சொல்லிச் சிரித்து மழுப்பினேன்.

என்னைக் கொண்டு விட்ட மறுநினைமே அண்ணா
புறப்பட்டு வந்து விட்டார். இன்னும் சில
நினைங்கள் தங்கி ஊரைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு
வருவதாகக் கூறிக் தங்கி விட்டேன். நான்
கேடுவு கேட்ட ஒரு வாரமும் முடிந்து மேலே
மேலே நான் போய்க் கொண்டிருந்தது.

"என்ன சீதா ஊருக்குப் புறப்படுகிற பேச்
சையே காணோம். எத்தனை நாளைக்கு இந்த ரும்
வாசமும் ஓட்டல் சாப்பாடும்" என்று தன்
பொருமலை வெளியிட்டார்.

"நீங்கள் வசதியான வீடு அமைக்கும் வரை"
என்று கூறவே நினைத்து விழித்தார்.

"இத்தனை வருஷமும் உங்கள் பேச்சை நம்பி
ஊரை வாயில் அகப்பட்டுத் திண்டாடியது
போதும். இவியும் புறப்பட்டுச் செல்வ என்
புத்தியை இரவில் கொடுத்து வரவில்லை. நீங்கள்
எங்கிருக்கிறீர்களோ அங்குதான் நானுமிருப்பேன்.
அது ஒரு சாண் இடமாக இருந்தாலும் சரி,
அரை வயிறு கூழாக இருந்தாலும் சரி என்று
கண்டிப்பாகக் கூறிவிடவே மலைத்து நின்ற
விட்டார்" என்று கூறி நிறுத்தினார் அத்ததை.

பிரவரல்யமான கட்டத்தில் அத்ததை நிறுத்தி
விடவே "அப்புறம்!" என்னுள் அன்னம்.

"அப்புறமென்ன நடக்க வேண்டியதுதான்
கடந்தது. எத்தனையோ வழிகளைக் கையாண்டு
பார்த்தார், என்னை ஊருக்கு அனுப்பிவிட்ட. நான்
நகரத்தால்தானே! வேறு வழியின்றி விதியே
என்று வேறு இடம் பார்த்துக் குடித்தனம்
தொடங்கினார். நான் கால் வைத்த முகூர்த்தம்
அவர் சம்பளமும் விறு விறுவென ஏறியது.
எங்கள் வாழ்க்கைகையும் உயர்ந்தது" என்று
அத்ததை கூறி முடித்த சமயம் மாடிப்படிக்களி
வின்று 'தடதட'வென யாரோ இறங்கினார்கள்.

"என் சீதா உன் யோசனையை அன்னத்திற்குப்
போதிக்கிறா!" என்று கேட்டபடியே மாடிப்
படி பிறங்கினார் மாமா.

"அதற்கு நான் சந்தர்ப்பமளிக்காமல் வீடு
அமைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டேன் மாமா,
முன் கூட்டியே அறிவிக்காமல் திருதிப்பென்று
கூறி அதிரலிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதற்
காகத்தான் இதுவரை சொல்லாமல் விருந்தேன்.
இப்போ அத்ததையே சொல்ல வைத்து விட்டார்
கள்" என்று சாம்பு கூறவே நானித் தலைகுனித்து
உள்ளே ஓடிவிட்டாள் அன்னம்.

நாளுக்கு நாள்

அதிக தெளிவான,

எழிலோங்கும் சருமம்

ரெக்ஸோனாவின் **கேடில்** இந்த அற்புத
வேலையைச் செய்யட்டும்

ரெக்ஸோனாவின் கேடில் கலந்த
நுரையை உங்கள் சருமத்தில் மெது
வாகத்தேய்த்து, பிறகு கழுவுங்கள்.
உங்கள் சருமம் நாளுக்கு நாள்
அதிக மழமழப்பும் தெளிவும்
பெறுவதைக் காண்பீர்கள்.

ரெக்ஸோனா

கேடில் கலந்த சோப் இது ஒன்றே

* சருமத்திற்கு ஊட்டமளித்து மிருதுவாக்கும்
எண்ணெய்களின் பிரத்தியேகக் கலவையின்
ரெஜிஸ்டர் செய்யப்பட்ட பெயர்.

